

REFERAT FRA
MØTE I REGULERINGSRÅDET
11. JUNI 1997

**REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSRÅDET,
11. JUNI 1997**

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet, Bergen, og varte fra kl. 10.00 til kl. 16.30.
(Det var i utgangspunktet avsatt to dager til møtet).

Følgende av Rådets medlemmer møtte:

Peter Gullestad

Arne Wåge, Fiskeridirektoratet - (Ute fra klokken 1130 - 1430 under behandling av sak 3/97)

Grethe Kuhnle, Fiskeridirektoratet Vararepresentant fra klokken 1130 - 1430

Gerhard Olsen, Norges Fiskarlag

Ole Helge Holmøy, Norges Fiskarlag - Settere representant

Åge Remøy, Norges Fiskarlag

Thor Wold, Norges Fiskarlag

Sammy Olsen, Norges Fiskarlag

Rolf Domstein FHL

Pål Kruger, FHL

Hans Johan Dahl, NNN

Tormod Storås, Norsk Sjømannsforbund

Hilde Aarefjord, Direktoratet for Naturforvaltning - Settere representant

Mary Mikalsen Trollvik, Sametinget

Roald Vaage, Havforskningsinstituttet

Som rådgivere møtte Rodle Angell fra Norges Råfisklag og Knut Torgnes fra Norges Sildesalgslag.

Som sekretærer for rådet møtte Stein-Åge Johnsen og Arne Fjellstad.

Som observatører møtte:

Johan Williams, Fiskeridepartementet

Tove Rørvik, Fiskeridepartementet

Knut Istad, Fiskeridepartementet

Jan Skjervøy, Norges Fiskarlag

Jan Birger Jørgensen, Norges Fiskarlag

David Dahl Jr, Sør-Norges Trålerlag

Geir Andreassen, FNL

Jan Ivar Maråk, Norske Trålrederiers Forening

Lars Kjøren, Kystvaktinspektøren

Dessuten møte:

Turid Tvedt, Sør-Norges Ttrålarlag
Tore Jakobsen, Havforskningsinstituttet
Reidar Toresen, Havforskningsinstituttet
Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
Lisbeth W Plassa, Fiskeridirektoratet
Torbjørn Thorvik, Fiskeridirektoratet
Eilif Sund, Fiskeridirektoratet
Anne Kjos Veim, Fiskeridirektoratet
Modulf Overvik, Fiskeridirektoratet
Olav Lekve, Fiskeridirektoratet
Egil Lekve, Fiskeridirektoratet
Peter Patrick Callan, Fiskeridirektoratet
Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet
Einar Ellingsen, Fiskeridirektoratet
Paul Oma, Fiskeridirektoratet
Jarle Nummedal, Fiskeridirektoratet
Nina Rasmussen, Fiskeridirektoratet

Peter Gullestad åpnet møtet og spurte om det var merknader til innkallingen og sakslisten.

Åge Remøy ville gjerne diskutere rødfisk som reguleringssak under eventuelt.

Thor Wold ønsket å diskutere rognkjeks, i det han viste til at det var signaler om en betydelig økning i rognkjeksbestanden. Han ønsket en oppdatering av hva som skjer forskningsmessig.

Peter Gullestad spurte om Havforskningsinstituttet kunne gi en generell orientering om det forskningsmessige på rognkjeks.

Tore Jakobsen kunne opplyse at Havforskningsinstituttet ikke hadde planer om å begynne overvåkning av rognkjeksbestanden, da rognkjeks var en relativt ubetydelig bestand. Det var heller ikke bestandsovervåkning på Norges Forskningsråds midler.

Peter Gullestad opplyste ellers at det var satt av to dager til møtet, men var åpen for at sakslisten kunne være ferdigbehandlet etter en dag. En gikk så igang med behandlingen av sakene.

SAKSLISTE

MØTE I REGULERINGSRÅDET 11. JUNI 1997

- Sak 1/97 Orientering om utviklingen i fisket etter torsk og hyse nord for 62° N i 1997.
- Sak 2/97 Orientering om utviklingen i fisket etter sei i 1997.
- Sak 3/97 Regulering av fisket etter makrell i 1997.
- Sak 4/97 Regulering av fisket etter lodde ved Grønland, Island og Jan Mayen sesongen 1997/98.
- Sak 5/97 Minstemål i fisket etter sei.
- Sak 6/97 Eventuelt.

Sak 1/97

ORIENTERING OM UTVIKLINGEN I FISKET ETTER TORSK OG HYSE NORD FOR 62° N I 1997.

Gullestad viste til saksdokumentene der det fremgår:

1. GENERELT OM TORSK OG HYSE.

1.1 BESTANDSSITUASJONEN FOR TORSK OG HYSE

En legger til grunn at representanter for Havforskningsinstituttet (HI) vil gi en muntlig orientering om bestandssituasjonen for torsk og hyse på møtet i Reguleringsrådet.

1.2 KVOTESITUASJONEN FOR TORSK OG HYSE

I den blandete norsk-russiske fiskerikommisjonen (11.-15. november 1996) ble det enighet om følgende:

Totalkvoten for 1997 inkludert 40.000 tonn "murmansktorsk" og 40.000 tonn norsk kysttorsk fastsettes til 890.000 tonn. Av denne avsettes 104.000 tonn til tredjeland. De resterende 786.000 tonn deles likt mellom de to parter.

Etter en overføring av 6.000 tonn til Norge fra Russland er fordelingen av torskekvote nord for 62° N i 1997 som følger:

Tabell 1, Torsk:

Norge:	399.000 tonn
Russland:	387.000 tonn
Tredjeland:	104.000 tonn
Sum:	890.000 tonn

Totalkvoten for norsk-arktisk hyse for 1997 fastsettes til 210.000 tonn. Av dette avsettes 10.000 tonn til tredjeland. De resterende 200.000 tonn deles likt mellom de to parter.

Etter en overføring på 4.000 tonn til Norge fra Russland er fordelingen av hysekvotene nord for 62° N i 1997 som følger:

Tabell 2, Hyse:

Norge:	104.000 tonn
Russland:	96.000 tonn
Tredjeland:	10.000 tonn
Sum:	210.000 tonn

I tillegg kommer et kvantum norsk kysthyse på 5.000 tonn slik at den norske hysekvoten i 1997 samlet utgjør 109.000 tonn.

1.3 REGULERINGSOPPLEGGET FOR TORSK OG HYSE

Den norske kvoten på torsk er fordelt med 131.670 tonn (33%) til trålerne og 267.330 tonn (67%) til den konvensjonelle flåten.

Den norske kvoten på hyse er fordelt med 42.510 tonn (39%) til trålerne og 66.490 tonn (61%) til den konvensjonelle flåten.

1.4 SAMLET NORSK FISKE AV TORSK OG HYSE HITTIL I ÅR

Til og med 11. mai (uke 19) var det i Fiskeridirektoratets sluttseddelregister registrert landet kvantum torsk (tonn rundvekt) fordelt på de ulike salgslag som følger:

Tabell 3, Torsk:

Salgslag	Konvensjonelle	Trål	Sum
Norges Råfisklag	156.111	37.727	193.838
Sunnmøre og R. Fiskesalgslag	8.583	11.028	19.611
Vest-Norges Fiskesalgslag	2.138	479	2.617
Sum	166.833	49.233	216.066
Kvoteavsetning	267.330	131.670	399.000
Rest	100.497	82.437	182.934
% Utnyttelse	62,4 %	37,4 %	54,2 %

Vanligvis regner en med at minst 2/3 av totalkvantumet for konvensjonelle fartøy fiskes i 1. halvår. I 1994 var 72,1 % av kvoteavsetningen til konvensjonelle fartøy fisket opp pr. 1. mai, tilsvarende tall i 1995 var 63,4 % og for 1996 var tallet 67,6 %. Årets kvoteutnyttelse pr. 1. mai var 59,5 % og er således lavere enn i de to foregående årene. Den noe lavere kvoteutnyttelsen pr. 1. mai sammenlignet med tidligere år skyldes dårligere tilgjengelighet, dårligere vær i lengre perioder og økte kvoter i forhold til i foregående år.

Pr. 11. mai var det i Fiskeridirektoratets sluttseddelregister registrert landet kvantum hyse (tonn rundvekt) fordelt på de ulike salgslag slik:

Tabell 4, Hyse:

Salgslag	Konvensjonelle	Trål	SUM
Norges Råfisklag	11.261	20.324	31.584
Sunnmøre og R. Fiskesalgslag	5.123	10.950	16.074
Vest-Norges Fiskesalgslag	813	466	1.279
SUM	17.197	31.740	48.937
Kvoteavsetning	66.490	42.510	109.000
Rest	49.293	10.770	60.063
% Utnyttelse	25,9 %	74,7 %	44,9 %

Som vi ser har trålerne fisket 74,7 % av sin gruppekvote av hyse, noe som er lavere enn i fjorårets uke 19 hvor trålerne hadde tatt 86 % av kvoten. Nærmere omtale av dette finnes under punkt 4.

2. KONVENSJONELLE FARTØYERS FISKE ETTER TORSK

2.1 REGULERINGSOPPLEGGET FOR FISKE ETTER TORSK MED KONVENSJONELLE FARTØY

Oversikten nedenfor viser gruppekvoter, fangstutvikling og restkvote pr. 11. mai (uke 19) for den konvensjonelle flåten:

	Gruppekvote:	Fangst:	Rest:
Fartøy over 28 m. i gruppe I:	31.830 tonn	13.241 tonn	18.589 tonn
Fartøy under 28 m. i gruppe I:	205.500 tonn	137.670 tonn	67.830 tonn
Gruppe II:	25.000 tonn	15.017 tonn	9.983 tonn
Bifangstordningen:	5.000 tonn	- ¹	5.000 tonn
SUM:	267.330 tonn	164.363 tonn	101.402 tonn

Gruppe I er gruppen fartøy som tidligere ble omtalt som fartøy i fartøykvoteordningen, (fulle rettigheter). Gruppe II er gruppen fartøy som tidligere ble omtalt som fartøy i maksimalkvoteordningen.

Fartøy over 28 meter i gruppe I:

Fartøy over 28 meter i gruppe I reguleres i 1997 som tidligere med garanterte fartøykvoter. Eventuell bifangst må dekkes innenfor fartøykvotene. Fartøy som fisker med line eller i kombinasjon med line må avsette 30% av sin fartøykvote til perioden etter 1. september. Det er avsatt 31.830 tonn til denne fartøygruppen, noe som utgjør 11,9 % av avsetningen til den konvensjonelle flåten.

Fartøy under 28 meter i gruppe I:

Fartøy under 28 meter i gruppe I var fra årets begynnelse regulert med maksimalkvoter. Fartøy under 11 meter har en del av maksimalkvotene som en garantert kvote. Gruppekvoten var i utgangspunktet periodisert slik at 40.000 tonn var avsatt til et fiske etter 1. mai. Fra 1. januar var det lagt inn en overregulering på 92 %. Dersom fisket er stoppet eller maksimalkvotene er oppfisket har fartøy i denne fartøygruppen anledning til å fiske innenfor bifangstordningen.

Som følge av en svak utvikling i fisket ble maksimalkvotene økt med ytterligere 50 % allerede 25. februar. Samlet overregulering etter denne økningen var 188 %.

¹ Bifangst av torsk i andre fiskerier er her inkludert i fangstallene for de andre tre gruppene.

Den 16. april ble maksimalkvotene opphevet slik at fartøy innenfor denne gruppen nå har fritt fiske innenfor gruppeknoten. Begrunnelsen for beslutningen om å oppheve maksimalkvotene var en relativt svak utvikling i fisket og at man mente det var hensiktsmessig å legge til rette for at fisket kunne foregå når torsken var tilgjengelig også for de mindre fartøyene. Dette frie fiske kan innebære at fisket må stoppes. En eventuell stopp vil imidlertid ikke inntreffe før relativt seint på året.

Gruppe II:

Fartøy i gruppe II (maksimalkvoteordningen) er regulert etter samme prinsipper som tidligere. Det er avsatt 25.000 tonn til denne gruppen. 5.000 tonn av dette kvantumet var i utgangspunktet avsatt til et fiske etter 1. mai. Fartøy under 10 meter hjemmehørende i Nord-Troms og Finnmark kan fortsette fisket innenfor de fastsatt maksimalkvoter, selv om avsetningen på 25.000 tonn beregnes tatt.

Maksimalkvotene for denne fartøygruppen ble som følge av en svak utvikling i fisket økt med 50 % den 16. april. Den minste fartøygruppen har nå en maksimalkvote på 34,5 tonn og den største fartøygruppen har en maksimalkvote på 64,5 tonn.

I henhold til § 10 i gjeldende deltakerforskrift må maksimalkvotefartøy ha særskilt godkjenning fra Fiskeridirektoratet som viser at fartøyet er egnet og utrustet for torskefiske og er innført i merkeregisteret.

Bifangst:

Det er avsatt 5.000 tonn til dekning av bifangst. Når maksimalkvotene er oppfisket eller når fisket er stoppet for fartøy under 28 meter i gruppe I og alle fartøy i gruppe II er det tillatt å ha inntil 10 % bifangst av torsk. Fartøy som reguleres sammen med fartøy under 28 meter i gruppe I, men som faktisk er over 28 meter har også anledning til å ha 10 % bifangst.

Inndragning av kvoter

Fiskeridepartementets forskrift om adgang til å delta i fisket etter torsk med konvensjonelle redskap nord for 62° N i 1997 (deltakerforskriften) ble vedtatt ved kgl. res. 29. november 1996. For å beholde sine kvoterettigheter i fartøykvoteordningen kreves det i deltakerforskriftens § 1 punkt d at fartøyet må ha levert minst 10 % av torskeknoten i 1995 eller i 1996. Bestemmelsen inneholder en dispensasjonshjemmel som skal forhindre urimelige utslag i særlige tilfeller. Det "inntrukne" kvantum blir refordelt i de fylker "inndragningen" finner sted. Denne ordningen innebærer at nye deltakere kan komme inn i fartøykvoteordningen uten at kapasiteten økes. Foreløpig oversikt over inntrekte kvoter viser:

Tabell 5, Inndragning av kvoter:

	Antall:	Kvotefaktorer:
Inntrekte kvoter:	116	297,9
Klager over inntrekte kvoter:	44	
Klager omgjort av Fiskeridirektøren:	10	22,1
Klager omgjort av Fiskeridepartementet:	7	33,4
Sum	99	242,4

Rekruttering

En målsetting med rekrutteringsordningen er å legge forholdene til rette for at ungdom kan etablere seg innenfor fartøykvoteordningen i torskefisket. Imidlertid har Fiskeridepartementet pr. 29. mai 1997 ikke fastsatt nærmere bestemmelser om rekruttering.

Følgende oversikt viser den fylkesvise fordelingen av de disponible enhetskvoter for tildeling i rekrutteringsordningen:

Finnmark:	28,8
Troms:	87,3
Nordland:	106,4
Nord-Trøndelag:	8,7
Sør-Trøndelag:	4,4
Møre og Romsdal	6,8
Sum:	242,4

Forlengelse og utskifting:

Den 21. desember 1996 bestemte Fiskeridepartementet at utskiftninger og forlengelser av fartøy i gruppe I foretatt og registrert i Fiskeridirektoratets merkeregister før 21. desember skulle få kvote etter fartøyets reelle lengde. Ved utskifting og forlengelse til større fartøy på 28 meter største lengde og over etter 9. desember 1994 skal erstatningsfartøyets kvote beregnes etter utskiftningsfartøyets lengde. Dette medfører at det i dagens reguleringsopplegg finnes en rekke fartøy som på grunn av utskiftninger eller forlengelse etter 9. desember 1994, faktisk er over 28 meter samtidig som de i kvotesammenheng reguleres som fartøy under denne grensen. I tillegg gjelder følgende regel for fartøy som er forlenget eller utskiftet:

"For fartøy under 28 meter største lengde som blir skiftet ut eller blir forlenget til fartøy med 28 meter største lengde eller over etter 9. desember 1994, fastsettes kvoten etter utskiftningsfartøyets lengde. Slike fartøy kan i 1997 likevel maksimalt fiske en kvote lik fartøykvoten for fartøy mellom 28,00 og 28,99 meter største lengde."

Ved utskifting til mindre fartøy skal kvote beregnes etter erstatningsfartøyets lengde.

Dispensasjon fra helligdagsfredning

Fiskeridepartementet ga i forskrift 16. mai 1997 dispensasjon fra helligdagsfredningen ut året for fartøy som driver fiske etter torsk med juksa nord for 62° N.

2.2 UTVIKLING I FISKET ETTER TORSK MED KONVENSJONELLE REDSKAP

2.2.1 LOFOTFISKET

I følge foreløpige tall i Fiskeridirektoratets sluttseddelregister er årets skrei-kvantum 56.706 tonn rund vekt. Følgende oversikt viser totalt skreikvantum, samt deltakelse i antall fartøy og antall mann påmeldt til Lofotoppsynet for årene 1983-1997. For 1997 er kvantum og antall fartøy basert på sluttseddelstatistikken. For 1997 har vi ikke oversikt over hvor mange mann som har deltatt i Lofotfisket.

Tabell 6:

År	Kvantum	Antall fartøy	Antall mann
1983	81.392	1.853	4.488
1984	72.341	1.836	4.543
1985	39.856	1.041	3.593
1986	23.835	905	2.347
1987	28.635	1.028	2.648
1988	18.453	933	2.349
1989	21.800	777	1.960
1990	23.757	994	1.992
1991	38.622	1.760	3.343
1992	44.688	2.030	3.780
1993	49.320	1.760	3.414
1994	60.455	1.615	3.291
1995	51.690	2.065	4.000
1996	50.375	1.772	3.971
1997	56.706	1.609	

Som vi ser av tabellen er årets Lofotfiske bedre enn i 1995 og 1996. Gjennomsnittlig landet kvantum i Lofotfiske i perioden 1983 - 97 er på 44.128 tonn. Førstehåndsverdien av årets Lofotfiske er foreløpig 384,5 millioner kroner, mens fjorårets Lofotfiske hadde en førstehåndsverdi på 395,6 millioner kroner.

2.2.2. FORDELING AV FANGST PÅ REDSKAP

Oversikten nedenfor viser fordelingen mellom de konvensjonelle redskapene (garn, line, juksa og snurrevad) pr. 30. april for årene 1989 - 1997.

Tabell 7:

År	Garn		Line		Juksa		Snurrevad	
	Tonn	%	Tonn	%	Tonn	%	Tonn	%
1989	50.130	56,4	19.818	22,3	6.029	6,8	12.932	14,5
1990	24.617	50,3	8.526	17,7	10.276	20,4	5.596	11,6
1991	52.963	51,2	17.506	16,9	21.633	20,9	11.378	11,0
1992	55.106	52,0	15.352	14,5	23.756	22,4	11.802	11,1
1993	64.615	51,9	21.392	17,2	20.127	16,2	18.230	14,7
1994	79.343	50,0	30.592	19,3	23.142	14,6	25.506	16,1

1995	70.912	51,2	30.964	22,4	10.894	7,9	25.617	18,5
1996	79.366	52,5	31.759	21,0	10.838	7,2	29.298	19,4
1997	88.205	55,5	28.932	18,2	9.472	6,0	32.393	20,4

Av tabellen ser vi at mengden torsk fisket med juksa er ytterligere redusert i forhold til de lave tallene i 1995 og 1996. Årsaken til dette er i hovedsak den relativt dårlige tilgjengeligheten kystflåten har hatt de siste par årene. Et dårlig fiske for en redskapsgruppe medfører gjerne at fartøy som har anledning til det, legger om til annet redskap. Landet kvantum torsk fisket med snurrevad og garn har økt i 1997 sammenliknet med 1996.

2.2.3. UTVIKLINGEN I FISKET INNENFOR GRUPPE II.

Foreløpige tall viser at landet kvantum pr. 11. mai (uke 19) er kommet opp i 15.016 tonn rund vekt. Samlet avsetning til maksimalkvoteordningen er 25.000 tonn. Det gjenstår dermed 9.984 tonn. Til sammenligning var det pr. uke 19 i 1996 fisket 11.418 tonn innenfor maksimalkvoteordningen; da var avsetningen 21.000 tonn. Det er således innenfor denne gruppen fisket 3.598 tonn mer i år enn i fjor på samme tidspunkt. I fjor fisket denne gruppen totalt 17.846 tonn.

Tabellen nedenfor viser fylkesvis fordeling av antall deltakende fartøy i maksimalkvoteordningen samt fangst, sammenliknet med ca. samme tidspunkt i årene 94-96.

Tabell 8:

Fylke	Antall deltagende fartøy				Fangst primo mai			
	1994	1995	1996	1997	1994	1995	1996	1997
Finnmark	214	209	164	193	968	645	1.608	2.497
Troms	526	471	385	327	2.058	1.688	2.108	2.866
Nordland	997	833	775	682	5.298	2.910	3.420	5.206
NTrøndelag	132	127	117	107	381	243	268	409
STrøndelag	241	229	214	170	970	677	534	474
Møre og R	714	654	641	510	3.281	2.436	1.538	2.181
Sogn og F	71	89	87	38	481	527	979	556
Andre	100	110	83	113	876	826	870	827
Sum	2.995	2.722	2.466	2.140	14.313	9.952	11.325	15.016

Som vi ser av tabellen over er det også i 1997 en reduksjon i antall deltagende fartøy. Dette har vært situasjonen i alle årene fra 1994. Det er likevel ilandbrakt et større kvantum i år enn tidligere år. Finnmark har den største prosentvise økningen ilandbrakt kvantum i forhold til 1996, men også Nordland og Nord-Trøndelag har hatt betydelig vekst i ilandført kvantum.

2.2.4 FARTØY UNDER 28 METER I GRUPPE I.

Totalt fisket fartøy under 28 meter i gruppe I 173.719 tonn torsk i 1996. Pr 8. mai i år har denne fartøygruppen fisket 136.214 tonn torsk. Det gjenstår 69.286 tonn av gruppeknoten.

Fylkesvis fordeling av fangst pr. 8. mai (tabell 9):

Tabell 9:

Fylke	Kvote		Fangst		Utnyttelse
	Antall fartøy	Kvote	Deltakende fartøy	Fangst	%
Finnmark	565	65.795	458	18.579	28,2
Troms	612	74.726	527	31.061	41,6
Nordland	1.252	173.890	1.133	65.083	37,4
Nord-Trøndelag	92	11.816	85	3.720	31,5
Sør-Trøndelag	118	13.730	107	4.111	29,9
Møre og Romsdal	247	35.016	231	8.815	25,2
Sogn og Fjordane	50	12.944	43	2.550	19,7
Hordaland	16	4.126	12	623	15,1
Andre	17	4.155	15	2.192	52,8
Sum	2.969	396.559	2.611	136.214	34,3

Kvotene slik de fremgår av tabellene 9 og 10 er basert på kvotetildelingen pr. 1. januar 1997 og inkluderer altså ikke senere kvoteøkninger.

Som vi ser av tabellen har Troms høyest kvoteutnyttelse av de store fiskerifylkene. Sammenlignet med tilsvarende tabell i sakspapirene til reguleringsrådets møte i juni i fjor er deltakelsen i denne gruppen mindre i år. I fjor hadde 2.879 fartøy deltatt i fiske pr. 1. mai, som igjen var en tilbakegang fra 1995. Det er imidlertid større ilandbrakt kvantum i alle fylker. Totalt har denne gruppen fisket ca. 6.000 tonn mer torsk i år enn på samme tid i fjor.

Tabell 10:

Lengdegruppe	Antall fartøy	Samlet kvote	Fangst	Utnyttelse i %
0 - 6,9	31	2.657	91	3,4
7 - 7,9	124	7.462	738	9,9
8 - 8,9	304	20.693	2.599	12,6
9 - 9,9	470	36.151	6.807	18,8
10 - 10,9	619	56.713	16.322	28,8
11 - 11,9	113	13.475	3.958	29,4
12 - 12,9	174	23.715	9.769	41,2
13 - 13,9	120	20.173	7.089	35,1
14 - 14,9	161	31.943	15.152	47,4
15 - 15,9	133	32.531	13.906	42,7
16 - 16,9	55	15.977	6.041	37,8
17 - 17,9	49	15.746	5.806	36,9
18 - 18,9	49	16.975	7.122	42,0
19 - 19,9	46	19.095	8.534	44,7
20 - 20,9	33	15.703	5.829	37,1
21 - 21,9	37	20.007	6.869	34,3
22 - 22,9	13	7.230	2.459	34,0
23 - 23,9	22	10.504	5.512	52,5
24 - 24,9	19	9.221	3.804	41,3
25 - 25,9	8	4.171	1.429	34,2
26 - 26,9	9	5.275	1.461	27,7
27 - 27,9	22	11.141	4.918	44,1
Sum	2.611	396.559	136.214	34,3

Tabellen ovenfor viser utnyttelse av maksimalkvote pr. 8. mai fordelt på lengdegrupper. Utnyttelsen er beregnet av kvoter tildelt i begynnelsen av året (92 % overregulering). Av tabellen ser vi at utnyttelsen er dårligst blant de minste gruppene. Dette er som forventet all den stund de minste fartøyene p.g.a av dårlig tilgjengelighet har hatt en svak fangstutvikling og det forhold at kvotenøkkelen er mest gunstig for de minste fartøyene sammenlignet med historisk fangst i perioden før fartøykvoteordningen ble innført.

2.2.5. FARTØY OVER 28 METER I GRUPPE I.

Det er oppfisket 13.241 tonn pr. 11. mai (uke 19) av en gruppekvote på 31.830 tonn. Det gjenstår således 18.589 tonn. I fjor var det pr. uke 19 fisket 12.984 tonn, gruppekvoten var da 26.600 tonn. For å fiske opp totalkvoten av torsk i 1996 ble det i fjor høst foretatt refordelinger til fordel for fartøy over 28 meter i gruppe I. Refordelingene medførte at denne gruppen totalt fisket 31.509 tonn i fjor.

2.2.6. REGULERINGSOPPLEGGET I LYS AV BESTANDSSITUASJONEN

Som kjent er det både på havforskerhold og blant mange fiskere stor bekymring med hensyn til den biologiske forfatningen til torskebestanden pr. i dag i forhold til det som ble lagt til grunn da totalkvoten (TAC) for norsk-arktisk torsk i 1997 ble avtalt i fjor høst. Som nevnt under punkt 1.1. forutsettes det redegjort nærmere for bestandssituasjonen på møtet i Reguleringsrådet. Fiskeridirektøren legger på nåværende tidspunkt likevel til grunn at bestandssituasjonen ikke er så kritisk at det vil være aktuelt å ta initiativ overfor våre avtalepartnere med sikte på å redusere TAC allerede i inneværende år. Derimot er det overveiende sannsynlig at TAC for 1998 vil måtte reduseres betraktelig.

En av målsettingene med fiskerireguleringene fra myndighetenes side er å tilrettelegge for at fastsatt norsk totalkvote kan bli oppfisket. I mange tilfeller nødvendiggjør dette at en redskapsgruppe tillates å fiske utover sin gruppekvote fordi en annen redskapsgruppe ikke utnytter sin gruppekvote fullt ut. Slike modifikasjoner av reguleringsopplegget i løpet av året er også blitt foretatt i reguleringen av torsk nord for 62° N i tidligere år.

Som nevnt tidligere kan det ikke utelukkes at fartøy under 28 meter største lengde vil klare å fiske sine tildelte gruppekvoter. Skulle dette bli resultatet, vil sannsynligvis også norsk totalkvote i 1997 bli oppfisket. Skulle imidlertid fartøy under 28 meter ikke fiske opp hele sin gruppekvote, vil det etter Fiskeridirektøren sin vurdering, sett på bakgrunn av de negative indikasjonene om torskebestanden, i nåværende situasjon ikke være tilrådelig å overføre eventuelt unyttede kvanta fra en fartøygruppe til en annen gruppe med større fangstevne.

3. KONVENSJONELLE FARTØYERS FISKE ETTER HYSE

3.1 REGULERINGSOPPLEGGET FOR FISKET ETTER HYSE FOR KONVENSJONELLE FARTØY

Konvensjonelle fartøy kan drive et fritt fiske etter hyse innenfor gruppekvoten på 66.490 tonn. Det er tillatt å ha inntil 25% bifangst av hyse i fisket etter andre arter, når det direkte fisket er stoppet.

3.2 UTVIKLING I FISKET ETTER HYSE MED KONVENSJONELLE REDSKAP

Totalt ble det i 1996 fisket 40.033 tonn hyse med konvensjonelle redskap. Pr. 11. mai i år (uke 19) er kvantumet kommet opp i 17.181 tonn. På samme tidspunkt i fjor var det fisket 16.599 tonn hyse. Deltakelsen pr. uke 19 i år var på 3.487 fartøy; hvorav 2.292 fartøy har fisket mindre enn 1 tonn hyse. Pr. 1. mai i fjor hadde 4.029 fartøy deltatt i hysefiske.

Tabell 11 nedenfor viser fylkesvis fordeling av antall deltagende fartøy og fangst, samt fylkenes andel av samlet fangst pr. 11. mai 1996 sammenlignet med samme tidspunkt i 1996 og 1995 (tabell 11):

Tabell 11:

Fylke	Antall deltagende fartøy	Fangst pr. 11. mai -97	Andel av samlet fangst -97	Andel av samlet fangst -96	Andel av samlet fangst -95
Finnmark	412	2.194	12,8 %	15,9 %	16,5 %
Troms	614	1.206	7,0 %	7,8 %	13,0 %
Nordland	1.317	3.785	22,0 %	21,2 %	25,1 %
NTøndelag	168	136	0,8 %	0,5 %	1,4 %
STrøndelag	203	342	2,0 %	3,0 %	1,5 %
Møre og R.	585	6.830	39,8 %	39,0 %	29,5 %
Sogn og F.	87	2.244	13,1%	10,6 %	10,2 %
Hordaland	19	309	1,8 %	1,5 %	2,0 %
Andre	91	135	0,8 %	0,5 %	0,8 %
Sum	3.487	17.181	100 %	100 %	100 %

Som vi ser av tabellen over har Sogn og Fjordane økt sin andel av samlet fangst av hyse mest i 1997 i forhold til 1996, mens Finnmark er det fylket som har redusert sin andel mest i 1997 sammenlignet med 1996.

3.2.1. PROGNOSE OVER HYSEFISKET MED KONVENSJONELLE REDSKAPER

Tabell 12 nedenfor viser kvoter og fangst av hyse tatt med konvensjonelle redskaper i 1994, 1995, 1996 og pr. 11. mai i 1997 spesifisert på de ulike lengdegrupper.

Tabell 12:

Lengdegruppe	1994		1995		1996		1997
	31/12	1/5	31/12	1/5	31/12	1/5	11/5
Kvotest i alt	45.000	45.000	45.000	45.000	54.900	54.900	66.490
0 - 14,99 m	15.621	4.482	13.568	3.758	12.924	3.389	2.925
15 - 17,99 m	8.182	1.559	5.215	1.490	4.397	1.310	1.462
18 - 20,99 m	5.219	1.762	3.996	1.259	3.469	1.094	1.435
21 - 27,99 m	3.352	1.471	2.678	1.050	2.823	1.214	1.586
28 m og over	10.229	4.124	11.401	5.177	15.677	8.190	9.111
Uoppgitt	24	74	22	5	20	7	88
Sum	42.628	13.471	36.970	12.740	40.095	15.849	17.181
Restkvote	2.372	31.529	8.030	32.260	14.805	39.051	49.309

Tabellen viser at konvensjonelle redskaper ikke har utnyttet sine kvoter fullt hverken i 1994, 1995 eller i 1996. Fra 1995 til 1996 hadde lengdegruppene under 21 meter en nedgang i fangsten til tross for at fisket var tilnærmet fritt. Fartøy over 21 meter hadde en økning. Utviklingen i 1997 har vært fortsatt nedgang for de aller minste, mens fartøygruppene over 15 meter har vist en økning. Det kvantum som gjenstår av kvoten pr. 11. mai i 1997, er større enn det som samlet ble fisket av konvensjonelle redskaper i de siste tre årene.

Pr. 11. mai 1996 hadde konvensjonelle redskaper fisket 16.563 tonn eller 41,3 % av årsfangsten, mens de tilsvarende tall for 1995 var 15.000 tonn som tilsvarte 40,5 % av samlet årsfangst. På samme tidspunkt i 1994 var tallene 15.350 tonn som tilsvarte 36 % av årsfangsten.

Dersom en tar utgangspunkt i fisket hittil i 1997, og legger til grunn samme prosentvise utvikling i fisket i resten av året som i 1996, vil oppfisket kvantum i 1997 komme opp i 41.591 tonn. Samme fangstutviklingen i resten av 1997 som i 1995, gir et oppfisket kvantum i år i størrelsesorden på 42.422 tonn. Om man legger til grunn lik fangstutvikling resten av 1997 som i 1994 vil man komme opp i et totalkvantum på 47.725 tonn. Det kan i henhold til disse beregningene komme til å gjenstå mellom 18.000 og 25.000 tonn av gruppekvoten til konvensjonelle redskaper i 1996.

Det synes dermed rimelig å anta at konvensjonelle fartøy ikke vil fiske opp sin gruppekvote i år.

4. TRÅLERNES FISKE ETTER TORSK OG HYSE

Torsk:

Trålernes gruppekvote av torsk er fullt ut fordelt, men er ikke overregulert. Trålernes gruppekvote av torsk forventes å bli oppfisket innenfor dagens reguleringsopplegg. Norske trålerrederier har i tillegg kjøpt 16.325 tonn torsk fra Russland. Linefartøy har kjøpt 425 tonn torsk fra Russland.

Hyse:

I tråd med landsmøtevedtaket i Norges Fiskarlag fra oktober 1994 om langsiktig fordeling mellom redskapsgruppene, tildelte Fiskeridepartementet trålerne en gruppekvote på 42.510 tonn (39%), hvorav seitrålere har 750 tonn. Behovet for å foreta gjentatte refordelinger i 1996 og en større totalkvote av hyse førte til at man i år valgte å legge inn en overregulering på 60% fra årets begynnelse. Maksimalkvoten for en stortråler utgjør i 1997 746 tonn, mens seitrålerne hysefiske er regulert med bifangstprosent. Konvensjonelle fartøy kan fiske fritt innenfor sin gruppekvote.

Innmeldte tall fra fabrikkskip og sluttседler pr. 12. mai (uke 19) viser følgende fangstfordeling:

Tabell 13:

Redskapsgruppe:	Kvotе	Fangst	Rest
Konvensjonelle	66.490	17.200	49.290
Torsketrålere	41.760	35.500	6.260
Seitrålere o.a.	750	850	-100
Sum	109.000	53.550	55.450

I tillegg har norske rederier kjøpt hysekvoter av Russland på til sammen 3.000 tonn.

Samlet er det fisket ca. 53.550 tonn slik at det gjenstår 55.450 tonn av den norske kvoten. Av gruppekvoten til konvensjonelle redskaper gjenstår et kvantum på 49.290 tonn, mens torsketrålerne har igjen 6.510 tonn av sin gruppekvote. Seitrålerne har fisket ca. 850 tonn og dermed fisket utover sin kvote. Trålfangstene avtar vanligvis i løpet av våren og forsommeren, slik at et kvantum på 6.260 tonn kan være tilstrekkelig til å dekke trålerne fiske et stykke ut på sommeren.

Tabell 14 nedenfor gir en prognose for trålfisket etter hyse for hele 1997. Prognosen er basert på at trålfisket ikke blir stoppet i forhold til gjeldende gruppekvote, men kan foregå fritt innenfor tildelte maksimalkvoter.

Tabell 14: Trålfisket etter hyse nord for 62° N i 1997.

Prognoser:	Samme kvantumsvise utvikling for ukene 20-52 som i tilsvarende periode i 1996.
Fangst pr. uke 19	36.350 tonn
Ukene 20-52	18.417 tonn
Totalt	54.767 tonn

Hvis man i prognosen i stedet for samme kvantumsmessige utvikling som i 1996 resten av året benytter samme prosentvise utvikling som i 1996 resten av året, vil man få ca. 1.000 større kvantum. Prognosene tyder altså på at trålerne dersom de ikke vil bli stoppet vil kunne ende opp med et årskvantum i størrelsesorden ca. 55.000 tonn hyse i 1997.

Som det fremgår av Tabell 14 ovenfor er det eksisterende reguleringsopplegget for trålfisket etter hyse liberalt, og trålerne vil på årsbasis i betydelig grad overskride sin gruppekvote dersom trålfisket ikke stoppes. Dersom prognosene for konvensjonelle redskaper og trål sammenholdes vil prognosen for hele hysefisket ligge i størrelsesorden 97.000-103.000 tonn.

Fra årets begynnelse er som nevnt stortrålerne maksimalkvote fastsatt til 746 tonn hyse, noe som innebærer en overregulering på 60% i forhold til gruppekvoten på 41.760 tonn. På grunn av den allerede store overreguleringen av gruppekvoten finner Fiskeridirektøren ikke å kunne øke maksimalkvoten for torsketrålerne på det nåværende tidspunkt. Konvensjonelle fartøy sin gruppekvote beholdes, og det forutsettes at det ikke blir nødvendig å stoppe fisket med

konvensjonelle redskaper, jfr. prognosen i punkt 3.2.1. over hysefisket med konvensjonelle redskaper i 1997.

Som nevnt under punkt 1.1. legger en til grunn at HI vil gi en muntlig orientering om bestandssituasjonen på møtet i Reguleringsrådet, men etter det en erfarer er den biologiske situasjonen for hyse i øyeblikket i stor grad lik det som er anført for torsk under punkt 2.2.6. ovenfor. Gitt det allerede liberale reguleringsopplegget for hysefisket med en årsprognose for 1997 i størrelsesorden 100.000 tonn dersom trålfisket ikke stoppes, og på bakgrunn av HI sin forventede orientering om den biologiske situasjonen for hyse på møtet i Reguleringsrådet, vil Fiskeridirektøren be om at Reguleringsrådet diskuterer om det bør iverksettes liberalisering med sikte på å fiske opp norsk totalkvote på 109.000 tonn.

5. SOMMERFISKE FOR UNGDOM

Det var på Reguleringsrådets møte i desember enighet om Fiskeridirektørens forslag om å videreføre ordningen med et sommerfiske for ungdom i 1997.

Fiskeridepartementet har den 27. mai d.å. fastsatt forskrift om adgang for ungdom til å delta i fisket etter torsk, hyse og sei nord for 62° N og å fiske etter rognkjeks i Nordland, Troms og Finnmark i 1997. Ordningen er innført for å gi ungdom mulighet til å bli kjent med næringen og til å ha fiske som sommerjobb.

Sommerfisket i 1997 er gjort gjeldende for ungdom i aldersgruppen 15 til 25 år. Ungdom i nevnte alder som har adgang til å delta i fisket på annet grunnlag, er utelukket fra deltakelse. Ungdom som ikke fyller 15 år i 1997 kan delta i fisket med håndsnøre eller juksamaskin.

Fisket gjelder i perioden fra mandag 2. juni til og med fredag 22. august 1997.

Kopi av forskriften om sommerfiske for ungdom er vedlagt.

Gullestad viste til punktet om rekruttering i saksdokumentene og ga ordet til Fiskeridepartementet.

Istad konstaterte at forslag til rekruttering hadde lagt i Fiskeridepartementet noen uker. Det var ennå ikke fastsatt forskrift, men han regnet med at dette ville skje i nær fremtid.

Gullestad ba Havforskningsinstituttet om å gi en orientering om de nye signalene vedrørende bestandsutviklingen spesielt på torsk.

Jacobsen viste til at en hadde registrert de første negative signalene allerede våren 1996. Det var registrert høyere dødelighet i survey enn det som kom ut av bestandsanalysen. Fisket i Lofoten ga også dårligere indikasjoner enn forventet. Til tross for signaler som ga grunn til bekymring kom regnemodellen imidlertid ut med atskillig bedre prognose enn forventet. Når det gjaldt bestandsanalyser gjennomført i 1997 var grunnlaget atskillig dårligere enn tidligere år. Dette skyldtes at norske forskere ikke hadde fått tilgjengelighet til Russisk-Økonomisk Sone.

Russerne selv hadde heller ikke fullstendige tokt fra egen sone. Dette skyldtes økonomiske begrensninger på russisk side. Russerne hadde bare gjennomført ca. halvparten av det normale forskningsprogram. Dette hadde ført til en situasjon der en hadde vesentlig mindre data og derved betydelig større usikkerhet i bestandsvurderingen. Han sa at på grunnlag av det foreliggende materiale fremsto en forsterket trend om nedgang. Han viste også til at Havforskningsinstituttet hadde et regnemethodisk problem. Dette kom til uttrykk ved at det oppstod store avvik mellom prognose og faktisk målt gytebestand i Lofoten. Han pekte på at det var en feilkilde idet at den mengden av gytebestanden som oppsøkte Lofoten det enkelte år, var sterkt varierende. Både i 1996 og 1997 var det klarlagt at en del av den gytemodne torsken ble stående igjen i Barentshavet. Han viste til at ICES ville ta opp problemene omkring bestanden av torsk allerede på møte i København neste uke.

Han viste deretter til at det den senere tid hadde vært reist spørsmål omkring uregistrert uttak av fisk. Han presiserte at det var et problem at det ikke forelå noen dokumentasjon på dette uttaket. Han sa videre at mistanke om slikt uttak ikke var rettet mot spesielle grupper eller nasjoner. Han viste imidlertid spesielt til uttaket av torsk i Smutthullet de senere år. Han pekte også på at forskerne selv på leide fartøy hadde registrert at utkast forekom. Han sa at hovedproblemstillingen var hvorvidt utkastet hadde økt de senere år. Når det gjaldt dagens bestandssituasjon konstaterte han at den var belagt med så stor usikkerhet at han ikke ville gi seg inn på gjetninger med hensyn til anbefalinger for neste år.

Når det gjaldt hyse var det heller ikke her sikre bestandsanalyser. Det var imidlertid forventet en nedgang uavhengig av tiltak i form av reguleringer. Forskerne la imidlertid til grunn at det for hyse var noe tilsvarende problemer som for torsk, men han presiserte at situasjonen på ingen måte var dramatisk. Han sa at bestandsnivået var som for 3-4 år siden, og at gytebestanden var brukbar.

Remøy konstaterte at det i redegjørelsen fra forskerne ikke fremkom noe som ikke allerede var registrert i praktisk fiske. Han hevdet at forskerne alltid søkte å finne en syndebukk når de selv bommet. Han sa også at utkast fra norske båter var et mye større problem tidligere. Det var derfor ikke mulig å forklare en redusert bestand med utkast fra norske båter. Han mente at årsaken til bestandsreduksjonen kunne være at fisken hadde lagt seg til et annet vandringsmønster.

Jacobsen sa at han ikke trodde at uregistrert uttak var hele forklaringen. Han viste til at det både forekom utkast og uregistrert fiske. Når det gjaldt utkast fra norske båter før og nå konstaterte han at forrige gang problemstillingen hadde vært tatt opp med næringen, hadde denne benektet at det overhodet fant sted utkast.

G. Olsen sa at det var betenkelig at en konsekvent brukte regnemodell når kunnskap fra praktisk fiske ga et annet resultat.

Trollvik spurte om hva som lå i begrepet uregistrert fiske.

Jacobsen svarte at dette omfattet alt som ikke var registrert. Det ville omfatte utkast, men også alt annet som ikke ble rapportert til respektive myndigheter. Han sa videre at uregistrert fiske i 1992 var estimert til 130 000 tonn, men at dokumentasjon ikke forelå. Han presiserte at uregistrert fiske ikke var hele forklaringen. Han viste til at forskernes modell omfattet seks

survey som alle hadde feilkilder. Problemet var at forskerne fanget opp signalene fra fiskerne, mens regnemodellen ikke gjorde dette.

Wold hevdet at utkastet de senere år var betydelig redusert. Han sa videre at fiskerne da de startet i januar mente at den fisken de fanget ikke kom fra Barentshavet, men hadde fulgt silden. Han spurte om neste års prognoser ville fange opp signalene fra fiskerne.

Maråk hevdet at modellen innebar "et bingospill". Han spurte om ikke forskerne og ICES burde vende tilbake til enklere modeller.

Jacobsen sa at han til en viss grad kunne være enig i kritikken mot modellen. Han viste til at denne var utviklet over mange år og at den på noen bestander fungerte utmerket. Han viste også til det spesielle forhold at fisken i Barentshavet hadde en stor grad av miljøpåvirket adferd. Dette kunne gi store utslag, spesielt når det gjaldt bestandens størrelse. Han viste til at det også tidligere når man bygget på fangstrater, ble begått store feilestimat. Tidligere tiders metoder hadde også ført til stor og til dels usaklig uenighet med russerene omkring bestandens størrelse.

S. Olsen hevdet at forskerne tidligere hadde sagt at utkast i Smutthullet ikke hadde betydning.

Jacobsen svarte at virksomheten i Smutthullets betydning ville avhenge av tidsperspektivet. Det ville ha liten betydning på kort sikt, men den akkumulert effekten var betydelig.

Krüger mente en burde forvalte bestanden med et langt perspektiv. Dette innebar at en måtte akseptere svingninger. Han sa at usikkerheten i øyeblikket ikke måtte resultere i betydelig reduksjon. Han hevdet også at endringer i reguleringssystemet ville gi nye tilpasninger i flåten.

Sandberg var enig i at bestandsberegningene var beheftet med stor usikkerhet, men han viste til at systemet innebar en nasjonal vurdering med en internasjonal overprøving. Han presiserte også at ICES ikke lenger ga anbefalinger, men kun opsjoner. Det valget som var gjort for 1997 kunne derfor vært gjort annerledes.

Gullestad viste til at en samlet næring hadde gått inn for en høyere kvote enn den som faktisk var fastsatt for 1997. Han mente at dette var en erfaring som burde gi lærdom.

Når det gjaldt spørsmål om utkast hadde debatten vært heftig i vinter, men han følte nå at en var på rett spor. Han var enig i at det ikke var mulig å drive fiske uten at det forekom utkast, men det måtte være mulig å begrense utkast til et minimum. I den forbindelse var holdninger meget viktig. Han la til grunn at disse var vanskelig å skape, men lett å bryte ned. Han presiserte at holdningsskapende arbeid måtte være en kontinuerlig prosess.

Han viste deretter til saksdokumentene s. 9 og at det ikke var usannsynlig at det ville gjenstå et kvantum av gruppekvoten for konvensjonelle redskap ved utgangen av 1997. Han viste også til hovedprinsippet om at TAC skulle utnyttes. Han konkluderte imidlertid på bakgrunn av forskernes bekymring, med at det ikke var klokt å legge til rette for å ta hele totalkvoten. Han presiserte imidlertid at reguleringene måtte innrettes slik at de enkelte gruppene fikk mulighet til å ta sine gruppekvoter.

Remøy viste til at det alltid hadde vært et overordnet mål at kvoten skulle fiskes. Han viste også til at forvaltning av torsk og hyse skjedde i samarbeid med Russland og at det derfor var meningsløst at Norge inntok et standpunkt som ikke var omforent mellom partene. Han sa også at Norges Fiskarlag hadde en klar oppfatning om at TAC skulle utnyttes.

Gullestad viste til et intervju i "Fiskaren" 27. mai hvor Tishcow var bekymret for at russerne hadde hatt en vesentlig lavere kvoteutnyttelse enn forventet. Det fremkom også i intervjuet bekymring for at dette skulle bli brukt av Norge i fremtidige forhandlinger.

Han sa videre at hvis en valgte en underutnyttelse, ville han anbefale ovenfor Fiskeridepartementet at Russland ble informert om dette i brev.

Wold viste til at utgangspunktet for Fiskarlaget var at kvotene skulle utnyttes, men sakene hadde ikke vært diskutert i Landsstyret på bakgrunn av de nye signalene fra Havforskningsinstituttet. Han sa at Norges Fiskarlag burde ta en organisasjonsmessig behandling og deretter oversende resultatet av denne til Fiskeridirektøren.

Maråk sa at det var enkelt for grupper som i praksis hadde fritt fiske å gå inn for at kvoten ikke skulle tas. Han minnet om at det var norske båter som hadde kjøpt dyre kvoter fra Russland og at det på dette grunnlag var meningsløst at Norge skulle unnlate å utnytte sin egen kvote.

Gullestad sa at han hadde forutsatt at saken ville bli gjenstand for diskusjon og ba derfor om flere innspill.

Krüger sa at han reagerte sterkt på koblingen mellom tilgjengelighet og bestandsstørrelse. Han viste til at det for tiden var godt fiske flere steder for eksempel rundt Bjørnøya. Han konkluderte med at det var for mye "nerver" innen forvaltningen, og at så lenge det ikke forelå noen dramatik burde en betenke seg på å endre rammevilkårene.

Holmøy sa at han ikke hadde oppfattet ensidige signaler fra forskerne. Han mente at det kun var signalisert usikkerhet. Han viste til at det for tiden var store temperaturforskjeller i havet slik som det også var midt på 70-tallet.

Gullestad sa at han ville sette strek for diskusjonen og at referatet ville reflektere de forskjellige standpunkt. Han viste deretter til saksdokumentene for hyse og at en der hadde inntatt en noe mer avventende og spørrende holdning til spørsmål om utnyttelse av kvoten. Han viste til at prognoser tydet på at gruppen konvensjonelle redskap ville ha behov for mellom 18 og 25 000 tonn mindre enn gruppekvoten. Han presiserte at dette var forventet og at det p.g.a. stor overregulering av trålere allerede fra årets begynnelse var forventet at avsetningen til denne gruppen ville bli overfisket med mellom 6 og 12 000 tonn.

Han viste deretter til Fiskarlagets innspill 3. juni om å øke trålerne kvoter. Han ba om synspunkt på dette.

Remøy sa at innspillet var begrunnet i det samme prinsippet som for torsk, nemlig at en skulle utnytte TAC.

Maråk viste til at Fiskarlagets forslag innebar økning 1. juli. Han sa at dette var nødvendig for å unngå å fiske hysen i russisk sone sent på høsten.

Gullestad sa at han registrerte holdningene og at Fiskeridirektoratet ville behandle saken med hensyn til størrelsen på økning av maksimalkvotene.

ORIENTERING OM UTVIKLINGEN I FISKET ETTER SEI I 1997.

Gullestad viste til saksdokumentene der det fremkommer:

1. Nordsjøen og Skagerrak

Etter forhandlingene med EU har Norge en kvote på 59.800 tonn i Nordsjøen og Skagerrak. 5.000 er avsatt til å dekke tredjeland sitt fiske, slik at den norske kvoten er 54.800 tonn. Den norske kvoten er fordelt på redskapsgrupper med en gruppekvote på 7.000 tonn til notfisket, 9.000 tonn til konvensjonelle redskaper og 38.800 tonn til trålerne. Trålerne og fartøy som fisker med konvensjonelle redskap er i tillegg regulert med en maksimalkvote på henholdsvis 1.000 og 600 tonn. Av biologiske og markedsmessige hensyn er det i tillegg innført en generell stopp i alt trålfiske etter sei i Nordsjøen og Skagerrak fra og med 1/7 til og med 15/8.

Tabell 1 nedenfor gir en oversikt over årsfangst i 1995 og 1996, oppfisket kvantum ved utgangen av uke 20 i 1996 (19/5) og 1997 (18/5), og kvoter og restkvoter i 1997 fordelt på redskap. Tallene for 1997 er basert på foreløpige sluttseddeloppgaver og innrapporterte tall fra fabrikktrålerne.

Tabell 1: Norske seifangster i Nordsjøen og Skagerrak i tonn rund vekt

Redskap	Årsfangst 1995	Årsfangst 1996	Fangst. utg. uke 20 1996	Kvoter/ avsetning 1997	Fangst. utg. uke 20 1997	Rest 1997
Not	6.920	2.900	360	7.000	220	6.780
Trål	39.415	43.500	13.460	38.800	11.000	27.800
Garn og andre	6.965	9.000	7.100	9.000	4.940	4.060
Sum	53.300	55.400	20.920	54.800	16.160	38.640

Kilde: Sluttseddelstatistikk

Tabellen viser at det er fisket i alt 16.160 tonn ved utgangen uke av 20 - dvs. 18. mai og at det gjenstår nesten 39.000 tonn av kvoten. På samme tidspunkt i fjor var det registrert et kvantum på ca. 18.800 tonn, og det gjensto da nesten 34.000 tonn av en norsk kvote på 52.720 tonn.

Tabell 1 viser at garnfisket har vært noe dårligere enn i 1996, med et oppfisket kvantum på nesten 5.000 tonn. Dette er ca 2.000 tonn mindre enn på samme tidspunkt i 1996 og det gjenstår 4.000 tonn av gruppekvoten på 9.000 tonn. På grunn av den svake utvikling i fisket økte Fiskeridirektøren maksimalkvoten for fartøy som fisker med konvensjonelle redskaper fra 400 til 600 tonn den 14/2.

Seifisket for fartøy som fisker med konvensjonelle redskaper har i årene før 1996 ikke vært regulert, men det har vært avsatt et kvantum til å dekke et fritt fiske for denne fartøygruppen. Dette fisket har vist en stigende tendens i årene etter 1990, og i 1996 var kvantumsutviklingen såpass sterk at avsetningen ble endret til en gruppekvote allerede i mai for at Fiskeridirektøren

skulle kunne ha en mulighet til å stoppe fisket. Av samme årsak ble denne redskapsgruppen i 1997 regulert med en egen gruppekvote fra årets begynnelse. For å sikre et fortsatt fiske for de mindre fartøyene i denne redskapsgruppen, kan en stoppe konvensjonelle fartøy over 28 meter når det gjenstår 1.400 tonn av gruppeknoten.

Ved utgangen av mai i år er det registrert en fangst på 220 tonn med not, mens det ved utgangen av mai i 1996 var registrert 360 tonn. I tidligere år har notfangsten i perioden fra juni til desember variert fra 500 til 6.200 tonn. En utvikling i notfisket fra juni og ut året som i perioden fra 1990 til 1996, tilsier at årskvantumet kan komme til å utgjøre mellom 900 og 6.600 tonn, dvs. at oppfisket kvantum vil holde seg godt innenfor gruppeknoten på 7.000 tonn.

Trålerne har pr. 18/5 fisket ca. 11.000 tonn slik at det gjenstår nesten 28.000 tonn av trålknoten i Nordsjøen og Skagerrak. Av trålknoten på 38.800 tonn er 35% - dvs. 13.580 tonn, avsatt til et fiske etter 15/8. Fra 1/1 til 15/8 kan trålerne dermed fiske 25.220 tonn, og av denne periodekvoten gjenstår det ca. 14.220 tonn. For å redusere uttaket av småfallen sei som gir dårlige priser, blir det som nevnt i tillegg innført en stopp i alt trålfiske i Nordsjøen og Skagerrak fra og med 1/7 til og med 15/8.

Prognosene for både not- og garnfisket er forbundet med stor usikkerhet og da trålerne fortsatt har kvote igjen, er det på det nåværende tidspunkt ikke grunnlag for å foreta endringer i reguleringsopplegget for seifisket i Nordsjøen og Skagerrak.

Dersom det skulle vise seg å være nødvendig for å sikre at den norske seiknoten i Nordsjøen og Skagerrak blir tatt, vil Fiskeridirektøren foreslå endringer i reguleringsopplegget

2. Seifisket nord for 62°N

Totalkvoten for 1997 ble fastsatt til 118.500 tonn og medførte en reduksjon på i alt 39.500 tonn fra 1996. Den sterke reduksjonen av totalkvoten krevde både et strengere og mer detaljert reguleringsopplegg for seifisket i 1997.

I motsetning til tidligere år der det ble stipulert en avsetning til fartøy som fisker med konvensjonelle redskaper, ble det i 1997 fastsatt en egen gruppekvote på 35.000 tonn fra årets begynnelse. Det er første gang at fartøy som fisker med konvensjonelle redskaper er regulert med en egen gruppekvote fra årets begynnelse. Som i tidligere år er det resterende kvantum fordelt med lik gruppekvote til not og trål, i 1997 fastsatt til 41.750 tonn. Trålknoten ble fordelt med 33.400 tonn (80%) til fartøy med torsketrållatelse og 8.350 tonn (20%) til trålere med seitrållatelse. Fartøy som fisker med flere redskaper, kan samlet med disse redskapene ikke fiske mer enn den største maksimalkvoten, og det kvantum fiskes med et enkelt redskap skal ikke overskride maksimalkvoten for dette redskapet.

Tabell 2 nedenfor gir en oversikt over oppfisket kvantum i tusen tonn fordelt på redskaper i 1995 og 1996, og ved utgangen av uke 20 i 1996 (19/5) og 1997 (18/5). Tabellen viser også de samlede gruppekvoter og restkvoter for 1997. Tallene for 1997 er basert på foreløpige sluttседdeloppgaver og innrapporterte tall fra trålerne.

Tabell 2: Norske seifangster nord for 62°N i 1.000 tonn rund vekt

Redskap	Årsfangst 1995	Årsfangst 1996	Fangst utg. uke 20 1996	Kvoter/ avsetning 1997	Fangst utg. uke 20 1997	Rest 1997
Not	22,0	46,8	1,5	41,75	1,7	40,0
Trålere						
Torsketrålere	81,1	55,0	37,7	33,40	30,5 ¹⁾	2,9
Seitrålere	19,3	12,4	9,7	8,35	6,5	1,9
Sum trål	100,4	67,4	47,4	41,75	37,0	4,8
Konvensjonelle						
Konv. over 28 m.	4,6	5,7	4,9	3,9	4,9	-1,0
Konv. under 28 m	38,5	46,1	21,1	28,1	13,6	14,5
Bifangst konvensjonelle				3,0	-	3,0
Sum konv.	43,1	51,8	26,0	35,0	18,5	16,5
Sum	165,5	166,0	74,9	118,5	57,2	61,3

¹⁾ Inkluderer forskningsfangst på ca. 400 tonn.

Samlet er det fisket vel 57.000 tonn sei pr. 18/5 i 1997. Etter innrapporterte tall har trålerne fisket ca. 37.000 tonn hvorav seitrålerne og torsketrålerne har fisket henholdsvis 6.500 og 30.500 tonn. Det gjenstår således 2.900 tonn av torsketrålernes kvote.

I tillegg til at totalkvoten ble fordelt på redskapsgrupper, ble gruppekvoten for de enkelte redskapsgrupper også fordelt på perioder og ulike ordninger med maksimalkvoter i de forskjellige redskapsgruppene. I det følgende vil reguleringen for de enkelte redskapsgruppene bli gjennomgått i detalj.

Notfisket etter sei.

Tabellen viser at notfisket bare såvidt er kommet i gang. I motsetning til i de foregående år, klarte seinotfartøyene i 1996 å utnytte nesten hele notkvoten. Fisket, som foregår i andre halvår - særlig i månedene august og september, var i årene før 1996 til dels sterkt begrenset av en vanskelig omsetningssituasjon. Erfaringen fra seinotfisket i 1996 gjør at en ikke kan utelukke at gruppekvoten vil bli fullt utnyttet i 1997.

I tillegg til gruppekvoten er de enkelte notfartøy begrenset av differensierte maksimumkvoter som vist nedenfor:

Fartøylengde		Maksimumkvote	
Fartøy under	15 m	650	tonn
Fartøy mellom	15 - 20,9	800	«
«	«	21 - 22,9	950
«	«	23 - 25,9	1.100
«	over	26 m	1.250

Maksimumkvotene i 1997 er betydelig redusert i forhold til maksimumkvotene ved årets begynnelse i 1996. I fjor ble maksimumkvoteordningen for seinotfisket opphevet allerede 18. juli. Opphevelsen som ga et fritt fiske innenfor gruppekvoten, bidro til at notfartøyene kunne fiske hele gruppekvoten. Som nevnt er gruppekvoten redusert fra 49.000 tonn til 41.750 tonn, og det kan bli nødvendig å justere maksimumkvotene i løpet av året.

Fisket etter sei med konvensjonelle redskaper

Som nevnt tidligere er fisket med konvensjonelle redskaper i 1997 for første gang regulert med en egen gruppekvote fra årets begynnelse. Tidligere ble det avsatt et kvantum til dekning for et fritt fiske, men det viste seg å være nødvendig å øke avsetningen ettersom oppfisket kvantum økte. Avsetningen økte således fra 29.640 tonn i 1993 til 33.000 tonn i 1994, 35.000 tonn i 1995, og 40.000 tonn i 1996. I 1996 fisket konvensjonelle redskaper i alt 51.800 tonn, slik at konvensjonelle redskaper fisket nesten 12.000 tonn mer enn det kvantum som var avsatt ved begynnelsen av året.

Når årets gruppekvote er satt til 35.000 tonn, illustrerer fjorårets fangstresultat det betydelige reguleringsbehovet som er i seifisket med konvensjonelle redskaper. En såpass drastisk reduksjonen gjorde at en forutså lengre perioder med stopp i fisket, og 3.000 tonn ble derfor avsatt til dekning av bifangst av sei i fisket etter andre fiskeslag når seifisket var stoppet.

Videre ble konvensjonelle fartøy over 28 meter regulert med en egen gruppekvote på 3.900 tonn og en generell maksimumkvote på 300 tonn. Maksimumkvoten ble økt til 350 tonn 3. april. Gruppekvoten skulle dekke et fiske for garvbåter over 28 meter som tradisjonelt har drevet et seifiske i perioden fra nyttår og fram til påske. Dette fisket ble stoppet 11. april.

Det resterende 28.100 tonn av gruppekvoten til konvensjonelle redskaper, ble tildelt fartøy under 28 meter. I tillegg til en egen gruppekvote ble fisket regulert med maksimumkvoter og periodekvoter. Det enkelte fartøy er begrenset av maksimumkvoter differensiert etter fartøyenes lengde som vist nedenfor

Fartøylengde		Maksimalkvote	
Fartøy under	11 m	60	tonn
Fartøy mellom	11 - 13,9	90	«
«	«	14 - 17,9	120
«	«	18 - 22,9	160
«	over	23 - 27,9	200

I tillegg ble gruppeknoten fordelt mellom perioder som vist på nedenfor:

<u>Tidsrom</u>	<u>Kvantum</u>
1/1 - 31/5:	11.200
1/6 - 30/9:	8.450
1/10 - 31/12:	8.450

Fisket på den første periodekvoten fra 1/1 - 31/5 som var 11.200 tonn ble stoppet 27. april. Etter denne dato var det tillatt med inntil 10% sei som bifangst i fisket etter andre fiskeslag. Med den begrunnelse at denne flåten hadde problemer med å overholde bifangstregelen om maksimalt 10% sei i fangsten, ble det fra Norges Fiskarlag fremsatt krav om at fartøy under 28 meter som fisker med konvensjonelle redskap, skulle kunne ha inntil 25% bifangst av sei i fisket etter andre fiskeslag, og denne endringen ble gjennomført. Dessuten fikk fartøy under 28 meter som fisker med juksa adgang til å fortsette sitt fiske innenfor gjeldende maksimalkvoter. Til dekning for dette fisket ble det overført 1.200 tonn fra neste periodekvote, slik at avsetningen i tidsrommet fra 1/1 - 31/5 ble økt til 12.400 tonn mens avsetningen til fisket tidsrommet fra 1/6 - 30/9 ble redusert til 7.250 tonn.

Foreløpig sluttstatistikk viser at fartøy under 28 meter som fisker med konvensjonelle redskaper pr. 18/5 har fisket ca. 13.600 tonn. Dette kvantumet omfatter både et direkte fiske og bifangst i tidsrommet etter at fisket ble stoppet. Til fradrag kommer også det kvantum som fartøy som vil delta i seinotfisket fisker med konvensjonelle redskaper. I 1996 fisket fartøy under 28 meter som deltok i seinotfisket ca. 1.100 tonn med konvensjonelle redskap.

Fisket på neste periodekvote for den konvensjonelle flåten under 28 meter tar til 1. juni. En kan imidlertid anta at det vil komme lengre perioder med stopp i det konvensjonelle fisket i den gjenstående del av året. Interessen for å fiske sei er også blitt større på grunn av at torskefisket ble delvis mislykket for mange fartøy i den konvensjonelle flåten.

Trålfisket etter sei

Som nevnt ble trålerne tildelt en kvote på 41.750 tonn som ble fordelt med 33.400 tonn til torsketrålerne mens seitrålerne fikk tildelt en kvote på 8.350 tonn.

Alle trålere som fisker sei nord for 62°N er i 1997 pålagt å sende ukentlige fangstrapporter til Fiskeridirektoratet

Seitralernes kvote er periodisert ved at 6.350 tonn kunne fiskes i perioden fra 1/1 til 31/8. De resterende 2.000 tonn av gruppekvoten kan således fiskes i perioden etter 1. september. Seitralerne er i tillegg regulert med en maksimalkvote på 650 tonn.

Torsketralerne kvote på 33.400 tonn ble fordelt på perioder på følgende måte:

1/1 - 9/3:	10.000
10/3 - 15/8:	13.400
16/8 - 31/12:	10.000

I tillegg er torsketralernes seifiske begrenset av en generell maksimalkvote på 800 tonn pr. fartøy.

Det var forventet at en periodekvote på 10.000 tonn bare ville rekke til en måneds fiske. I begynnelsen av året var alt fiske sterkt hindret av dårlig vær, slik at trålfisket etter sei på den første periodekvoten ikke ble stoppet før 16/2. Da fisket ble stoppet, viste innrapporterte tall at det i alt var fisket ca. 11.800 tonn sei.

Mellom 16/2 og 9/3 ble det fisket ca 900 tonn sei som bifangst i trålfisket etter andre arter, slik at da det ble åpnet for et trålfiske på neste periodekvote, var denne kvoten redusert fra 13.400 til 10.900 tonn. Fisket på denne periodekvoten ble stoppet like over påske med virkning fra 4. april, dvs. i slutten av uke 14. Innrapporterte fangster viste at det ved utgangen uke 14 var fisket i alt 14.700 tonn på de 4 ukene fisket hadde vært åpent. Et godt fiske med ukefangster som varierte mellom 3.000 og 4.000 tonn førte til at periodekvoten ble overfisket med 3.800 tonn. Etter at fisket ble stoppet, har trålerne pr. uke 20 rapportert 3.000 tonn som bifangst, slik at torsketralerne totalt har fisket ca. 30.500 tonn. Det gjenstår bare ca. 2.900 tonn av torsketralernes gruppekvote, og dette vil neppe kunne dekke det trålkvantumet av sei som vil bli tatt som bifangst i resten av 1997. Fiskeridirektøren kan ikke åpne for et direkte fiske for torsketralerne på et såpass lite kvantum. Sannsynligvis vil det bli fisket ut over gruppekvoten med en tillatt bifangst på inntil 10%.

Seitralerne sitt fiske ble stoppet onsdag 7. mai. Det er fisket ca. 6.500 tonn og fisket på de resterende 1.850 tonn av gruppekvoten på 8.350 tonn, kan ta til 1. september. Mange seitralere har kvantum igjen av maksimalkvoten på 650 tonn, slik at det i øyeblikket ikke er grunnlag for å foreta justeringer av maksimalkvoten.

Gullestad spurte om det var kommentarer til det som fremkom i saksdokumentene.

Wold viste til regulering av trålfisket etter sei nord for 62° og mente at denne hadde gitt uheldige utslag innenfor trålgruppen. Han sa at i 1990 var 15% av kvantumet tatt av fabrikktrålere mens 35% var fisket av ferskfisktrålerne. Inneværende år syntes fabrikktrålernes andel økt til 35%, mens ferskfisktrålernes del var redusert til 25%. Han viste også til at mange landanlegg hadde stor avhengighet av sei. Han konstaterte videre at fisket i år i praksis var slutt, i og med at det ikke var kvantum igjen til tredje periode.

Han spurte hvilke synspunkt Fiskeridirektøren hadde på årets regulering.

Gullestad sa at problemstillingen var kjent, og resultatet forutsigbart, i en situasjon der næringen hadde behov for sterk overregulering for å løse sine fordelingsproblemer. Han sa videre at en slik løsning kanskje hadde vært nødvendig, men at fremtiden måtte gi andre reguleringsformer.

Andreassen sa at det var et stort problem at det ikke var sei til andre halvår, og at neste års regulering måtte bli annerledes.

Maråk viste til at det var vanskelig å oppnå enighet mellom gruppene. Derfor hadde Norges Fiskarlag nedsatt en arbeidsgruppe for å se på fremtidig seiregulering, bl.a. fartøykvoter.

Krüger sa at reguleringssystemet og grad av overregulering var begrunnet i stor kapasitetsforskjell innenfor trålgruppen. Fabrikkrålerne utnyttet kvotene optimalt, mens det var store variasjoner blant ferskfisktrålerne. Han mente at en ren fartøykvoteordning ikke ville være hensiktsmessig. Han sa at en burde skille ut fabrikktrålerne og regulere dem for seg med fartøykvote. Ferskfisktrålerne burde som før reguleres innenfor en maksimalkvoteordning.

Remøy sa at diskusjonen burde utstå til etter at Fiskarlaget var kommet frem til et omforenet opplegg.

Maråk sa seg enig med Remøy og at løsningen ikke var så enkel som det Krüger antydte.

Andreassen sa at han ønsket at Fiskeridirektoratet og departementet utredet årets fiske og kom med et fremlegg før neste møte.

Holmøy viste til at notkvoten stod til disposisjon for industrien.

Domstein sa at sei fanget med henholdsvis not og trål gikk til vidt forskjellig anvendelse. Han viste til at det var gjort store investeringer de senere år og at det derfor ville ødelegge mye, spesielt for markedsføringen når nå det ble 6 måneder uten leveranser.

Gullestad viste til at Fiskeridirektoratet som alltid i forbindelse med neste års regulering ville evaluere innværende år og komme med konkret forslag.

Han satt deretter sluttstrek for diskusjonen.

SAK 3/97

REGULERING AV FISKE ETTER MAKRELL I 1997

Peter Gullestad viste til saksdokumentet hvor det heter:

1. GJENNOMFØRING AV FISKET I 1996

1.1. INNLEDNING

I 1996 hadde Norge en disponibel kvote på 133.430 tonn makrell. Kvoten var etter norske reguleringer fordelt med 19.430 tonn nord for 62° N, 10.200 tonn i Færøy-sonen, 93.700 tonn i Nordsjøen og 10.100 tonn i EU-sonen vest av 4° V.

Fleksibiliteten fra tidligere år ble opprettholdt slik at Norge kunne fiske 60.000 tonn av kvoten fastsatt nord for 62° N i ICES IVa i Nordsjøen. Videre kunne hele kvoten på 10.100 tonn i EU-sonen vest av 4° V også fiskes i ICES IVa i Nordsjøen. Kvoten i Færøy-sonen kunne også fiskes i NØS nord for 62° N og i internasjonalt farvann.

Den norske kvoten på 133.430 tonn ble fordelt med en gruppekvote på 20.000 tonn til kystgruppen, 2.940 tonn til trålgruppen og 110.490 tonn til fartøy i ringnotgruppen.

Det norske fisket var i all hovedsak et fiske til konsum. Av et totalt oppfisket kvantum på 136.450 tonn i 1996 gikk 99,8% av landingene til konsum. Tilsvarende konsumandel i 1995 var 98%.

1.2. KYSTFARTØYGRUPPEN

I 1996 var kystfartøygruppens fiske regulert med en gruppekvote på 20.000 tonn. Til og med 1994 var fiske i kystfartøygruppen regulert med en avsetning. Et betydelig fangstkvantum utover gruppeavsetningen i 1994, gjorde at kystfartøygruppens kvantum i 1995 ble fastsatt som en gruppekvote.

En gikk samtidig som en fastsatte en gruppekvote, inn på en modell der fartøy under 13 meter største lengde og fartøy som fisker med garn og snøre ikke skulle omfattes av en eventuell stopp i fisket. Videre ble det gitt hjemmel til Fiskeridirektøren for å kunne dispensere fra en eventuell stopp i fisket for «tradisjonelle kystnotfartøy» over 13 meter.

De «tradisjonelle kystnotfartøyene» ble i 1995 etter samråd med Norges Fiskarlag definert som notfartøy på 13 meter og over som hadde drevet et kystnotfiske etter makrell i minst to av de siste tre årene, og hvor minst 50% av levert makrellfangst i ett av disse årene hadde vært låssatt.

For 1996 la Fiskeridirektoratet til grunn at fem fartøy tilfredsstilte kriteriene for «tradisjonelle kystnotfartøy». Fiskeridirektøren mottok fire dispensasjonssøknader fra eiere av fartøy i denne gruppen. Tre søkere tilfredsstilte kriteriene og fikk dispensasjon til et fortsatt fiske.

Fartøy i kystfartøygruppen ble regulert med en maksimalkvote på 430 tonn. Selv om en hadde forlatt prinsippet med en kobling av kystfartøygruppens maksimalkvote og størrelsen på fartøykvoten til det minste ringnotfartøyet, ble maksimalkvoten i utgangspunktet fastsatt med bakgrunn i en basiskvote på 186 tonn multiplisert med faktoren på 2,3 som ble fastsatt for fiske i ringnotgruppen. En eventuell økning i kystfartøygruppens maksimalkvote skulle imidlertid vurderes i lys av fangstutviklingen i kystfartøygruppen. Maksimalkvoten ble ikke øket i 1996.

For å delta i kystfisket med not måtte høvedsmannen stå i fiskermanntallet, og være eier eller medeier i fartøyet. Fartøyet måtte stå i merkeregisteret, og være egnet og utstyrt for notfiske.

Fisket i kystfartøygruppen ble stoppet den 4. september 1996 for notfartøy på 13 meter og over. Det gjenstod da ca. 2.100 tonn av gruppekvoten, og en la til grunn at det gjenstående kvantum skulle rekke til et fortsatt fiske for notfartøy under 13 meter, fartøy som fisket med garn og snøre samt de «tradisjonelle notfartøyene» under 21,35 meter.

Deltakelsen i fisket var meget stor, dvs. mye større enn i tidligere år. Kombinert med at tilgjengeligheten av makrell var svært god, kom en i en situasjon der gruppekvoten på 20.000 tonn makrell stod i fare for å bli kraftig overfisket. Alt fiske i kystfartøygruppen ble derfor stoppet den 12. september.

Kystfartøygruppen fisket totalt 22.990 tonn i 1996, hvorav ca. 5.000 tonn ble fisket etter stoppen den 4. september.

Stoppen den 12. september var et brudd med forutsetningen om at de minste notfartøyene og de som drev med garn og snøre skulle få drive et fortsatt fiske ut året. Stoppen var imidlertid nødvendig for å stanse den uventet store fangstutviklingen for gruppen, som skyldtes stor deltakelse, stor fangstkapasitet, høye priser på makrell og svært gode fangstforhold. Dersom en ikke hadde stoppet fisket, ville kvoten på 20.000 tonn sannsynligvis blitt overfisket i betydelig større grad enn det som ble resultatet med knapt 3.000 tonn i overfiske. I en usikker biologisk situasjon med sterkt fokus på uheldige sider ved den totale makrellforvaltningen, ville et stort overfiske på norsk side vært uheldig.

Det ble i sammenheng med stoppen den 12. september også bestemt at det i fritidsfiske etter makrell bare skulle være tillatt å fiske med håndsnoere til egen husstands behov for makrell til konsum eller agn.

1.3. TRÅLGRUPPEN

Trålerne gruppekvote på 2.940 tonn i 1996 måtte fiskes til konsum. For å sikre at konsumpåbudet kunne oppfylles ble det som tidligere stilt krav om at trålerne måtte være egnet og utstyrt for konsumfiske og godkjent av Fiskeridirektoratets kontrollverk.

Trålfisket ble åpnet den 15. oktober 1996.

Totalt var det påmeldt 61 fartøy for deltagelse i trålfisket i 1996, mot 47 fartøy i 1995.

Med bakgrunn i påmeldt deltagelse ble maksimalkvoten fastsatt til 60 tonn. Det ble ikke fastsatt turkvote for trålerne i 1996. Maksimalkvoten ble økt til 80 tonn 26. november, og trålerne fiske etter makrell ble stoppet den 2. desember da gruppekvoten var beregnet oppfisket.

Det deltok 46 fartøy i trålgruppens fiske etter makrell i 1996. Disse fisket totalt 3.370 tonn makrell.

1.4. RINGNOTGRUPPEN

Av gruppekvoten på 110.490 tonn makrell til ringnotgruppen ble 108.490 tonn fordelt med henholdsvis 29.630 tonn til et fiske nord for 62° N og 78.860 tonn makrell til et fiske sør for 62° N.

Et ufordelt kvantum på 2.000 tonn makrell ble avsatt til dekning av bifangst av makrell i hestmakrellfisket, se punkt 1.6.

Fisket i ringnotgruppen var fartøykvoteregulert med en samlet faktor på 2,3.

Deltagelsen i ringnotgruppen for fartøy mellom 21,35 - 27,50 meter ble avgrenset til de fartøy som hadde deltatt i havmakrellfisket i ett av årene 1993-1995.

Ringnotgruppens makrellfiske ble åpnet ved årsskiftet, og det ble ikke iverksatt sommerstopp i fisket. En sommerstopp ble ikke ansett som hensiktsmessig hverken ut fra ringnotfartøyenes driftsmønster eller ønsket om å fiske mest mulig av kvoten om høsten.

Fartøy i ringnotgruppen som skulle delta i fisket nord for 62° N, måtte ha startet fisket innen 31. august. Etter en rekke henvendelser fra næringen med oppfordring om å endre siste startdato i fisket nord for 62° N, ble denne endret fra 31. august til 15. september. Næringens ønske om å endre siste startdato var i det vesentligste begrunnet med forsinkelser på verkstedene som følge av streik/lock out blant elektrikerne. Fiskeridirektøren fant å kunne imøtekomme oppfordringen fra næringen, i det en la til grunn at en endring av siste startdato i fisket nord for 62° N ikke ville være til hinder for at kvoten på 29.630 tonn som måtte fiskes nord for 62° N, kunne nås i 1996. Etter at siste startdato var endret, fikk tre fartøy dispensasjon fra siste startdato.

Siste startdato i ringnotfisket sør for 62° N ble satt til 1. oktober.

Den 3. desember ble det iverksatt et eget reguleringsopplegg for fartøy i ringnotgruppen, innenfor et ufordelt kvantum på 1.800 tonn av ringnotgruppens makrellkvote. Mesteparten av

de 1.800 tonnene var tilbakeføring fra avsetningen til dekning av makrell innblandet i hestmakrellfisket, se pkt. 1.6 og pkt. 3 nedenfor.

Etter påmelding fikk 36 uttrukne fartøy tildelt kvoter på 50 tonn. Dette fisket ble stoppet den 18. desember. Fartøy som hadde restkvantum på sine ordinære fartøykvoter kunne imidlertid fortsette fisket etter denne stoppen.

Totalt fisket ringnotgruppen 110.090 tonn makrell i 1996.

1.5. G-6 ORDNINGEN

Ordningen med en særskilt kvoteavregning av makrell over 600 gram (G6) ble videreført i 1996.

Avregningsfaktoren ble fastsatt til 2,86 tilsvarende en maksimal prosent på 35 av makrell over 600 gram. Denne avregningsfaktoren ble endret den 27. september til 2,70, slik at maksimalt 37% av fartøykvoten kunne leveres som makrell over 600 gram.

1.6. BIFANGST AV MAKRELL I FISKET ETTER HESTMAKRELL

I 1996-sesongen var det et begrenset fiske etter hestmakrell. Det deltok 66 norske fartøy i fisket mot 118 i 1995. I sluttseddelstatistikken er det registrert 15.560 tonn hestmakrell, hvorav 13.310 tonn (86%) gikk til konsumanvendelse. Tilsvarende tall for 1995 var 96.100 tonn hvorav 40% gikk til konsumanvendelse. Av kvantumet på 15.560 tonn, ble 450 tonn levert av trålerne.

I fisket etter hestmakrell var det tillatt med en innblanding av makrell på inntil 10 % i vekt av fangst ombord eller ved levering. Fisker fikk beholde verdien av makrellen, men bifangstkvantumet ble avregnet mot bifangstavsetningen. Når det gjaldt innblanding fra 10% og over skulle verdien av dette tilfalle salgsorganisasjonen - selv om fartøyet hadde gjenstående fartøykvote av makrell - og belastes makrellkvoten avsatt til bifangst i hestmakrellfisket. Dersom andelen av makrell var over 50%, skulle den belastes fartøyets eventuelle gjenstående kvote av makrell. Av avsetningen på 2.000 tonn makrell til dekning av bifangst i hestmakrellfisket, ble det avregnet 590 tonn. Resten ble tilbakeført til ringnotgruppens kvote, jfr det som er nevnt ovenfor i pkt 1.4.

2. REGULERING AV FISKET ETTER MAKRELL I 1997

2.1. BESTANDSSITUASJONEN

Den nordøst-atlantiske bestanden av makrell er ifølge havforskerne fortsatt på et relativt lavt nivå. Det fiskes i dag på tre forskjellige gytebestandskomponenter av makrell, - den vestlige komponenten, den sørlige komponenten og Nordsjøkomponenten. Disse komponentene blander seg utenom gytesesongen, og kan ikke skilles i fangstene. Siden 1994 har havforskerne derfor foretatt en samlet vurdering av bestandssituasjonen i hele utbredelsesområdet.

Ifølge havforskerne var prognosen for størrelsen på gytebestanden til den nordøst-atlantiske makrellen i 1996 på vel 2,3 millioner tonn. Norge og EU har blitt enige om en flerårig forvaltningsstrategi, hvor målsetningen er å få til en økning i gytebestanden utover 2,3 millioner tonn.

En gytebestand på 2,3 millioner tonn regnes som et historisk lavmål. For å få til en slik utvikling har Norge og EU blitt enige om å legge til grunn en fiskedødelighet på 0,15 for 1998, med mindre forskerne kommer frem til andre tilrådinger.

En TAC på 420.000 tonn for 1997, som avtalt mellom EU og Norge, vil i følge havforskerne kunne føre til at nedgangen i bestanden stanser, og at gytebestanden vil øke litt i 1998.

2.2. AVTALESITUASJONEN OG KVOTER I 1997

Totalt har Norge 133.210 tonn makrell til disposisjon i 1997, hvorav 103.800 tonn kan fiskes i området sør for 62° N og 29.410 tonn må fiskes nord for 62° N.

I kvoteavtalen mellom Norge og EU for 1997 - heretter kalt «kvoteavtalen» - er det enighet om å begrense partenes samlede uttak av makrell i 1997 til 407.365 tonn (samme som i 1996). Dette inkluderer en kvote på 1.865 tonn til Sverige i ICES IIIa.

Kvoteavtalen fastsetter en bruttokvote på 261.100 tonn til EU i de vestlige ICES områdene Vb (EU-sonen), VI, VII, VIII (a, b, d, e), XII og XIV. Til fratrekk kommer en overføring fra EU til Norge på 10.100 tonn og en overføring fra EU til Færøyene på 3.930 tonn.

Etter kvoteavtalen kan hele den norske kvoten på 10.100 tonn vest av de britiske øyer fiskes i Nordsjøen i ICES IVa.

Norge har en kvote på 93.510 tonn makrell nord for 62° N. Til fradrag kommer en overføring på 10.100 tonn til EU og en kvote på 3.000 tonn til Færøyene.

Dette gir Norge en kvote på 80.410 tonn makrell i NØS nord for 62° N. Sammen med kvoten på 9.000 tonn i Færøy-sonen gir dette Norge en disponibel kvote på totalt 89.410 tonn nord for 62° N i 1997.

I kvoteavtalen er fleksibiliteten fra tidligere år videreført slik at Norge kan fiske 60.000 tonn av kvoten fastsatt for NØS nord for 62° N i ICES IVa i Nordsjøen. Norge står da tilbake med 29.410 tonn som må fiskes nord for 62° N.

Kvoteavtalen fastsetter en TAC på 50.890 tonn for Nordsjøen/-Skagerrak-området eksklusiv kvoten på 1.865 tonn til Sverige i ICES IIIa. Av dette er norsk bruttokvote på 33.940 tonn. Etter en overføring til Sverige på 240 tonn fra Norge, jfr. kvoteavtalen mellom Norge og Sverige for 1997, er det disponible kvantum for norske fiskere 33.700 tonn.

Norske fiskere har ikke adgang til å fiske sør for 57°30' N, dvs. i ICES IVb. Det norske fisket i Skagerrak/Kattegat, ICES IIIa, er ifølge kvoteavtalen avgrenset til maksimalt 3.000 tonn. I det norske reguleringsopplegget inngår kvoten på 3.000 tonn i kystfisket.

2.3. FISKET HITIL I 1997

Fisket etter makrell ble åpnet ved årsskiftet for fartøy i kystfartøygruppen under 13 meter som fisker med not, fartøy som fisker med garn og snøre samt de «tradisjonelle notfartøyene». For andre norske fartøy har det ikke vært adgang til å fiske makrell i første halvår i 1997.

Totalt er det pr. 20. mai 1997 registrert fisket 45 tonn makrell. Hele kystfartøygruppen hadde til sammenligning i 1996 frem til 15. mai fisket 35 tonn makrell.

2.4. REGULERINGSOPPLEGGET FOR DE ENKELTE FARTØYGRUPPER

2.4.1. Kystfartøygruppen

2.4.1.1. Gruppekvote

Tabell 1 *Tabellen viser avsetning/kvote og fangstmengde for fartøy i kystfartøygruppen i perioden 1990-1996 (kvantum i tonn).*

År	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996
Avsetning/Kvote *	18.000	20.000	20.000	19.000	19.000	20.000	20.000
Fangst	17.500	17.700	19.000	17.800	23.500	20.100	23.000

* Avsetning frem til og med 1994.

Norges Fiskarlag har behandlet regulering av fisket etter makrell 2. halvår i 1997 i Landsstyremøte den 5.-7. mai 1997.

Det er vist til punkt 5 i Landsmøtesak 11/94, og anbefalt at kystgruppen får en avsetning på 20.000 tonn, at 2% av totalkvoten avsettes til trålerne og at det resterende kvantum fordeles til ringnotgruppen.

Fiskeridirektøren vil som i de to foregående årene gå inn for at kystfartøygruppen tildeles en gruppekvote, og at denne settes til 20.000 tonn.

Fiskeridirektøren foreslår at kystfartøygruppen tildeles en gruppekvote på 20.000 tonn.

Fiskeridirektøren foreslår at gruppekvoten til kystfartøygruppen blir fratrukket kvoten for Nordsjøen/Skagerrak. Fisket kan imidlertid foregå både sør og nord for 62° N.

2.4.1.2. Spørsmål om deltakelsesbegrensning i kystfartøygruppen

Fiskeridirektøren foreslo på møte i Reguleringsrådet i desember 1996 - se Reguleringsrådet sak 15/96 - at det skulle innføres en deltakelsesbegrensning for notfartøy på 13 meter og over i kystfartøygruppens fiske etter makrell. Begrensningen var foreslått gjeldende fra 1. januar 1997.

I den videre behandling ble forslaget om deltakelsesbegrensning sendt på høring av Fiskeridepartementet den 4. april 1997, med sikte på å få avklart dette spørsmålet før makrellfiskets hovedsesong i andre halvår 1997.

Et viktig moment var at Norges Fiskarlag skulle nedsette en arbeidsgruppe som skulle utrede spørsmålet vedrørende deling av kystfartøygruppens makrellkvote. Arbeidsgruppen skulle avgi sin rapport innen utgangen av februar 1997, for deretter å bli sendt på høring i organisasjonen.

Fiskeridepartementet sendte forslaget om deltakelsesbegrensning på høring til en rekke organisasjoner, slik at dette kunne sees i sammenheng med spørsmålet om en reguleringsmodell for fisket annet halvår 1997. Høringsfristen ble satt til 16. mai 1997.

Forslaget om deltakelsesbegrensning vil ikke bli behandlet i Reguleringsrådet, men blir avgjort av Fiskeridepartementet på grunnlag av høringsnotatet og innkomne uttalelser.

Saken vil likevel nødvendigvis måtte påvirke reguleringsopplegget for kystfartøygruppen, spesielt spørsmålet om størrelsen på maksimalkvotene, da deltakelsen i stor grad vil bli bestemt av denne avgjørelsen.

En legger til grunn at Fiskeridepartementet under møtet i Rådet vil orientere om status i spørsmålet om deltakelsesbegrensning.

Fiskeridirektøren vil i dette dokumentet forholde seg til begge alternativene - et fiske med og uten deltakelsesbegrensning.

2.4.1.3. Deling av kystfartøygruppen

Norges Fiskarlag finner det i sitt Landsstyrevedtak hensiktsmessig å foreslå en videreføring av den todeling av kystfartøygruppen som en har hatt de to siste årene. Det vil si at notfartøy på 13 meter og over regnes som en gruppe, og at notfartøy under 13 meter, de «tradisjonelle kystnotfartøy», samt fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre, utgjør den andre gruppen.

En slik todeling av kystfartøygruppen vil gjøre det mulig å dele kystfartøygruppens kvote i henhold til den foreslåtte gruppeinndelingen, se pkt. 2.4.1.4. nedenfor.

Fiskeridirektøren har ingen prinsipielle merknader til at kystfartøygruppen deles i to grupper. Fiskeridirektøren har i utgangspunktet heller ingen innvendinger mot at gruppeknoten deles i nærmere bestemte del-gruppe-kvoter. Når det gjelder hvilke fartøy som skal delta i de to fartøygruppene, vil Fiskeridirektøren likevel bemerke at en ikke ser hensikten med å holde på gruppen «tradisjonelle kystnotfartøy» i en situasjon der de ikke vil få særlige fordeler av å være

i gruppen av fartøy som fisker med garn og snøre. En deling av gruppekvoten som foreslått av Norges Fiskarlag innebærer at fisket uansett må stoppes i de respektive grupper når gruppekvoten (eller del-gruppe-kvotene) er beregnet oppfisket.

Det vil med andre ord ikke som i de to foregående årene ligge et element av fortsatt fiske ut sesongen for notfartøy under 13 meter, fartøy som fisker med garn og snøre samt de «tradisjonelle kystnotfartøy».

Fiskeridirektøren vil foreslå at kystfartøygruppen deles i to lengde-/redskapsgrupper, med en gruppe for notfartøy på 13 meter største lengde og over, og en gruppe for notfartøy under 13 meter største lengde samt fartøy under 21,35 meter største lengde som fisker med garn og snøre.

2.4.1.4. Deling av kystfartøygruppens kvote

Landsstyret i Norges Fiskarlag har foreslått at kvoten på 20.000 tonn fordeles med 10.000 tonn til gruppen notfartøy på 13 meter og over og 9.000 tonn til øvrige fartøy i kystfartøygruppen. De resterende 1.000 tonn avsettes som en felles bufferkvote til fordeling senere i sesongen.

Norges Fiskarlags arbeidsgruppe vedrørende deling av kystfartøygruppens makrellkvote har i sitt arbeid lagt til grunn fangststatistikk tilbake til 1980. Fangstandelene har i denne perioden økt fra 8% i 1980 til 64 % i 1996 for gruppen av notfartøy på 13 meter og over. Den andre gruppen har tilsvarende redusert sin prosentvise andel av fangstene.

I perioden 1992 til 1996 har notfartøy på 13 meter og over fisket mellom 64% og 85% av kystfartøygruppens samlede årlige fangstkvantum - se Tabell 2. En fordeling som foreslått av Landsstyret i Norges Fiskarlag med 10.000 tonn (50%) til gruppen notfartøy på 13 meter og over, vil gi en kvoteandel som er vesentlig lavere enn gjennomsnittet de siste fem årene (78%).

Tabell 2 Tabellen viser fangstfordelingen mellom de to foreslåtte gruppene innenfor kystfartøygruppen de siste 5 årene.

År	1992	1993	1994	1995	1996
Notfartøy på 13 meter og over	14.632 (77%)	15.060 (84%)	19.842 (85%)	15.882 (79%)	14.616 (64%)
Notfartøy under 13 meter samt fartøy som fisker med garn eller snøre.	4.306 (23%)	2.835 (16%)	3.560 (15%)	4.208 (21%)	8.179 * (36%)
Totalt	18.938	17.895	23.402	20.088	22.795

* Gruppen av notfartøy under 13 meter samt fartøy som fisket med garn og snøre fisket ca. 5.000 tonn etter at gruppen av notfartøy på 13 meter og over ble stoppet, altså i perioden fra 04.09.96 til 12.09.96.

I spørsmål vedrørende den nasjonale fordelingen av kvoter, har myndighetene tradisjonelt lagt stor vekt på forslagene fra Norges Fiskarlag. Fiskeridirektøren vil også i dette spørsmålet i hovedsak følge Norges Fiskarlags forslag til fordeling av kvoten.

I stedet for å operere med en bufferkvote på i størrelsesorden 1.000 tonn, er det etter Fiskeridirektørens oppfatning mer hensiktsmessig å fordele hele kystfartøygruppens kvote på de to aktuelle fartøygruppene, både av administrative-, reguleringsmessige- og praktiske årsaker.

Denne tilnærmingen er blant annet basert på erfaringene med bruk av bufferkvote i andre fiskerier. Forslaget til Norges Fiskarlag gir etter Fiskeridirektørens vurdering få konkrete retningslinjer for hvordan en eventuell bufferkvote skal fordeles på de respektive del-grupper, bortsett fra at fangstbehovet etter 15. september må vurderes skjønnsmessig. Dessuten er den foreslåtte bufferkvoten svært liten.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at bufferkvoten tildeles gruppen notfartøy på 13 meter og over.

Ved å inkludere den foreslåtte bufferkvoten på 1.000 tonn i kvoten til notfartøy på 13 meter og over, blir også tatt hensyn til at notfartøy på 13 meter og over har ekspandert sitt fiske vesentlig i de siste årene.

Fiskeridirektøren foreslår at kystfartøygruppens kvote på 20.000 tonn fordeles med 11.000 tonn til notfartøy på 13 meter største lengde og over, og 9.000 tonn til notfartøy under 13 meter største lengde samt fartøy under 21,35 meter største lengde som fisker med garn eller snøre.

2.4.1.5. Maksimalkvote for fartøy i kystfartøygruppen

I årene frem til og med 1996 har det vært en forbindelse mellom maksimalkvoten til fartøy i kystgruppen og de minste SUK-fartøyene, ved at maksimalkvoten til fartøy i kystfartøygruppen ble utregnet ved å multiplisere en stipulert basiskvote på 186 tonn med den kvotefaktor som ble fastsatt for fartøy i ringnotgruppen. Videre var det en forbindelse mellom maksimalkvoten til kystfartøy og fartøy i ringnotgruppen ved at en eventuell faktorøkning for ringnotgruppen automatisk medførte en økning i maksimalkvoten for kystfartøyene.

I 1996 forlot en imidlertid prinsippet om å koble maksimalkvoten til fartøy i kystfartøygruppen med kvotefaktoren i ringnotfisket. I 1996 kunne derfor maksimalkvoten i prinsippet fastsettes på bakgrunn av en samlet vurdering av forventet deltakelse i gruppen. Fiskeridirektøren var imidlertid av den oppfatning at en i utgangspunktet likevel skulle fastsette en maksimalkvote for fartøy i kystfartøygruppen som var basert på faktoren som ble fastsatt for ringnotgruppen - se pkt 1.2.

Ved fastsettelse av maksimalkvote for fartøy i kystfartøygruppen vil Fiskeridirektøren i prinsippet legge til grunn at interessen for makrellfisket er meget stor, og at både fangsteffektivitet og fangstkapasitet har økt sammenlignet med situasjonen i 1996.

2.4.1.5.1. Maksimalkvote for notfartøy under 13 meter samt fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre

Landsstyret i Norges Fiskarlag har gått inn for at det fastsettes en maksimalkvote på 175 tonn for notfartøy under 13 meter samt fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre.

Når det gjelder spørsmålet om maksimalkvote for disse fartøyene må dette sees i sammenheng med størrelsen på den foreslåtte del-gruppe-kvoten. Maksimalkvoten må også sees i sammenheng med et ønske om å unngå en tidlig stopp i fisket. En del-gruppe-kvote på 9.000 tonn for disse fartøyene i 1997 innebærer en kvote som er omlag 800 tonn mer enn det gruppen fisket i 1997.

Forslaget fra Norges Fiskarlag til kvote og maksimalkvote for notfartøy under 13 meter samt fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre, vil etter all sannsynlighet kunne innebære at fisket blir stoppet tidlig i sesongen, forutsatt en tilsvarende tilgjengelighet på makrell som i 1996. En har i dag ingen forutsetninger for å si noe om tilgjengeligheten av makrell i 1997.

Den 12. september 1996 manglet det kun 800 tonn før gruppen hadde fisket et kvantum tilsvarende 9.000 tonn. En maksimalkvote på 175 tonn vil derfor etter all sannsynlighet ikke gi noen reguleringseffekt, og en kan risikere en relativt tidlig stans i fisket.

På den annen side vil en mindre maksimalkvote kunne medføre at gruppen ikke vil kunne fiske sin kvote. I en situasjon der fangstutviklingen tilsier at kvoten ikke vil bli oppfisket med eksisterende reguleringsopplegg, vil imidlertid Fiskeridirektøren kunne øke maksimalkvoten.

I Tabell 3 er det gitt en oversikt over potensiell reguleringseffekt av tre ulike maksimalkvoter forutsatt at fangst pr. fartøy i 1997 blir identisk til fjorårets. Med reguleringseffekt mener en her differansen mellom reelt oppfisket kvantum og en gitt maksimalkvote.

Tabell 3 *En oversikt over potensiell reguleringseffekt (i tonn) for ulike maksimalkvoter for notfartøy under 13 meter og fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre, forutsatt at fangst pr. fartøy i 1997 blir identisk med fjorårets. Antall fartøy som i 1996 fisket over de nevnte maksimalkvoter står i parentes.*

Redskapsgruppe / maksimalkvote	50 tonn	75 tonn	100 tonn	150 tonn
Not<13m	712 (23)	362 (10)	163 (5)	20 (2)
Dorg	784 (27)	312 (14)	94 (5)	1 (1)
Garn	15 (1)	- (-)	- (-)	- (-)
Samlet reguleringseffekt	1.511 (51)	674 (24)	257 (10)	21 (3)

Dersom en forutsetter samme gode tilgjengelighet av makrell i 1997 som i 1996, vil 51 fartøy bli rammet av en maksimalkvote på 50 tonn, 24 fartøy ved en maksimalkvote på 75 tonn, 10 fartøy ved en maksimalkvote på 100 tonn og tre fartøy ved en maksimalkvote på 150 tonn. En

maksimalkvote på 50 tonn vil ha en reguleringseffekt på omlag 1.500 tonn, mens en maksimumkvote på 75 tonn vil ha en reguleringseffekt på knapt 700 tonn. Ved en maksimumkvote på 100 tonn eller 150 tonn viser tabellen at reguleringseffekten er temmelig liten. En maksimumkvote på 175 tonn vil ikke ha noen reguleringseffekt.

Det er grunn til å anta at reguleringseffekten ved god tilgjengelighet av makrell i 1997 vil være noe høyere enn det som er presentert i tabellen, jfr. det som er nevnt innledningsvis om kystfartøygruppens tidlige stopp i fisket i 1996. En maksimumkvote på 100 tonn vil kunne ha en mindre reguleringseffekt, og kunne bidra til at sesongen trekkes noe lenger ut i tid.

Dersom tilgjengeligheten blir dårlig sammenlignet med fjoråret trekker det isolert i retning av høye maksimumkvoter eller eventuell opphevelse av maksimumkvoten for gruppen notfartøy under 13 meter og fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre på et senere tidspunkt i sesongen. I en situasjon med dårlig tilgjengelighet og svakt fiske vil Fiskeridirektøren også måtte tilrettelegge for at gruppekvoten i kystfartøygruppen på 20.000 tonn blir oppfisket. Dette vil for eksempel kunne innebære at de større havgående fartøyene i kystfartøygruppen også gis anledning til å kunne bidra til at gruppekvoten samlet sett blir oppfisket.

Tilgjengeligheten er en helt sentral variabel med hensyn til hva som vil være en bra tilpasset størrelse på maksimumkvoten. Etter Fiskeridirektørens oppfatning vil 100 tonn i maksimumkvote fra sesongens begynnelse bety at maksimumkvoten må økes ved dårlig tilgjengelighet, mens god tilgjengelighet sannsynligvis vil føre til at fisket må stoppes på et relativt tidlig tidspunkt.

Fiskeridirektøren legger til grunn at med en maksimumkvote på 75 tonn vil de aller fleste fartøyene i gruppen notfartøy under 13 meter og fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre i all hovedsak kunne fiske innenfor en kvote som ikke representerer noen begrensning i deres fiske, sammenlignet med situasjonen i de foregående årene.

Fiskeridirektøren foreslår at det fastsettes en maksimumkvote på 75 tonn til fartøy i gruppen notfartøy under 13 meter og fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre, og at Fiskeridirektøren kan endre maksimumkvoten.

2.4.1.5.2. Maksimumkvote for notfartøy på 13 meter og over.

Landsstyret i Norges Fiskarlag går inn for at notfartøy på 13 meter og over gis en maksimumkvote tilsvarende en basiskvote på 186 tonn multiplisert med den faktoren som fastsettes for ringnotgruppen, med andre ord «gamle» metoden.

Norges Fiskarlags forslag til maksimumkvote for denne gruppen vil innebære en maksimumkvote på omlag 430 tonn, ettersom ringnotfartøyenes gruppekvote i 1997 nærmest er uforandret sammenlignet med 1996. En maksimumkvote i denne størrelsesorden vil etter Fiskeridirektørens beregninger medføre en så stor overregulering at en risikerer å måtte stoppe fisket relativt tidlig i sesongen enten det blir innført deltakelsesbegrensninger eller ikke.

Nivået på maksimumkvotene for notfartøy på 13 meter og over vil som nevnt være avhengig av om det fastsettes en deltakelsesbegrensning eller ikke. Nedenunder følger en drøfting av størrelsen på maksimumkvoten for notfartøy på 13 meter og over. Først behandles en tilnærming uten deltakelsesbegrensning, og dernest en tilnærming med deltakelsesbegrensning.

Dersom det ikke innføres deltakelsesbegrensning etter Fiskeridirektørens modell i 1997, må en kunne legge til grunn at minst det antall fartøy som deltok i fisket i 1996 (107) vil komme til å delta i 1997. Under forutsetning av at de fartøyene som deltok i 1996 også deltar i 1997 vil totalt 58 fartøy være på 18 meter og over og 49 fartøy være mindre enn 18 meter. Basert på fangststatistikk fra tidligere år er det grunn til å tro at alle fartøyene på 18 meter og over er i stand til å fiske minst 250 tonn pr. fartøy. For gruppen av fartøy under 18 meter var gjennomsnittsfangsten pr. fartøy i 1996 omlag 60 tonn. Basert på erfaringene fra sesongene før 1996, og det faktum at fisket for denne gruppen ble stoppet relativt tidlig i fjorårssesongen, legger en til grunn at disse fartøyene er i stand til å fiske inntil 90 tonn pr. fartøy i 1997. Basert på disse forutsetningene, vil gruppen av notfartøy på 13 meter og over være i stand til å fiske omlag 13.000 tonn forutsatt en maksimalkvote på 150 tonn (58 fartøy x 150 tonn + 49 fartøy x 90 tonn). Dette representerer en overregulering på omlag 19%.

Basert på den interessen som er vist for deltakelse i dette fisket det siste året, må det kunne forventes at antall deltagende notfartøy på 13 meter og over i 1997 kan bli større enn i 1996. Deltakelsen uten deltakelsesbegrensning vil blant annet av den grunn være usikker. En finner likevel å kunne foreslå 20% overregulering dersom det ikke blir fastsatt deltakelsesbegrensning i gruppen. Det vil altså gi en maksimalkvote på 150 tonn pr. fartøy i 1997.

Dersom det ikke fastsettes en deltakelsesbegrensning i fisket, vil Fiskeridirektøren foreslå at maksimalkvoten for gruppen notfartøy på 13 meter og over fastsettes til 150 tonn, og at Fiskeridirektøren kan endre maksimalkvoten dersom utviklingen i fisket skulle gjøre det nødvendig.

Dersom en fastsetter en deltakelsesbegrensning i fisket etter Fiskeridirektørens modell, legger en til grunn at 68 fartøy vil kunne delta. Under forutsetning av at de fartøyene som deltok i 1996 også deltar i 1997, vil totalt 42 fartøy være på 18 meter og over og 26 fartøy være mindre enn 18 meter. Basert på de samme forutsetningene som det ble redegjort for ovenfor, vil de deltagende fartøy i gruppen være i stand til å fiske samlet omlag 13.000 tonn, forutsatt en maksimalkvote på 250 tonn (42 fartøy x 250 tonn + 26 fartøy x 90 tonn). Dette representerer en overregulering på omlag 17 %.

En maksimalkvote uten overregulering vil, basert på en gruppekvote på 11.000 tonn, gi en maksimalkvote på knapt 210 tonn. Selv om en for gruppen av notfartøy på 13 meter og over må regne med en maksimal deltakelse, finner Fiskeridirektøren grunn til å beregne maksimalkvoten med noe overregulering. En 17% overregulering vil for dette tilfelle kunne gi en maksimalkvote til denne gruppen på 250 tonn pr. fartøy i 1997.

Dersom det fastsettes en deltakelsesbegrensning i fisket basert på Fiskeridirektørens modell, vil en foreslå at det fastsettes en maksimalkvote på 250 tonn til fartøygruppen notfartøy på 13 meter og over.

En foreslår at Fiskeridirektøren kan endre maksimalkvoten dersom utviklingen i fisket skulle gjøre det nødvendig.

En vil videre foreslå at Fiskeridirektøren, etter samråd med næringen, skal kunne gi adgang til at den enkelte gruppe i kystfartøygruppen overfisker sin del-gruppe-kvoté dersom dette er nødvendig for å få oppfisket kystfartøygruppens kvoté på 20.0000 tonn.

2.4.1.6. Øvrige bestemmelser i kystfartøygruppen

Fiskeridirektøren viser videre til Reguleringsrådets sak 15/96 under pkt. 3.6.2, og foreslår at det settes en grense på 21,35 meter største lengde for fartøy som ønsker å delta i kystfartøygruppens fiske etter makrell i 1997. Fiskeridirektøren kan dispensere fra kravet om største lengde for fartøy mellom 21,35 meter og 27,50 meter som kan vise til tidligere deltakelse i fisket i kystfartøygruppen.

Fiskeridirektøren foreslår videre at høvedsmannen må stå i fiskermanntallet og at fartøyet må være registrert i merkeregisteret.

For å kunne delta i fisket med not foreslår Fiskeridirektøren i tillegg at høvedsmannen må være registrert i fiskermanntallet på blad B, og at han må være eier eller medeier i fartøyet. Fartøyet må være egnet og utstyrt for å kunne delta i notfisket.

Norges Fiskarlag har i sitt Landsstyrevedtak foreslått at det etableres en egen godkjennings- og fremstillingsordning for fartøy som skal delta i kystfartøygruppens fiske etter makrell, etter samme mønster som i fisket etter norsk vårgytende sild.

Fiskeridirektøren stiller seg i utgangspunktet positiv til gjennomføringen av en godkjennings- og fremstillingsordning for notfartøyene i kystfartøygruppen. En godkjenningsordning vil imidlertid kunne omfatte omlag 400 fartøy, og Fiskeridirektøren ser at det kan være vanskelig å få gjennomført en slik godkjenningsordning allerede fra kommende sesong. Fiskeridirektøren vil imidlertid komme tilbake til spørsmålet om en slik godkjenningsordning før neste sesong.

En vil imidlertid bemerke at Fiskeridirektoratets Kontrollverk og Kystvakten til enhver tid vil kunne kontrollere om fartøyene tilfredsstiller bestemmelsen om at notfartøy må være egnet og utstyrt for notfisket.

Dersom det ikke blir fastsatt en deltakelsesbegrensning i kystfartøygruppens fiske, vil deltakelsen kunne øke radikalt i forhold til deltakelsen i 1996. Behovet for en godkjenningsordning vil da kunne være så stor at Fiskeridirektøren vil måtte prioritere arbeidet med en slik ordning allerede fra innværende sesong. En slik godkjenningsordning bør etter Fiskeridirektørens oppfatning bare omfatte notfartøy på 13 meter og over. Det vil kunne dreie seg om maksimalt 110- 120 fartøy.

Dersom det ikke blir innført deltakelsesbegrensning, vil Fiskeridirektøren foreslå at det settes krav om at notfartøy på 13 meter og over må godkjennes av Fiskeridirektoratets Kontrollverk for deltakelse i fisket i 1997.

2.4.2. Trålgruppen

Fiskeridirektøren har registrert at trålerne også i 1996 har levert mesteparten av sin kvote til konsum.

Som kjent har trålerne de siste tre årene hatt en andel på 2,2% av den norske totalkvoten.

Norges Fiskarlag viser i sitt Landsstyrevedtak til sitt landsmøtevedtak 11/94 og foreslår at trålfisket blir regulert med en andel av 2% av den norske totalkvoten.

Sør-Norges Trålerlag har i brev av 20. mars 1997 vist til sitt styrevedtak der det heter at trålernes gruppekvote må være på samme nivå som i 1996 for å få et rimelig kvantum til de trålerne som deltar.

I 1996 hadde trålerne en gruppekvote på 2.940 tonn eller 2,2 % av totalkvoten. I praksis har trålerne hatt samme andel av gruppekvoten de siste tre årene. Samme andel av totalkvoten i 1997 gir trålerne en gruppekvote på 2.930 tonn.

Fiskeridirektøren foreslår at trålerne tildeles en gruppekvote på 2.930 tonn.

Fiskeridirektøren foreslår at det blir satt konsumkrav og at trålerne må være egnet og utstyrt for konsumfiske og godkjent av Fiskeridirektoratets kontrollverk for 1997.

Fiskeridirektøren foreslår at fisket blir regulert med maksimalkvoter og at Fiskeridirektøren fastsetter maksimalkvotene når påmeldingen i fisket er kjent.

Ved vurdering av maksimalkvotens størrelse vil Fiskeridirektøren som i 1996 legge til grunn et stramt reguleringsopplegg.

Sør-Norges Trålerlag har foreslått 1. november som åpningsdato for trålerne fiske etter makrell.

Norges Fiskarlag har i sitt Landsstyrevedtak foreslått 1. oktober som åpningsdato for trålgruppen.

Etter nærmere samtaler med Sør-Norges Trålerlag og Norges Fiskarlag finner Fiskeridirektøren å kunne gå inn for lørdag 1. november som åpningsdato for trålfisket.

Fiskeridirektøren foreslår 1. november som åpningsdato for trålgruppens fiske etter makrell i 1997.

Påmeldingsfristen foreslås satt til 15. oktober.

2.4.2.1. Partråling

Under trålgruppens fiske etter makrell i 1996, ble det bl. annet fra Norges Fiskarlag og Sør-Norges Trålerlag vist til at det av praktiske og kvalitetsmessige grunner var ønskelig at et av fartøyene i et partrållag skulle kunne gå inn med fangsten og få anledning til å fordele kvantumet på fartøyene i partrållaget ved å skrive en sluttseddel på hvert av de to fartøyene.

Fiskeridirektoratet hadde da i forbindelse med et konkret tilfelle vist til bestemmelsene som forbyr et fartøy å føre fangsten på flere fartøy.

Etter ovennevnte henvendelser gjennomgikk Fiskeridirektoratet spørsmålet på nytt, og en fant å kunne gå inn for en ordning der to fartøy som tråler sammen skulle kunne dele fangsten på de to samme fartøy ved levering.

Fiskeridirektøren ønsket av kontrollhensyn ikke å åpne opp for at det kan være flere enn to fartøy i ett partrållag. Videre ville en ikke gi adgang til å delta i mer en ett partrållag i fisket etter makrell pr. sesong. Fartøyene kunne derfor bare avregne med ett annet trålfartøy i løpet av makrellsesongen.

Forskriftsendringen medførte ingen endring i adgangen til å samtråle med andre fartøy. Endringen var et begrenset unntak fra forbudet om at fartøy som tråler sammen ikke kunne overføre fangst mellom fartøyene. Som tidligere vil det være anledning for trålerne til å trekke redskap sammen med flere partnere i løpet av en sesong, men anledningen til å fordele kvantumet på de to samme fartøy ved levering er begrenset til ett registret og godkjent partrållag.

Fiskeridirektøren vil foreslå en videreføring av bestemmelsen om partråling fra 1996, og foreslår at to fartøy i trålgruppen som driver partråling skal kunne fordele kvantumet på de samme to fartøy ved levering.

En foreslår videre at fartøyene må meldes på som partrållag til Fiskeridirektoratets Kontrollverk før fisket tar til, med påfølgende innmelding av fangst til Norges Sildesalgslag og ved levering.

Et fartøy kan bare dele fangst med ett annet fartøy i løpet av sesongen.

2.4.3. Ringnotgruppen

Med utgangspunkt i kvoteforslagene som nevnt ovenfor vil ringnotgruppen ha en gruppekvote på 110.280 tonn til disposisjon i 1997. Av dette må 29.410 tonn fiskes i området nord for 62° N og 80.870 tonn kan fiskes sør for 62° N.

2.4.3.1. Deltakelseskriterier

Som i tidligere år vil en foreslå at det legges til grunn følgende deltakerkriterier for å kunne delta i ringnotgruppens fiske etter makrell i 1997:

1. Konsesjonspliktige ringnotfartøy.
2. Ringnotfartøy mellom 21,35 meter og 27,50 meter største lengde som deltok i havmakrellfisket i Nordsjøen eller nord for 62° N i minst ett av årene 1994-1996.
3. Ringnotfartøy mellom 21,35 meter og 27,50 meter største lengde som har adgang til deltakelse etter Fiskeridepartementets forskrift av 1. juni 1992 om adgang til å delta i makrellfisket og nordsjøsildfisket for eiere av fartøy mellom 70 og 90 fot i 1992, dersom de har deltatt i notfisket utenfor grunnlinjene etter nordsjøsild eller makrell i minst ett av årene 1994, 1995 eller 1996.

Pr 1. juni 1997 er det 19 fartøy over 21,35 meter største lengde uten ringnotkonsesjon som kan delta i ringnotgruppens fiske etter makrell med not.

Fiskeridirektøren foreslår at ovennevnte deltakelsesvilkår også legges til grunn for makrellfisket i 2. halvår 1997.

2.4.3.2. Reguleringsmodell

Kvoteartalen med EU innebærer som nevnt at det er et bundet kvantum som må fiskes nord for 62° N . Det norske reguleringsopplegget må derfor fastsettes som en del-gruppe-kvotet med tilhørende fartøykvoter nord for 62° N og et tilsvarende arrangement i Nordsjøen. For å sikre at minimumskvantumet nord for 62° N blir oppfisket, er det Fiskeridirektøren sitt syn at det beste vil være å overfordele fartøykvotene nord for 62° N og tilsvarende underfordele sør for 62° N, på samme måte som tidligere.

Fiskeridirektøren foreslår at ringnotfisket nord for 62° N avvikles med separate fartøykvoter innenfor en minimumsramme på 29.410 tonn.

Ringnotfisket kan fortsette i området nord for 62° N utover 29.410 tonn inntil maksimalt 89.410 tonn er beregnet oppfisket. Et eventuelt fiske utover de enkelte fartøykvotene nord for 62° N skal avregnes på fartøykvotene sør for 62° N.

Fiskeridirektøren foreslår at ringnotfisket i ICES IVa i Nordsjøen blir avviklet med separate fartøykvoter innenfor en del-gruppe-kvotet på 80.870 tonn. Før fordeling på fartøykvoter vil et kvantum avsatt til bifangst i hestmakrellfisket bli fratrukket, jfr. pkt 3.

Fartøykvotene blir fordelt etter "Universalnøkkelen". Fisket blir stoppet i de enkelte områdene når kvoten for hvert område er beregnet oppfisket.

Fisket stoppes når gruppekvoten er beregnet å ville bli oppfisket eller når totalkvoten er tatt.

Siste startdato i fisket nord for 62° N har i tidligere år vært satt til 31. august. Hensikten med en siste startdato i fisket nord for 62° N har bl. annet vært å få fartøyene på feltet når makrellen ennå har vært tilgjengelig for fiske nord for 62° N. Da det kvantum makrell som etter kvoteartalen må fiskes nord for 62° N har blitt redusert de siste årene, finner Fiskeridirektøren

at en senere startdato enn 31. august ikke vil være til hinder for at den kvoten som må fiskes nord for 62° N blir oppfisket.

Fiskeridirektøren vil av refordelingsmessige årsaker foreslå at 1. oktober - tilsvarende som i 1996 - fastsettes som siste startdato i fisket sør for 62° N

Fiskeridirektøren foreslår at 15. september settes som siste startdato for fisket nord for 62° N.

Fiskeridirektøren foreslår at 1. oktober settes som siste startdato for fisket sør for 62° N.

Fiskeridirektøren foreslår at Fiskeridirektøren i spesielle tilfeller på grunnlag av konkret søknad fra næringsutøver kan dispensere fra regelen om siste startdato.

Fiskeridirektøren foreslår at dersom det viser seg nødvendig for å sikre at totalkvoten blir tatt, kan alle fartøyskvoter og gruppekvoten for trål oppheves etter 1. desember.

2.4.5. Fritidsfiske

Odelstinget vedtok den 20. mai 1997 Næringskomiteens innstilling til lovvedtak som skal regulere fritidsfiske.

Forslaget til ny § 4 a i lov av 3. juni 1983 om saltvannsfiske m.v. som er vedtatt i Odelstinget lyder:

Med mindre departementet bestemmer noe annet med hjemmel i § 4, kan personer som ikke er registrert i manntall for fiskere og fangstmenn m.v. (fiskermanntallet) drive fiske med følgende redskaper:

- a) Håndsnøre, fiskestang og én maskindrevet juksa eller dorg,
- b) garn med en samlet lengde på inntil 210 meter,
- c) liner med inntil 300 angler og
- d) inntil 20 teiner eller ruser.

Det er forbudt for ikke-manntallsførte fiskere å fiske med trål, snurrevad og not. Departementet kan gi dispensasjon for bruk av landnot.

Fra det enkelte fartøy kan det ikke fiskes med større antall redskaper enn nevnt i første ledd.

Departementet kan fastsette forskrifter om utforming av redskap, hva som er å anse som redskap og om gjennomføringen av fritidsfiske etter denne paragraf.

Dersom forslaget blir vedtatt av Lagtinget og sanksjonert av Kongen, fastsetter loven en generell redskapsbegrensning i fiske for ikke-manntallsførte fiskere. Loven gir imidlertid departementet adgang til å fastsette strengere redskapsgrenser, med hjemmel i saltvannsfiskelovens § 4.

Vilkåret er da at en eventuell reduksjon i redskapsmengden må være begrunnet i formål m.v. som beskrevet i lovens § 4.

Fiskeridirektøren mener på det nåværende tidspunkt at de biologiske grunner alene ikke tilsier en strengere regulering i fiske av ikke-manttallsførte fiskere enn reguleringen i ovennevnte lovforslag.

Fiskeridirektøren mener imidlertid at dersom det i 1997 må fastsettes stopp i fisket for gruppen notfartøy under 13 meter og fartøy som fisker med garn og snøre, må det settes forbud mot omsetning av makrell fisket av ikke-manttallsførte fiskere. Begrunnelsen for dette er at når kvoten for denne gruppen er oppfisket, vil fritidsfiske med alminnelig omsetningsadgang kunne medføre et uttak godt ut over de fastsatte kvoter. Det vil heller ikke være hensiktsmessig at fritidsfisket skal kunne fortsette når det ervervsmessige fisket er stoppet.

(Se forøvrig tidligere drøftelser i Reguleringsrådet - sak 9 og 15/96).

Fiskeridirektøren vil foreslå at fiske etter makrell for ikke-manttallsførte fiskere begrenses i henhold til det lovforslag som er til behandling i Stortinget, og som eventuelt vil fastsette en generell redskapsbegrensning i fiske for ikke-manttallsførte fiskere.

Fiskeridirektøren vil videre foreslå at det som i 1996 må settes forbud mot omsetning av makrell fisket av ikke-manttallsførte fiskere, dersom det blir fastsatt stopp i fisket for gruppen notfartøy under 13 meter og fartøy under 21,35 meter som fisker med garn og snøre.

2.5. ÅPNINGSTIDSPUNKT

Makrellfisket har vært åpent siden årsskiftet for notfartøy under 13 meter og fartøy i kystfartøygruppen som fisker med garn og snøre.

For de øvrige fartøy har det ikke vært tillatt å fiske makrell første halvår 1997.

Norges Fiskarlag har i sitt Landsstyrevedtak gått inn for at det heller ikke i 1997 fastsettes en utsatt åpning av ringnotgruppens fiske. I praksis vil dette bety at fisket åpnes tidligst i månedsskiftet juni/juli. Norges Fiskarlag har imidlertid foreslått at notfartøy på 13 meter største lengde og over som fisker i kystfartøygruppen, ikke skal kunne begynne sitt fiske før 1. august.

Fiskeridirektøren vil vise til den utførlige diskusjonen om åpningstidspunktet for fisket under møte i Reguleringsrådet i juni 1996. Det var da enighet i Reguleringsrådet om at det ikke skulle forskriftsfestes en utsatt åpning i fisket etter makrell i 1996.

Med unntak av Norges Fiskarlags forslag vedrørende notfartøy på 13 meter og over i kystfartøygruppen, har det i 1997 ikke fremkommet synspunkter som gjør at Fiskeridirektøren vil foreslå at det forskriftsfestes en utsatt åpning av fisket etter makrell.

Når det gjelder Norges Fiskarlags forslag om en utsatt åpning av fisket for notfartøy på 13 meter og over, oppfatter Fiskeridirektøren forslaget som ment å være et deltakelses- og fordelingsmessig tiltak. Forslaget om en utsatt åpning må også sees i sammenheng med Norges Fiskarlags forslag til betydelig overregulering av maksimalkvotene i kystfartøygruppen.

Behovet for en utsatt åpningsdato for de store kystnotfartøyene må således sees i sammenheng med spørsmålet om deltakelsebegrensning og maksimalkvotens størrelse.

Basert på ovennevnte finner Fiskeridirektøren å ville foreslå at det ikke forskriftsfestes en utsatt åpning på generelt grunnlag.

Fiskeridirektøren vil be Reguleringsrådet vurdere spørsmålet om en utsatt åpningsdato for gruppen notfartøy på 13 meter og over i kystfartøygruppen.

3 INNBLANDING OG REGISTRERING AV MAKRELL I HESTMAKRELLFISKET I 1997

I forbindelse med makrellreguleringene i de to foregående årene, har det vært avsatt et eget kvantum av makrell til dekning av eventuelle bifangster av makrell i hestmakrellfisket. I 1995 var dette kvantumet på 3.000 tonn, mens tilsvarende kvantum var på 2.000 tonn i 1996. Avsetningen har vært belastet gruppekvoten til ringnotgruppen og vært satt lik prognostisert bifangst av makrell i hestmakrellfisket. Ubenyttet kvantum av avsetningen har blitt tilbakeført til ringnotgruppens direktefiske.

Bakgrunnen for at dette reguleringstiltaket ble innført i 1995, var at det i 1994 ble avdekket vesentlige innslag av makrell i hestmakrelleveransene til oppmaling, også langt utover de 10 % som var tillatt etter reguleringsforskriften. Det ble også avdekket tilfeller hvor makrell ble ført som hestmakrell på sluttseddelen.

I 1995 ble det beregnet at avsetningen på 3.000 tonn ble fullt ut utnyttet, selv om prøvetakingen av hestmakrelleveranser til oppmaling ikke var så omfattende som ønskelig. I 1996 derimot, ble kun 590 tonn makrell beregnet oppfisket i forbindelse med hestmakrellfisket. Dette kvantumet ble fratrukket bifangstavsetningen på 2.000 tonn, og det resterende kvantumet ble i tråd med forskriften tilbakeført til et direktefiske.

Fiskeridirektøren legger til grunn at det relativt lave kvantumet som ble avregnet avsetningen i 1996 i hovedsak skyldes at de totale fangstene av hestmakrell var forholdsvis små i 1996. I Tabell 4 gis en oversikt over norske fartøyers hestmakrellfangster i perioden 1986 - 1996.

Tabell 4 *Norske fartøyers hestmakrellfangster i perioden 1986 - 1996.*
Kvantum oppgitt i tonn.

AR	KVANTUM
1986	1.073
1987	16.991
1988	44.980
1989	89.107
1990	121.752
1991	53.391
1992	107.555
1993	128.824
1994	94.648
1995	96.132
1996	15.556

Kilde: Fiskeridirektoratets sluttseddelstatistikk

Et viktig element med hensyn til ordningen med en egen avsetning, er eksistensen av et fungerende prøvetakingssystem. Fiskeridirektoratets prøvetakingssystem som ble igangsatt høsten 1996 er i utgangspunktet rettet mot landinger ved industritilvirkingsanlegg. Men da det høsten 1996 viste seg at det meste av hestmakrellleveransene gikk til konsummottak, ble det også foretatt prøver ved konsumanleggene.

Totalt ble det i 1996 registrert ni artsprøver av hestmakrellfangster, tre ved industritilvirkingsanlegg og seks ved konsumanlegg. I henhold til Fiskeridirektørens instruks for prøvetaking av industritrål-, havbrisling- og hestmakrellfangster, bør prøvefrekvensen være i størrelsesorden 1 prøve pr. 1.500 tonn levert råstoff.. Med andre ord er dette kriteriet relativt godt ivaretatt ved fjorårets prøvetaking.

Resultatet av prøvene i 1996 viste en bifangst av makrell i hestmakrellfangstene på 3,8 %. Basert på en samlet fangst av hestmakrell på 15.556 tonn gav det en estimert bifangst på 590 tonn.

Eventuell bifangst av makrell i hestmakrellfangster skal i henhold til sluttseddelforskriften føres på sluttseddelen. I de tilfeller Norges Sildesalgslag via sluttseddel har registrert bifangst av makrell i hestmakrellfisket, har makrellen ikke blitt avregnet mot det enkelte fartøys eventuelle kvote av makrell, men mot avsetningen til dekning av bifangster av makrell i hestmakrellfisket. Ifølge opplysninger fra Norges Sildesalgslag ble det i 1996 registrert 65 tonn makrell i denne sammenheng. Kvantumet på 65 tonn representerer faktisk sluttseddelført makrellbifangst i hestmakrellfangstene levert ved konsumanlegg i 1996, mens det ovennevnte kvantumet på 590 tonn er et estimat av makrellbifangst basert på prøvetaking av usortert hestmakrell ved både industritilvirknings- og konsumanlegg.

Fiskeridirektøren har altså i 1996 lagt til grunn resultatene av prøvetakingen ved både konsummottak og industritilvirkningsanlegg ved beregningen av bifangst av makrell i hestmakrellfisket, og ikke basert seg på registreringene til Norges Sildesalgslag.

Det har i den senere tid blitt innført nye rutiner ved mottaksanleggene som muliggjør en bedre oppfølging av kravet om spesifisering av artssammensetningen på sluttseddelen. En tenker her på innføringen av vekter på kaikanten samt nye rutiner ved industrifiskanleggene for registrering av artssammensetningen i leveransene. Sluttseddelføringen er likevel ikke tilfredsstillende, og Fiskeridirektøren vil derfor også i 1997 legge til grunn at det i forbindelse med fisket etter hestmakrell vil være behov for prøvetaking av fangstene.

Selv om situasjonen i 1996 var ulikt de foregående årene ved at hestmakrellfangstene var lave, har en ingen indikasjoner på at oppfisket kvantum hestmakrell i 1997 vil ligge like lavt som i 1996. Dersom hestmakrellfangstene i 1996 hadde vært i samme størrelsesorden som i de foregående årene, ville avsetningen på 2.000 tonn i 1996 blitt vesentlig overskredet.

Som det fremgår av Tabell 4 varierer de norske hestmakrellfangstene fra år til år. Blant annet derfor er det vanskelig å fastsette en godt tilpasset avsetning for bifangster. I tillegg er det også vanskelig å predikere innblandingen av makrell i hestmakrellfisket.

Basert på en fangstprognose i størrelsesorden 40.000 tonn til 60.000 tonn hestmakrell i 1997 og en innblandingsprosent tilsvarende fjorårets, legger Fiskeridirektøren til grunn at den totale innblandingen av makrell i hestmakrellfisket vil ligge i størrelsesorden 1.500 - 2.300 tonn.

Dersom innblandingen viser seg å være mindre enn en eventuell avsetning, vil et eventuelt ubenyttet kvantum bli tilbakeført til ringnotgruppens direktefiske etter makrell, slik en har tilrettelagt for i de to foregående årene.

Bestemmelsene om tillatt innblanding på inntil 10 % makrell i hestmakrellfangster og leveranser ble innført i 1995 i erkjennelse av at makrell som innblanding, også for den aktsomme fisker, kan være et problem når det fiskes hestmakrell.

Det er imidlertid Fiskeridirektørens prinsipielle holdning at alt uttak av en art må bokføres og registreres med rett kvantum. Dette betyr at alt oppfisket kvantum av kvotebelagte arter må avregnes mot kvoten for arten.

Som nevnt fravek Fiskeridirektøren i 1995 hovedregelen om at bifangster over 10% i hestmakrellfisket skulle belastes fartøyets makrellkvote. Dette ble videreført i 1996. Fiskeridirektøren mener at det også i 1997 vil være hensiktsmessig med en avsetning som i sin helhet må fratrekkes ringnotflåtens gruppekvote. Dette vil sikre at innblanding av makrell i hestmakrellfisket avregnes mot en kvote. En annen fordel med "sildemodellen" etter mønster fra sild som bifangst i industritrålfisket, er at den kan praktiseres likt overfor alle fartøyer uavhengig om de har fartøykvote igjen eller ikke.

Etter Fiskeridirektørens oppfatning vil "sildemodellen" være den enkleste og mest praktikable tilnærmingen også for makrell som bifangst i hestmakrellfisket. Overført på hestmakrellfisket vil denne modellen som tidligere år baseres på følgende elementer:

1. Bifangstprosenten i 1997 settes til inntil 10 % makrell i hestmakrellfangster i vekt av fangst ombord eller ved levering.
2. Dersom det enkelte fartøy har bifangst på 10 % eller mer, inndras verdien av kvantum på 10 % og over til fordel for salgslagene.
3. Samlet bifangstkvantum i hestmakrellfisket avregnes mot bifangstavsetningen, og belastes følgelig ikke fartøykvotene i makrellfisket.
4. På grunnlag av totalkvantum hestmakrell og foretatte prøver med hensyn til makrell som bifangst i hestmakrellfisket beregnes totalt uttak av makrell i hestmakrellfisket.

Fiskeridirektøren foreslår at det avsettes 1.500 tonn makrell for å dekke bifangst av makrell i hestmakrellfisket. Avsetningen fratrekkes ringnotflåtens gruppekvote. Et eventuelt ubenyttet kvantum fra avsetningen tilbakeføres til ringnotgruppens direkte makrellfiske senere i sesongen.

4. REGULERINGSTILTAK FOR Å MOTVIRKE NEDDREPING OG DUMPING AV MAKRELL I 1997

For å bidra til å redusere dumping og neddreping av liten makrell til lavere markedspris har det i årene 1988-1996 vært iverksatt særskilt kvoteberegningsmetode med grunnlag i levert makrell over 600 gram. Det er grunn til å tro at G-6 ordningen har bidratt til redusert neddreping av liten makrell. Det må likevel konstateres at G-6 ordningen ikke har vært tilstrekkelig til å få kontroll med neddreping og dumping.

Fiskeridirektøren er av den oppfatning at ordningen må videreføres i 1997.

Fiskeridirektøren vil som i foregående år innhente informasjon om sannsynlig størrelsesfordeling i havet og i fangstene i 1997.

Fiskeridirektøren vil etter samråd med næringen fastsette avregningsfaktor for kvoteberegningsmetoden etter G-6 ordningen for 1997-sesongen så snart dette materialet foreligger og er analysert.

Peter Gullestad gav ordet til Reidar Toresen fra Havforskningsinstituttet for en kort bestandsorientering.

Reidar Toresen viste til at makrellen bestod av tre komponenter: Nordsjøkomponenten, den vestlige- og den sydlige komponenten. Nordsjøkomponenten er sterkt redusert etter 1970, og det er i dag den vestlige komponenten som er dominerende i fisket. Forvaltningsmessig har imidlertid disse to komponentene vært slått sammen de siste årene.

Det siste egg- og larvesurveyet var i 1995, og en anslår biomassen i dag til å være på 2,3 mill tonn.

Forskerne legger til grunn at det har vært et noe høyt uttak de siste årene, og viser i tillegg til at det kan ha vært fisket makrell i internasjonalt farvann som forskerne ikke har oversikt over. Han påpekte at gytebestanden i dag er på et historisk lavmål, og det er usikkert hva som vil skje med bestanden dersom gytebestanden blir mindre enn den er i dag.

ACFM tilrådingen er en F på 0,15. Det vil gi en TAC i 1997 i størrelsesorden 410.000 tonn.

Tokt i inneværende år har vist at det er mye pir i sjøen - en større indeks enn det en har sett tidligere (1975). Havforskerne vet imidlertid ikke hvilke komponent den tilhører. Dersom dette er nordsjøkomponenten er dette meget interessant, da den ikke har rekruttert de siste 30 årene. En DNA-analyse vil forhåpentligvis være klar i løpet av høsten 1997.

Sammy Olsen hadde som en umiddelbar kommentar at dette var i tråd med det fiskerne selv opplevde - mye pir i Norskerenna.

Peter Gullestad viste til saksdokumentet, og foreslo at det før en gikk på de enkelte forslag, ble åpnet opp for en generell diskusjon om makrellreguleringen.

Rolf Domstein ønsket informasjon om hvordan det gikk med arbeidet med å harmonisere kontrollen med de andre nordsjølandene.

Peter Gullestad viste til at det var inngått kontrollavtaler med en rekke land, samt at det hadde vært egne kontrollmøter mellom Norge og EU i mai 1996 og mai 1997, hvor EU bl. annet hadde gått igjennom en rekke problemstillinger, bl. annet svartsalg, irer som eksporterer mer enn det de har i kvote, og nederlendere som fisker 100% G-6 m.v. Han sa at kontroll er blitt et viktig tema for EU. Fra norsk side har en bl. annet redegjort om vekter og vanntrekk, og Peter Gullestad la til grunn at vanntrekket kunne bli trukket frem i forbindelse med kvoteforhandlingene til høsten. Han viste til at skotske myndigheter hadde vist stor interesse for det norske vektsystemet. Han viste til slutt til at ting tar tid, men at det tross alt hadde skjedd en del ting på området de siste årene.

Rolf Domstein mente at det på det praktiske plan virket som om avstanden mellom Norge og EU bare ble større og større, og at det kunne være demoraliserende at det bare var i Norge en fulgte reglene.

Torbjørn Thorvik som har deltatt i den norske delegasjonen, viste til at dette var en prosess som kunne ta noe tid, og han fortsatte:

Fra og med 1996 ble makrell og sild tatt ut av de ordinære forhandlingene mellom Norge og EU. Målsetningen er å oppnå bedre kontroll og få i stand en enklere forvaltningsmodell for disse artene. I 1996 var det to møter. I januar 1997 var det ett tredagers møte i Bergen. Forhandlingene er vanskelige - også på EU-siden, men det norske inntrykket er ikke bare negativt. Avstanden mellom EU og Norge er ikke så stor. EU kommisjonen har en åpen holdning til å gå inn i problemstillingene, og ryktene den siste tiden har vært gode. Vi er på rett spor.

Peter Gullestad spurte om det var flere spørsmål, og gikk så over til dokumentet med gjennomgang side for side.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at kystfartøygruppen tildeles en gruppekvote på 20.000 tonn, og at kvoten blir fratrukket kvoten for Nordsjøen/Skagerrak. Fisket kan imidlertid foregå både sør og nord for 62° N.

Peter Gullestad viste så til dokumentets punkt 2.4.1.2, deltakelsesbegrensning, og sa at Fiskeridirektøren allerede i desember 1996 hadde foreslått en adgangsbegrensning for notfartøy over 13 meter i kystfartøygruppen. Det ble som kjent ikke vedtatt noen adgangsbegrensning i desember 1996, men makrellfisket for denne gruppen har vært stengt i første halvår. I denne perioden har Fiskeridepartementet gjennomført en høringsrunde vedrørende spørsmålet om adgangsbegrensning.

Johan Williams fra Fiskeridepartementet kunne fortelle at det ennå ikke var fattet noen beslutning vedrørende adgangsbegrensning i kystfartøygruppen. Han viste imidlertid til at det var fattet noen målsetninger for norsk fiske. Ressursgrunnlaget skal ikke overbeskattes, og det er slutt på økonomiske overføringer til næringen. Han sa videre at flere og flere grupper får en kapasitet som gjør at en kan overskride ressursgrunnlaget. Så også på kystmakrell. Han viste til at vi det siste året har sett en dobling av deltakelsen i kystfartøygruppen. Gode priser og god tilgjengelighet kan være noe av begrunnelsen for den økte deltakelsen, men noe kan være psykologisk betinget, med et ønske om å skaffe seg adgang til fisket dersom det skulle bli deltakelsesbegrensning.

Når en starter en prosess som denne, blir presset på gruppen ekstra stort. Han mente derfor at det ikke var noen vei tilbake, og at alt tyder på at det går mot en lukking i deltakelsen i gruppen notfartøy over 13 meter.

Hva med gruppen notfartøy under 13 meter? Williams sa at hvis målet var å få en flåte som er økonomisk, må en også vurdere gruppen fartøy under 13 meter. Konsekvensen er klar. Uten deltakelsesbegrensning må vi sette maksimalkvoten vesentlig lavere enn det Norges Fiskarlag har foreslått. Han sa videre at en også politisk er opptatt av å holde allmenningen åpen i noen fiskerier, men at en måtte se dette i sammenheng. Dersom en ble utestengt i noen fiskerier, ville det kunne medføre press i de fiskeriene som ennå var åpen.

Peter Gullestad viste til at spørsmålet om deltakelsesbegrensning hadde vært på en omfattende høringsrunde, og at saken nå lå til avgjørelse i Fiskeridepartementet. Dette tema var således ikke gjenstand for diskusjon i Reguleringsrådet, og rådets medlemmer måtte i møtet forholde seg til begge alternativene - med og uten deltakelsesbegrensning.

Det var imidlertid enighet i Reguleringsrådet om at kystfartøygruppen deles i to lengde-/redskapsgrupper, med en gruppe for notfartøy på 13 meter største lengde og over, og en gruppe notfartøy under 13 meter største lengde samt fartøy under 21,35 meter største lengde som fisker med garn og snøre.

Peter Gullestad refererte så sitt forslag om delgruppekvoter til de to nevnte undergrupper. Han viste videre til Norges Fiskarlags forslag av 7. mai 1997 punkt 5 bokstav b, med en bufferkvote på 1.000 tonn.

Han sa at dersom dette skulle være praktisk gjennomførbart, måtte bufferkvoten være større enn 1.000 tonn. Han sa videre at dersom han skulle gå med på en ordning med bufferkvote, måtte en ha klare operasjonelle retningslinjer for fordeling av en eventuell slik kvote. I mangel av dette foreslo han at en tok vekk elementet med bufferkvote. Basert på tidligere års fiske, foreslo han at de 1.000 tonn som var foreslått avsatt som bufferkvote ble fordelt til gruppen notfartøy over 13 meter. Han sa videre at han, basert på erfaringene fra seireguleringen, ikke kunne gå inn for noen stor overregulering ved fastsettelse av maksimalkvoten.

Sammy Olsen viste til Norges Fiskarlags forslag, og sa at tanken bak bufferkvoten var å unngå en stopp i fisket for de minste samt dorg og garn. Dette måtte sees i sammenheng med forslaget om refordeling den 15. september. Han mente videre at dette ikke helt kunne sammenlignes med seireguleringen, og Fiskarlaget opprettholdt derfor sitt forslag med 10.000 tonn til notfartøy over 13 meter, 9.000 til den andre gruppen, 1.000 tonn i bufferkvote og 15. september som refordelingsdato.

Peter Gullestad lurte på om det var slik å forstå at en kunne legge kvantumet på 1.000 til den minste gruppen, for eventuelt å overføre dette til den største gruppen (notfartøy over 13 meter) dersom den minste gruppen ikke klarte å fiske opp sin del av kvoten.

Sammy Olsen poengterte at det ikke var det han hadde sagt, men at det var greit at Fiskeridirektøren tolket det slik.

Peter Gullestad svarte da at han kunne være med på en slik fordeling, for å unngå en ordning med bufferkvote.

Det var enighet i Reguleringsrådet om å fordele kystfartøygruppens kvote på 20.000 tonn med 10.000 tonn til hver av de to undergruppene.

Peter Gullestad viste til sitt forslag om maksimalkvote, og sa at han ville gå ut med en maksimalkvote som var lite overregulert, for så å øke denne dersom det var hensiktsmessig. Han la til grunn at selv en begrenset kvote ville kunne gi god økonomi. Han viste ellers til at når hans opprinnelige forslag til del-gruppekvoter nå var endret fra 11.000 og 9.000 tonn til 10.000 tonn til begge grupper, måtte det få konsekvenser. Forslaget på 75 tonn i maksimalkvote ble derfor endret til 85 tonn, 150 tonn ble endret til 135 tonn og forslaget på 250 tonn ble endret til 225 tonn.

Sammy Olsen la til grunn at noen fartøy ville ha behov for 150 tonn i maksimalkvote og andre bare 30 tonn. Han mente at de som var flinke skulle få lov til å være flinke, og da var en maksimalkvote på 85 tonn for lite. Han viste til Norges Fiskarlags forslag på 175 tonn.

Peter Gullestad svarte at en maksimalkvote på 175 tonn kunne medføre en svært tidlig stopp i fisket. Noen ville da kunne tjene gode penger, mens andre ikke engang ville ha startet fisket. Han sa at han var tilhenger av en fornuftig avvikling av fisket, og ville opprettholde sitt forslag på 85 tonn.

Knut Torgnes svarte på spørsmål fra Williams at den løpende oversikten over oppfisket kvantum kystmakrell ikke var god. En hadde løpende oversikt over det som var notfanget, men det som blir fisket med garn og snøre blir ikke fortløpende innmeldt. Der er en avhengig av sluttsedlene, og det tar ca. 7 dager før de blir registret i Norges Sildesalgslag.

Johan Williams mente at begrunnelsen som nevnt av Sammy Olsen for å ha bufferkvote var ulogisk, da de 1.000 tonnene som foreslått ville bli oppfisket av notfartøy under 13 meter. Fartøy som fisket med garn og snøre ville ikke få noen nytte av en høy maksimalkvote.

Peter Gullestad viste til at han ville gå forsiktig ut. Han sa at han tok poenget til Williams, men at han kunne være med på en maksimalkvote på 85 tonn. Han ville som vanlig følge utviklingen i fisket, og gi slakk i maksimalkvoten dersom det var nødvendig.

Sammy Olsen svarte at dersom Fiskeridirektøren kunne være snar med å gi slakk, så kunne et utgangspunkt på 85 tonn være greit.

Det var enighet i Reguleringsrådet om en maksimalkvote på 85 tonn til notfartøy under 13 meter og fartøy som fisker med garn og snøre.

Peter Gullestad viste til sitt forslag om en maksimalkvote på 135 tonn til gruppen notfartøy over 13 meter dersom det ikke blir deltakelsesbegrensning, og 225 tonn dersom det blir fastsatt deltakelsesbegrensning etter hans modell.

Sammy Olsen sa at dersom Gullestad ikke kunne gå inn for en åpningsdato den 1. august, så ville han fastholde Norges Fiskarlags forslag til maksimalkvote med en basiskvote på 186 tonn X faktor, uavhengig av om det ble deltakelsesbegrensning eller ikke.

Peter Gullestad sa at han ikke kunne tilrå et slik forslag overfor Fiskeridepartementet, da det ville bety et styrtfiske. Han opprettholdt sitt forslag om å gå forsiktig ut, for så eventuelt å øke etter hvert.

Sammy Olsen mente at det ikke ville bli styrtfiske i denne gruppen (notfartøy over 13 meter) da fisket var væravhengig, samt at den gode kvaliteten på fisken ikke ville komme før ut i august.

Peter Gullestad la til grunn at dersom det ble god tilgjengelighet, ville en få en tidlig stopp i fisket.

Åge Remøy viste til Landsmøtevedtaket i Norges Fiskarlag hvor det ble lagt til grunn et fiske uten deltakelsesbegrensning. Nå var det antydnet at det ville bli deltakelsesbegrensning, men det ville være liten lønnsomhet i fisket med en maksimalkvote på 225 tonn. Han stod på Fiskarlagets forslag som ville gi en maksimalkvote på omlag 430 tonn. Han mente at vi måtte la de mest effektive båtene få «herje litt». En ville da få et naturlig frafall i gruppen, hvor noen ikke fikk delta. Basert på dette mente han at en burde åpne for et noe mer ekspansivt kvoteopplegg.

Gerhard Olsen mente at vi måtte tåle en viss konkurranse innen gruppen. Lave maksimalkvoter kunne medføre at ingen overlevde.

Rolf Domstein sa at han normalt ville ha gått inn for liten overregulering og forutsigbare kvoter. Dette var imidlertid en svært spesiell situasjon, der de «profesjonelle» makrellfiskerne ville få konkurranse fra de som ikke kan dette fisket. Han mente at vi måtte tilgodese de «profesjonelle» med ekspansive kvoter. Dette fisket vil begynne en måned før ringnotgruppen, så det vil ikke være avtaksproblemer. Han støttet derfor Norges Fiskarlags forslag.

Johan Williams ville vite hvilken kapasitet som lå i en dorger.

Knut Torgnes svarte at dorgerne hadde en kapasitet på fra 2 til 300 tonn.

Åge Remøy sa at harp og snøre kunne ta mye fisk i dag, og at det var muligheter for å ta store kvantum også på de små båtene.

Peter Gullestad viste til at gruppen notfartøy på 13 meter og over fisket 14.600 tonn i 1996, til tross for at fisket ble stoppet så tidlig som 4. september. Da fisket ble stoppet var det mange båter i Troms og Finnmark som var på tur sørover. Det kunne derfor bli flere fartøy som ville delta i fisket i år enn i 1996. Han registrerte ellers at næringen ønsket en sterk konkurranse, hvor bare de sterkeste ville overleve. En slik regulering ville imidlertid kunne føre til en tidlig stopp i fisket.

Jan Ivar Maråk viste til at det kunne bli stor forskjell på maksimalkvoten for notfartøy over og under 13 meter, og han lurte på om det var mulig å forlenge seg inn i den store gruppen.

Peter Gullestad la til grunn at det ikke burde være mulig, og sa samtidig at en maksimalkvote på 430 tonn ville bli for mye.

Sammy Olsen viste til at det var stor forskjell på en båt på 13 meter og en på 21 meter. Han kunne ellers være med på et kompromiss på 350 tonn.

Johan Williams mente at det å etablere et skille mellom fartøy på 12.99 meter med 85 tonn maksimalkvote og fartøy på 13.01 meter og 430 tonn i maksimalkvote, var det beste argumentet for å innføre en deltakelsesbegrensning.

Rolf Domstein viste til at det var foreslått en åpningsdato den 1. august. Makrellen ville da være full i åte. Han ville derfor foreslå 15. august som åpningsdato.

Peter Gullestad viste til at 1. august var et kompromiss mellom nord og sør. Som et forslag til kompromiss foreslo Gullestad en maksimalkvote på 300 tonn knyttet opp til en åpningsdato den 1. august.

Det var enighet i Reguleringsrådet om en maksimalkvote til notfartøy på 13 meter og over på 300 tonn, og at fisket for denne gruppen ikke skulle åpnes før 1. august.

Det var videre enighet om at Fiskeridirektøren kan endre maksimalkvotene dersom utviklingen i fisket skulle gjøre det nødvendig.

Videre var det enighet om at Fiskeridirektøren, etter samråd med næringen, skulle kunne gi adgang til at den enkelte gruppe i kystfartøygruppen overfisker sin del-gruppe-kvote dersom dette er nødvendig for å få oppfisket kystfartøygruppens kvote på 20.000 tonn.

Det var enighet om at det settes en grense på 21,35 meter største lengde for fartøy som ønsker å delta i kystfartøygruppens fiske etter makrell i 1997, og at Fiskeridirektøren kan dispensere fra kravet om største lengde for fartøy mellom 21,35 meter og 27,50 meter som kan vise til tidligere deltakelse i fisket i kystfartøygruppen.

Det var videre enighet om at høvedsmannen må stå i fiskermanntallet og at fartøyet må være registrert i merkeregisteret.

For å kunne delta i fisket med not var det enighet om at høvedsmannen må være registrert i fiskermanntallet på blad B, og at han må være eier eller medeier i fartøyet. Fartøyet må være egnet og utstyrt for å kunne delta i notfisket.

Dersom det ikke blir innført deltakelsesbegrensning, var det enighet om at fartøy i gruppen notfartøy på 13 meter og over må godkjennes av Fiskeridirektoratets Kontrollverk for deltakelse i fisket i 1997.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at trålerne tildeles en gruppekvote på 2.930 tonn, og at det settes konsumkrav. Videre at trålerne må være egnet og utstyrt for konsumfiske og godkjent av Fiskeridirektoratets kontrollverk for 1997.

Det var videre enighet om at fisket blir regulert med maksimalkvoter og at Fiskeridirektøren fastsetter maksimalkvotene når påmeldingen i fisket er kjent.

Det var enighet om at 1. november settes som åpningsdato for trålgruppens fiske etter makrell i 1997 og at påmeldingsfristen settes til 15. oktober.

Peter Gullestad poengterte at han ikke var tilhenger av partråling i dette fisket. Basert på erfaringene fra 1996 ville han likevel kunne foreslå en ordning med kontrollert partråling i 1997.

Det var således enighet i Reguleringsrådet om en videreføring av bestemmelsen om partråling fra 1996, slik at to fartøy i trålgruppen som driver partråling skal kunne fordele kvantumet på de samme to fartøy ved levering. Videre at fartøyene må meldes på som partrållag til Fiskeridirektoratets Kontrollverk før fisket tar til, med påfølgende innmelding av fangst til Norges Sildesalgslag og ved levering, samt at et fartøy bare kan dele fangst med ett annet fartøy i løpet av en sesong.

Peter Gullestad redegjorde for sine forslag til regulering av fisket i ringnotgruppen. Det var ikke foreslått vesentlige endringer i deltakelseskriterier og reguleringsmodell for 1997, og det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til regulering av fisket i ringnotgruppen.

Peter Gullestad viste til saksdokumentets punkt om fritidsfiske, og sa at vi i praksis stod overfor en ny lov som ville regulere fritidsfiske. Han foreslo at denne ble gjort gjeldende for fiske etter makrell, men med tillegg om at det ikke skal være tillatt å omsette fritidsfisket makrell når fisket i den minste kystfartøygruppen er stoppet.

Johan Williams viste til at departementet ville få hjemmel til å fastsette strengere fritidsfiske-regler enn de generelle som var foreslått i loven. Dersom en kom i den situasjonen at fisket ble stoppet, kunne de også se på ytterligere redskapsbegrensninger.

Knut Torgnes mente at den nye loven måtte få en bred markedsføring, og henledet videre oppmerksomheten på atom-dorgen som et svært effektivt fiskeredskap i fisket etter makrell.

Peter Gullestad sa at Fiskeridirektøren har tatt til etterretning det som Stortinget har bestemt. Med den ånd som loven er fattet i, har Fiskeridirektoratet vanskelig for å foreslå en ytterligere redskapsbegrensning, i det den biologiske situasjonen for makrell ikke tilsier en slik regulering. Han poengterte at det mest interessante reguleringsmessig var omsetningsmuligheten.

Knut Torgnes viste til at Havforskningsinstituttet hadde sagt at en nå hadde den laveste registrerte gytebestanden på makrell.

Sammy Olsen mente at loven i hovedsak var grei, men at bruken av atom-dorg gjorde det mulig å drive et fangsteffektivt fiske fra fritidsbåter. Han ville derfor foreslå at det ikke skulle være mulig for fritidsfiskere å bruke dorgemaskin.

Peter Gullestad svarte at en skulle være forsiktig med å tolke loven for strengt. Hele diskusjonen i Stortinget gikk nettopp på om Fiskeridepartementet med en fullmaktslov ville sette fritidsfiske til side. Han mente derfor at det måtte foretas en bredere gjennomgang vedrørende hvor en skulle sette grensen.

Knut Torgnes lurte på hvordan fritidsfisket skulle kvotebelastes.

Peter Gullestad svarte at det som måtte være av omsetning av fritidsfiskerne, tradisjonelt har blitt belastet kystfartøygruppen. Han regnet med at det foreløpig ville dreie seg om et lite kvantum, og ville derfor ikke foreslå en egen fritidsfiskeavsetning.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag vedrørende fritidsfiske.

Peter Gullestad viste så til forslaget om en avsetning for å dekke innblanding av havmakrell i hestmakrellfangstene, og sa at han på prinsipielt grunnlag ikke kunne fravike en slik ordning.

Rolf Domstein lurte på hvor mye de andre landene avsatte til slikt.

Peter Gullestad svarte at det ikke var andre land som hadde dette, men han så ikke bort fra at Norge kunne avvikle denne ordningen etter hvert. Han viste til ordningen med vekter og det faktum at mer av hestmakrellen nå gikk til konsum.

Knut Torgnes viste til at det kunne være vanskelig å avvikle et restfiske på et eventuelt tilbakeført kvantum.

Peter Gullestad oppsummerte, og det var enighet i Reguleringsrådet om at det avsettes 1.500 tonn makrell for å dekke bifangst av makrell i hestmakrellfisket. Avsetningen fratrekkes ringnotflåtens gruppekvote. Et eventuelt ubenyttet kvantum fra avsetningen tilbakeføres til ringnotgruppens direkte makrellfiske senere i sesongen.

Videre var det enighet om at Fiskeridirektøren, etter samråd med næringen, fastsetter avregningsfaktor for kvoteberegningsmetoden etter G-6 ordningen for 1997-sesongen så snart dette materialet foreligger og er analysert.

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

FISKERIDIREKTORATET	
APR 1997	07. MAI 1997
SAKSNR. 2328	DOK.NR. 97
U.C. 2	

7. mai 1997

Ark.
JBA

TELEFAX

REGULERING AV FISKET ETTER MAKRELL I 2. HALVÅR 1997.

Landsstyret behandlet ovennevnte sak i møte 5.-7. mai 1997 og følgende vedtak ble fattet:

1. Norges Fiskerilag viser til at den norske makrellkvoten (nettokvot) for 1997 er på 133.210 tonn. Dette innebærer en reduksjon på 220 tonn i forhold til 1996-kvoten.
2. Norges Fiskerilag viser til at det i fiskeriavtalen mellom Norge og EU for 1997 på nytt er avtalt en gjennomgang av makrell- og sildforvaltningen, samt kontrollordninger for disse fiskeriene. Videre er det enighet om å styrke ressursforskningen på makrell. Norges Fiskerilag forventer at en fra norsk side aktivt følger opp avtalens intensjoner på disse punkter, slik at avklaring kan foreligge i rimelig tid før de ordinære forhandlingene høsten 1997. Norges Fiskerilag kan ikke akseptere ytterligere utsettelser av disse viktige spørsmålene. Det vises i denne forbindelse til vår telefaks av 21. april 1997 hvor status i forannevnte arbeid etterlyses.
3. Norges Fiskerilag viser til oppslag i media i det siste om at EU-fartøy dumper store mengder små makrell, noe organisasjonen har påpekt i lang tid. Det er videre fremkommet signaler om at ytterligere flere fartøy fra EU vil installere sorteringsutstyr for å skille ut makrell under 600 gram. Norges Fiskerilag vil ta sterk avstand fra den måten EU-fartøy utøver sitt makrellfiske/fangstbehandling på. Norges Fiskerilag forutsetter at norske myndigheter i forbindelse med forannevnte arbeid/gjennomgang snarest krever at EU forbyr bruk av sorteringsutstyr i makrellfiske, jfr. gjeldende forbud mot sorteringsutstyr og G6-ordning for norske fartøy.
4. Når det gjelder fordeling av den norske makrellkvoten på de ulike fartøy/redskapsgrupper vises det til punkt 5 i landsmøtevedtak 11/94. Dette innebærer at 20.000 tonn avsettes til kystgruppen, 2% av den norske totalkvoten avsettes til trålgruppen, mens resterende kvantum fordeles til ringnotgruppen.
5. Som kjent nedsatte Norges Fiskerilag en arbeidsgruppe for å behandle spørsmålet om deling av makrellkvoten innenfor kystgruppen, slik Landsmøtet 1996 ba om. Innstillingen fra forannevnte arbeidsgruppe ble avgitt 18. mars 1997. Norges Fiskerilag foreslår på dette grunnlag et nytt reguleringsopplegg i kystgruppen etter følgende mønster:

a) Norges Fiskarlag er i utgangspunktet skeptisk til innføring av nye lengdegrenser i fiskeriene, men finner det likevel hensiktsmessig å videreføre den to-delingen som er foretatt de siste to årene. Dette innebærer at kystgruppen deles inn som følger: I) fartøy som driver med garn, dorg, harpe, notfartøy under 13 meter og tradisjonelle notfartøy. Tradisjonelle notfartøy defineres på samme måte som i de to siste år, dvs. fartøyet må ha drevet kystnotfiske etter makrell i to av de siste tre årene, og hvor minst 50% av levert makrellfangst i ett av disse årene har vært låssatt. II) notfartøy på 13 meter og over.

b) Det avsettes en felles bufferkvote i kystgruppen på 1.000 tonn ved årets start. Restkvantumet på 19.000 tonn fordeles med 10.000 tonn til fartøy på 13 meter og over, mens 9.000 tonn fordeles til øvrige fartøy/redskapsgrupper innenfor kystgruppen.

c) Bufferkvoten fordeles tidligst 15. september. Fordelingen av bufferkvoten foretas etter en skjønnsmessig vurdering av fangstbehovet i de to gruppene, sammenholdt med fangstutviklingen i de samme grupper, slik at de to gruppene sikres en mest mulig naturlig avslutning av makrellfisket.

d) Det bør foretas en fortløpende vurdering av behovet for justering av reguleringsopplegget slik at man sikrer at kystgruppens kvote kan fiskes av fartøy som kan delta i fisket innenfor denne gruppen.

e) For notfartøy på 13 meter og over settes åpningsdato til 20. august, mens øvrige fartøy/redskapsgrupper innen kystgruppen kan starte fisket fra årets begynnelse.

f) Maksimalkvoten for notfartøy på 13 meter og over, fastsettes slik som tidligere i relasjon til ringnotgruppen med utgangspunkt i en basiskvote på 186 tonn, mens maksimalkvoten for øvrige fartøy/redskaper settes til 175 tonn.

g) Det bør etableres en godkjenning- og framstillingsordning for fartøy innenfor kystgruppens makrellfiske etter samme mønstre som i fisket etter norsk vårgytende sild.

6. Norges Fiskarlag viser til at Fiskeridepartementet i ekspedisjon av 4.4.1997 har sendt ut et høringsnotat om regulering av deltakelsen i kystgruppens fiske etter makrell. I høringsnotatet legges det opp til en adgangsbegrensning for notfartøy på 13 meter og over, hvor det i tillegg til kriterier om manntalls- og merkeregistrering foreslås at fartøyet må ha deltatt i notfiske etter makrell og levert makrell i minst to av årene 1993, 1994, 1995 eller 1996.

En slik adgangsbegrensning vil innebære at et stort antall fartøy, som har lagt inn notfiske etter makrell som en del av driftsgrunnlaget, stenges ut fra notfiske etter makrell. Spørsmålet om adgangsbegrensning i kystgruppens fiske etter makrell ble behandlet av Landsmøtet 1996. Som kjent gikk dette Landsmøtet imot etablering av særskilte adgangsbegrensninger i kystgruppens makrellfiske, jfr. punkt 16 i landsmøtevedtak 8/96. Dette synet står fortsatt fast, og organisasjonen går således imot etablering av en adgangsbegrensning for notfartøy på 13 meter og over slik som antydnet i høringsnotatet.

Norges Fiskarlag støtter imidlertid en registreringsordning som skissert i kapittel 9 i Fiskeridepartementets høringsnotat. En slik ordning kan sees i sammenheng med en godkjenning- og framstillingsordning som foreslått i punkt 5 g) ovenfor.

7. Norges Fiskarlag går inn for at ringnotgruppen, inklusive fartøyer med tillatelse til å fiske makrell i 70-90 fots gruppen, blir regulert som i 1996. Dette betyr at fartøyene har trygghet for å disponere sine kvoter optimalt i forhold til planlagt drift og omsetningssituasjonen.

8. Norges Fiskarlag forestår at det for kommende sesong ikke blir avsatt et kvantum av makrell til potensiell innblanding i hestmakrellfangstene til ringnotflåten. Fiskarlaget er prinsipielt uenig i at slike regler bare skal bli gjennomført for norske fiskere når det ikke inngår som krav i bilaterale fiskeriavtaler. Det vises i den forbindelse til at slike regler de siste årene har blitt gjennomført overfor den norske ringnotflåten, uten at tilsvarende utenlandske fartøygrupper som fisker hestmakrell i norske farvann har fått seg pålagt tilsvarende krav. Norges Fiskarlag vil dessuten vise til at erfaringene fra 1996 er at denne typen regulering også bidrar til å øke kostnadene i forbindelse med utøvelsen av fisket.
9. Norges Fiskarlag går fortsatt inn for at makrell og nordsjøsildtillatelse tilhørende fartøy i gruppen mellom 70-90 fot som blir trukket inn på grunn av manglende aktivitet skal rettleides fartøy mellom 70-90 fot fra hele landet med svakt driftsgrunnlag.
10. Norges Fiskarlag går inn for at det heller ikke i 1997 fastsettes en utsatt åpning av ringnotgruppens makrellfiske.
11. Fisket i trålgruppen foreslås regulert med maksimalkvoter med åpning av fisket 1. oktober.
12. Norges Fiskarlag vil avslutningsvis vise til at kravene til tidspunkt for oppmøte i makrellfisket nord for 62°N kan komme i konflikt med pågående sesongfiskerier. Norges Fiskarlag vil spesielt vise til loddefisket ved Jan Mayen/Island/Grønland og seinotfisket nord for 62°N. Norges Fiskarlag mener at den dispensasjonspraksis myndighetene har hatt på dette området de siste årene i stor grad vil løse eventuelle problemer som skulle oppstå.»

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Jan Birger Jørgensen

Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner
Norges Sildesalgslag, Bergen
Fiskerinæringens Landsforening, Oslo

Norges Fiskarlag

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

Wop
S. J. B. J.

FISKERIDIREKTORATET	
ARBEID	22. MAI 1997
SAKSNR. 2328/97	DOK.NR. 2
U.O. 8	

Saksbehandler, innvalgtelefon
Jan Birger Jørgensen, 73 54 58 68
NAR001_Miljøfiskebrevjulynt-1997.doc

21. mai 1997

Ark.
JBJ

TELEFAX

REGULERING AV FISKET ETTER MAKRELL 2. HALVÅR 1997 - KYSTGRUPPEN - SPØRSMÅL OM STARTDATO FOR NOTFARTØY PÅ 13 METER OG OVER.

Landsstyret behandlet ovennevnte sak i møte 21. mai 1997 og følgende vedtak ble fattet:

«Norges Fiskarlag viser til punkt 5 e) i landsstyrevedtak 23/97 «Regulering av fisket etter makrell 2. halvår 1997», hvor organisasjonen har gått inn for at åpningsdatoen for notfartøy på 13 meter og over i kystgruppen settes til 20. august.

Ut fra at makrellen opptrer på kysten på ulike tidspunkter på sommeren/høsten vil en oppstart i makrellfisket for notgruppen på 13 meter og over, som angitt ovenfor, kunne føre til visse problemer for fartøylene som vanligvis driver sitt makrellfiske nord for Stad. Organisasjonen vil imidlertid vise til at denne fartøygruppen, innenfor et begrenset makrellkvantum, reguleres med maksimumvotter pr. fartøy hvor det ligger inn en betydelig grad av overregulering. Både ut fra forannevnte forhold og hensynet til at hele kysten må sees under ett (variasjon i tilgjengelighet) tilsier at det er behov for å fastsette en startdato for denne fartøygruppen.

Norges Fiskarlag har etter å ha vurdert startdatoen i lys av ovennevnte momenter kommet til at startdatoen likevel bør framskyndes til 1. august. Erfaringer med startdato for denne fartøygruppen bør evalueres i etterkant av årets sesong.»

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

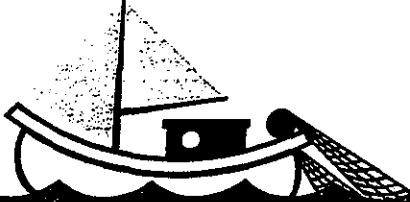
Jan Skjærveg

Jan Birger Jørgensen
Jan Birger Jørgensen

Kopi: Fylkesfiskarlag og gruppeorganisasjoner
Norges Sildeslagslag, Bergen
Fiskeriutøringens Landsforening, Oslo

Sør-Norges

TRÅLERLAG

TELEFONER:

Kontor 52 81 58 80
Daglig leder, priv. 52 81 54 39
Telefax 52 81 71 88

Postboks 97
4270 ÅKREHAMN

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Boks 185
5002 Bergen

W. K. S.
gutt
20. Mars 1997
1754 147

Bankgiro 5340.10.06628
Postgiro 0807 3568987

*Kopier: AB
LUP
Fiskeriet.*
TUC / AF

Åkrehamn, 20. mars 1997

Regulering av fisket etter makrell 1997, Trålgruppen.

Styret i Sør-Norges Trålerlag har behandlet reguleringen av fisket etter makrell i 1997 for trålerne. Det ble fattet følgende vedtak:

1. Ordningen med forhåndspåmelding av fartøy som vil delta i trålfisket etter makrell må videreføres. Krav om konsum opprettholdes.
2. For å få et rimelig kvantum til de trålerne som deltar, må trålernes gruppekvote være på samme nivå som i 1996.
3. Åpningsdato for trålernes fiske foreslås satt til 1. november 1997.
4. Maksimalkvoten fastsettes etter at antall påmeldte fartøy i trålgruppen er kjent.

Med hilsen

Turid S. Tveit
Turid S. Tveit

SAK 4/97

REGULERING AV FISKET ETTER LODDE VED GRØNLAND - ISLAND - JAN MAYEN SESONGEN 1997/98

Peter Gullestad viste til saksdokumentet hvor det heter:

1. GENERELT OM TREPARTSAVTALEN MELLOM GRØNLAND, ISLAND OG NORGE

Grønland, Island og Norge undertegnet i København 29. juni 1994 gjeldende Trepartsavtale om forvaltningen av loddebestanden i farvannene mellom Grønland, Island og Jan Mayen.

Fordelingen mellom partene er 11% hver til Grønland og Norge og 78% til Island. Norge og Grønland har imidlertid mulighet til å fiske inntil 16,5% av foreløpig TAC om sommeren/høsten mot bare 11% tidligere.

I islandsk økonomisk sone (IØS) har norske fartøy adgang til å fiske inntil 60% av den kvote som tilfaller Norge i henhold til avtalen. I IØS er det imidlertid kun tillatt for norske fartøy å fiske lodde nord for 64°30'N, og i tillegg må fisket avsluttes 15. februar.

I sommer- og høstperioden, det vil si fra 1. juli til 30. november, kan inntil 30 norske fartøy fiske i IØS på samme tid. I vintersesongen, det vil si fra 1. desember og frem til og med 15. februar, kan maksimalt 20 norske fartøy fiske samtidig i IØS.

Avtalen har gyldighet frem til 30. april 1998, med muligheter til forlengelse.

2. LODDESESONGEN 1996/97

Ved sesongstart var Norges kvote 206.500 tonn. Kvoten var sammensatt av to elementer. Det første bestod av Norges andel på 16,5% av den foreløpige TAC¹ på 1.100.000 tonn som gir 181.500 tonn, og det andre elementet var en kvote på 25.000 tonn lodde i Grønlands sone som Norge fikk overført av EU i forbindelse med den årlige bilaterale fiskeriavtalen mellom Norge/EU for 1996. Kvoten på 25.000 tonn måtte fiskes i 1996.

Av den norske kvoten på 206.500 tonn kunne inntil 108.900 tonn (60% av 181.500 tonn) fiskes i IØS. Det var ingen kvantumsbegrensninger innenfor den norske kvoten i Grønlands sone eller i fiskerisone ved Jan Mayen (FJM).

På bakgrunn av en endelig TAC på 1.600.000 tonn ble den disponible kvoten av lodde for norske fartøy i havområdene rundt Grønland - Island - Jan Mayen 201.000 tonn [(1.600.000 tonn x 11%) = 176.000 tonn + 25.000 tonn] i 1996/97.

I 1996/97 sesongen ble det i hovedsak fisket om sommeren, og totalt ble det fisket 206.000 tonn lodde sommeren 1996. Dette er 5.000 tonn mer enn den endelige norske kvoteandelen, som ble fastsatt høsten 1996. Sommerloddefisket ble fordelt med 45.000 tonn i FJM, 101.000 i grønlandsk økonomisk sone og 60.000 tonn i IØS.

¹ Foreløpig TAC fastsettes til omlag 2/3 av forventet endelig TAC.

I tillegg til dette ble det fisket 830 tonn lodde vinteren 1997 på en kvote som Norges Sildesalgslag hadde kjøpt fra Grønland.

Det vises til vedlegg 1 for en nærmere redegjørelse for sesongen 1996/97 samt en kort gjennomgang av historisk fiske i området.

3. VITENSKAPELIGE ANBEFALINGER FOR LODDEFISKET

Loddebestanden rapporteres å være innenfor sikre biologiske grenser. Etter at gytebestanden var under minimumsgrensen på 400.000 tonn i 1989/90 og 1990/91 tok bestanden seg raskt opp igjen på grunn av god rekruttering.

Det internasjonale havforskningsrådet (ICES) har for den første halvdel av 1997/98 sesongen anbefalt en foreløpig TAC på inntil 850.000 tonn. Dette utgjør omlag 2/3 av en forventet endelig TAC for 1997/98 sesongen på 1.275.000 tonn. Sammenlignet med 1996/1997 sesongen representerer dette en reduksjon i TAC på 20%. Dette er ment å skulle sikre en gytebestand på 400.000 tonn i mars 1998.

Endelig TAC vil bli bestemt på bakgrunn av sommerloddefisket 1997 og to forskningstokt planlagt i henholdsvis oktober - november 1997 og januar - februar 1998.

4. KVOTESITUASJON

Dersom loddekvoten blir fastsatt i henhold til anbefalingene fra ICES og i samsvar med bestemmelsene i Trepartsavtalen, blir den norske loddekvoten for 1997/98 sesongen 165.250 tonn [$850.000 \text{ tonn} \times 16,5\%$] + 25.000 tonn]. Kvantumet på 25.000 tonn refererer seg til kvoteavtalen mellom Norge / EU for 1997, og kan fiskes i Grønlands sone eller i FJM.

Hele kvantumet på 165.250 tonn kan fiskes sommeren/høsten 1997. I IØS vil det være tillatt å fiske inntil 84.150 tonn ($850.000 \text{ tonn} \times 16,5\% \times 60\%$) for norske fartøy i 1997/98 sesongen.

Grønland, Island og Norge vil i henhold til etablert praksis konsultere om fastsettelse av foreløpig TAC før 1. juli 1997.

5. DELTAGELSE

Fisket har tradisjonelt vært forbeholdt fartøy med ringnottillatelse. Det eksisterer 106 ringnottillatelser, inkludert passive konsesjoner pr. 1. mai 1997. Som følge av at en del ringnottfartøy vil prioritere andre fiskerier, konserveringsbestemmelsene, samt noen passive ringnottillatelser, er det ikke grunn til å regne med at hele ringnotflåten vil delta. Med unntak av i 1995/96 - da kun 34 fartøy deltok - har deltakelsen de fem foregående sesongene variert mellom 72 og 74 fartøy. I 1996/97 deltok 74 fartøy. Med bakgrunn i dette legger en til grunn at det vil delta mellom 70 - 80 fartøy i sesongen 1997/98.

Landsstyret i Norges Fiskarlag viser til Landsmøtevedtak 11/94 hvor det fremgår at den norske loddekvoten ved Island, Grønland og Jan Mayen i sin helhet skal gå til den konsesjonsbelagte ringnotflåten.

Sør-Norges Trålerlag har i brev av 20. mars 1997 bedt om at norske myndigheter må arbeide aktivt for å få opphevet de hindringene islandske myndigheter legger for norske loddefiskere, og mener at norske trålere med loddetrål- eller nordsjøtrålkonsesjon også bør få adgang til å delta i dette fisket.

Norske myndigheter tok spørsmålet om tråling opp med islandske myndigheter under trepartsmøtet i Bergen den 21. august 1996 om tekniske spørsmål vedrørende forvaltningen av lodde ved Island, Grønland og Jan Mayen.

Islandske myndigheter ville evaluere erfaringene fra et gjennomført forsøksfiske med trål i IØS, og på et senere tidspunkt ta stilling til om en skal tillate trålfiske etter lodde i IØS. Norske myndigheter har ennå ikke fått noen tilbakemelding fra islandske myndigheter.

Fiskeridirektøren foreslår som tidligere at bare fartøy med ringnottillatelse gis anledning til å delta i loddefisket ved Island, Grønland og Jan Mayen.

6. TURREGULERING ELLER FARTØYKVOTER

Sommerloddefisket ble på 80 - tallet regulert med fartøykvoter og skjæringsdato. Fram til og med 1987 ble den såkalte "sommerloddnøkkelen" anvendt, i årene fra 1988 - 1990 ble "universalnøkkelen" brukt. Vinteren 1992, samt i 1992/93 og i 1993/94 ble turregulering benyttet. I de tre siste sesongene ble "universalnøkkelen" på nytt brukt.

I utgangspunktet vurderes fartøykvoter etter "universalnøkkelen" å gi en mer rettferdig fordeling enn en turregulering. Men det forutsetter at de deltagende fartøy får anledning til å fiske sine respektive kvoter. Bruk av fartøykvoter vil innebære at mange fartøy ikke har tilstrekkelig kvote til en last på siste tur. Med de store avstander det er mellom norsk havn og fiskefelt vil det kunne innebære at mange fartøy vil la en eventuell restkvote stå ufisket.

Usikkerheten knyttet til graden av kvoteutnyttelse gjør at en tar i bruk overregulering for å sikre at den tildelte kvoten totalt sett blir oppfisket. Problemet er imidlertid at overregulering innebærer at fartøyene samlet sett gis en større kvote enn den norske totalkvoten. Dette kan resultere i at fisket må stoppes før fartøyene får fisket sine fartøykvoter. Sjansen for at en slik situasjon inntreffer øker med graden av overregulering.

Fiskeridirektøren foreslår at det som i 1996/97 sesongen tildeles fartøykvoter med overregulering i forbindelse med reguleringen og avviklingen av loddefisket i havområdene mellom Grønland - Island - Jan Mayen. Fordelingen av kvoter på fartøy skjer ved hjelp av universalnøkkelen.. Fiskeridirektøren vil antyde at det kan være hensiktsmessig å overregulere med 15 % - 25 % avhengig av antall påmeldte fartøy. Kvantumsmessig vil fartøykvotene tilsvare 2 - 4 turer avhengig av fartøyenes konsesjonskapasitet. Overregulering vil kunne

medføre at fisket blir stoppet når totalkvoten er oppfisket selv om enkelte fartøy ikke har fisket sin kvote

Fiskeridirektøren foreslår at fartøykvotene blir fordelt etter "universalnøkkelen".

Fiskeridirektøren kan stoppe fisket når totalkvoten er beregnet oppfisket, selv om enkelte fartøy ikke har fisket sin kvote.

Med bakgrunn i at bare 60% av norsk kvote kan fiskes i IØS, ble det i foregående sesong fastsatt en egen kvotefaktor for fiske i IØS. En egen kvotefaktor for IØS vil ha fordelingsmessig betydning dersom det skulle bli begrenset tilgjengelighet av lodde utenfor IØS. En egen kvotefaktor for IØS vil også kunne bidra til mer ro i fisket, ved at presset og konkurransen om å få fiske i IØS kan begrenses.

Fiskeridirektøren foreslår at ordningen fra foregående sesong videreføres ved at det fastsettes en faktor som begrenser det enkelte fartøys samlede fiske, samt en faktor som begrenser det enkelte fartøys fiske i IØS.

Når fisket har vært turregulert har tillatt fangst på den enkelte tur vært begrenset til fartøyets konsesjonskapasitet (unntatt vinteren 1992). Med fartøykvoteregulering har det imidlertid vært tillatt å utnytte faktisk lastekapasitet.

Fiskeridirektøren foreslår at det som i 1996/97 sesongen kan nyttes faktisk lastekapasitet i fisket og at fartøykvotene kan oppheves etter 12. august dersom det viser seg nødvendig for å sikre at totalkvoten blir oppfisket.

Videre vil en foreslå at det skal være forbud mot utkast av lodde, kapp og faks.

7. ÅPNINGSDATO.

I følge Trepartsavtalen kan fisket begynne 1. juli.

I årene før 1996 har fisket blitt åpnet tidligst 10. juli og senest 10. august. En slik senere åpning av fisket enn det Trepartsavtalen har gitt adgang til, har blant annet vært begrunnet med hensynet til loddas sterke individuelle vekst i juli måned og ønsket om å tilrettelegge for at en størst mulig andel av den norske loddekvoten skal kunne fiskes i Jan Mayen sonen.

Tilrettelegging av fiske i fiskerisonen ved Jan Mayen var basert på at lodda i flere år var observert på vandring nordover fra IØS til FJM i perioden 15. - 25. juli. I de siste sesongene derimot synes det som om lodda har opptrådt noe annerledes. I 1993 var det et svært vestlig preg over loddas utbredelse og den var i hovedsak tilgjengelig i Grønlands sone. I 1994/95 - og i 1995/96 sesongen var lodda i det vesentligste tilgjengelig i IØS, mens den i 1996/97 igjen var tilgjengelig i alle tre sonene.

I 1996 bestemte Fiskeridepartementet å åpne fisket fra 1. juli, slik avtalen gir adgang til.

Følgende elementer kan anføres for en tidlig åpning i 1997:

1. Usikkerhet knyttet til om kvoten vil bli oppfisket ved en sen oppstart.

2. Usikkerhet knyttet til loddas utbredelse på områder/soner.
3. En senere åpning enn det avtalen gir anledning til vil kunne oppfattes som diskriminerende for norske fartøy i forhold til islandske og grønlandske fiskere.
4. Landindustrien er forberedt på en åpning av fisket 1. juli.

Norges Fiskerilag har i Landsstyrevedtak av 7. mai 1997 gått inn for at fisket også i år blir åpnet den 1. juli slik avtalen gir anledning til.

Fiskeridirektøren har i tidligere år ønsket en senere åpning av dette fisket. Dette har vært begrunnet med hensynet til loddas sterke individuelle vekst i juli måned og ønsket om å tilrettelegge for at en størst mulig andel av den norske loddekvoten skal kunne fiskes i Jan Mayen sonen. Disse synspunktene synes imidlertid å ha fått liten gehør i næringen.

Fiskeridirektøren viser til at fisket i foregående sesong foregikk i alle tre sonene, og at det av den grunn bør vurderes en åpning senere enn 1. juli i kommende sesong.

På bakgrunn av ovenstående ber en Reguleringsrådet vurdere en utsatt åpningsdato i fisket, for eksempel 15. juli 1997.

Fiskeridirektøren foreslår at fartøy som ønsker å delta i fisket må melde seg til Norges Sildesalgslag i Harstad, og at påmeldingsfrist settes til fredag 20. juni 1997.

VEDLEGG 1

Loddefisket ved Island, Grønland og Jan Mayen i årene fra 1978 til 1996.

De årlige samlede loddefangstene ved Island, Grønland og Jan Mayen har i perioden fra 1978 til 1996 i gjennomsnitt vært omlag 870.000 tonn. Fangstene har variert i størrelsesorden fra 13.000 tonn i 1982 til 1.269.000 tonn i 1985. Av de årlige fangstene har islandske fartøy i gjennomsnitt fisket over 80 %, norske fartøy omlag 10-15 % og Færøyene hovedsaklig det resterende kvantumet. I de siste årene har også Grønland hatt et fartøy i loddefiske. Norge fisket ikke lodde i området før 1978.

Før 1986, med unntak av 1982 og 1983 da norske fartøy ikke fisket lodde i området, fisket norske fartøy kun sommerlodde. Fisket foregikk i fiskerisonen ved Jan Mayen (FJM), inklusive området mellom midtlinjen Jan Mayen - Grønland og delelinjen mellom Grønland og Jan Mayen (se vedlagt kart).

I 1986 fisket norske fartøy for første gang både vinter- og sommerlodde i området. I perioden fra 1987 og frem til i dag har norske fartøy i hovedsak fisket i islandsk økonomisk sone (IØS). Til orientering er det vedlagt tabell (vedlegg 2) over norske fartøys loddefangster ved Island, Grønland og Jan Mayen fra 1978 til 1997.

Sommer-/høstloddefisket 1996.

Den vitenskapelige tilråding om totalkvote (TAC) for sesongen 1996/97 var på 1.650.000 tonn, hvorav inntil 1.100.000 tonn skulle kunne fiskes sommeren/høsten 1996. En anbefaling for sommeren/høsten som utgjorde 2/3 av tilrådingen for hele sesongen var i samsvar med praksis fra tidligere år og i tråd med Trepartsavtalen.

Sommerloddefisket ble åpnet 1. juli. Totalt var det påmeldt 88 fartøy.

Fisket ble i utgangspunktet fartøykvoteregulert med den begrensning at fisket ville bli stoppet når totalkvoten var oppfisket selv om det enkelte fartøy ikke hadde fisket sin kvote. Faktoren ble først fastsatt til 6,5, hvorav det maksimalt kunne fiskes et kvantum som tilsvarte en faktor på 3,2 i IØS.

Dette var første gang fangstbegrensning for det enkelte fartøy ble praktisert i IØS. En faktor på 6,5 representerte en teoretisk overfordeling på ca. 17 %.

Faktoren i det fartøykvoteregulerte ringnotfisket etter lodde ble økt tre ganger i løpet av sesongen. 31. juli ble faktoren økt til 6,9, 14. august til 7,8 og 20. august til 8,5. Faktoren i IØS ble ikke endret.

Den 21. august fastsatte Fiskeridirektøren utseilingsstopp. Begrunnelsen var at på det tidspunktet var det tilstrekkelig fangstkapasitet på feltet/på vei til feltet til å sikre at den norske kvoten ville bli oppfisket.

I følge Fiskeridirektoratets sluttседdelstatistikk ble det totalt fisket 206.010 tonn lodde sommeren/høsten 1996. Med unntak av i underkant av 2.600 tonn som ble anvendt til fôr, og omlag 2.100 tonn som gikk til frysing, farse etc, ble lodda anvendt til mel/olje produksjon.

Tabell 1. Sommerloddefisket ved Jan Mayen, Grønland og Island i 1996. Innmeldinger og innmeldte fangster av norske fartøy (i tonn).²

Fid:	Antall innm.:	Akk. innm.:	Innm.fangst:	Akkumulert fangst:
1/7-96	(43)	(43)	43.480	43.480
2/7-96	(3)	(46)	3.420	46.900
5/7-96	(7)	(53)	6.280	53.180
6/7-96	(4)	(57)	2.450	55.630
7/7-96	(4)	(61)	2.890	58.520
10/7-96	(4)	(65)	5.050	63.570
11/7-96	(10)	(75)	9.420	72.990
12/7-96	(5)	(80)	4.950	77.940
13/7-96	(8)	(88)	9.150	87.090
14/7-96	(4)	(92)	4.300	91.390
15/7-96	(10)	(102)	10.200	101.590
16/7-96	(5)	(107)	3.740	105.330
17/7-96	(5)	(112)	4.130	109.460
18/7-96	(6)	(118)	5.870	115.330
19/7-96	(10)	(128)	7.050	122.380
20/7-96	(3)	(131)	2.420	124.800
21/7-96	(6)	(137)	5.840	130.640
22/7-96	(7)	(144)	3.910	134.550
23/7-96	(3)	(147)	1.725	136.275
24/7-96	(3)	(150)	1.250	137.525
25/7-96	(4)	(154)	3.090	140.615
26/7-96	(17)	(171)	11.340	151.955
27/7-96	(5)	(176)	3.060	155.015
28/7-96	(7)	(183)	6.270	161.285
29/7-96	(6)	(189)	3.510	164.795
30/7-96	(4)	(193)	2.680	167.475
31/7-96	(2)	(195)	1.130	168.605
2/8-96	(5)	(200)	4.410	173.015
3/8-96	(6)	(206)	5.180	178.195
4/8-96	(3)	(209)	3.430	181.625
9/8-96	(2)	(211)	730	182.355
10/8-96	(4)	(215)	2.800	185.155
11/8-96	(3)	(218)	1.190	186.345
12/8-96	(2)	(220)	1.450	187.795
13/8-96	(1)	(221)	1.340	189.135
14/8-96	(1)	(222)	120	189.255
16/8-96	(2)	(224)	700	189.955
17/8-96	(3)	(227)	1.750	191.705
18/8-96	(1)	(228)	800	192.505
19/8-96	(1)	(229)	1.250	193.755
20/8-96	(2)	(231)	1.270	195.025
21/8-96	(2)	(233)	1.300	196.325
24/8-96	(1)	(234)	450	196.775
25/8-96	(1)	(235)	400	197.175
26/8-96	(1)	(236)	800	197.975
27/8-96	(2)	(238)	1.400	199.375
28/8-96	(4)	(242)	3.790	203.165
29/8-96	(2)	(244)	1.290	204.455
30/8-96	(2)	(246)	1.680	206.135
31/8-96	(3)	(249)	1.650	207.785
1/9-96	(1)	(250)	970	208.755
3/9-96	(1)	(251)	430	209.185

² Det bemerkes at «Innmeldte fangster av norske fartøy» (209185 tonn) i tabellen ikke stemmer overens med Fiskeridirektoratets slottseddelsstatistikk (206.010 tonn). Differansen er 3.175 tonn.

Noen tilleggsopplysninger om sommerloddefisket i 1996:

- Totalt deltok 74 fartøyer i loddefisket.
- Det meste et enkelt norsk fartøy fisket i løpet av sommersesongen var 4.354 tonn.
- Gjennomsnittlig fangst pr. fartøy var 2.784 tonn.

I forbindelse med et trepartsmøte om tekniske spørsmål vedrørende forvaltningen av lodde avholdt i Bergen 21. august 1996, ble det fra islandsk side vist til rykter om at de norske fartøyene feilrapporterte fangster tatt i IØS, som fisket i fiskerisonen ved Jan Mayen. Islandske myndigheter har senere skriftlig tatt opp spørsmålet om sonefordelingen av de norske loddefangstene ved Island, Grønland og Jan Mayen i 1996. En har fra norsk side gitt islandske myndigheter en redegjørelse i sakens anledning. Den relativt sterke fokuseringen fra islandsk side i disse spørsmålene viser likevel at spørsmålet om norsk fiske i de respektive sonene er en viktig sak for islandske myndigheter.

Vinterloddefisket i 1997.

I utgangspunktet hadde ikke norske fartøy loddekvote til disposisjon for et eventuelt vinterloddefiske. Imidlertid fikk Norges Sildesalgslag tilsagn om kjøp av Grønlands resterende kvote inneværende sesong, på 23.450 tonn. Fra norsk side ønsket en å ha muligheten til å fiske hele dette kvantumet i IØS. Dette ble tatt opp med islandske myndigheter ved to anmodninger som begge ble avvist. Fra norsk side begrunnet en ønsket med at norske fartøy ikke hadde utnyttet hele kvantumet i IØS i 1996/97-sesongen. Begrunnelsen for avslaget fra islandsk side var at Norge hadde fisket loddekvoten sin i inneværende sesong. Kjøpet av lodde var da å betrakte som en ny kvote som skal reguleres i henhold til bestemmelsene i gjeldende Trepartsavtale av 29. juni 1994.

I praksis innebar dette at norske fartøy kun fikk muligheten til å fiske inntil 14.070 tonn (23.450 tonn * 60%) vinteren 1997. I praksis fiskes lodde om vinteren bare i islandsk økonomisk sone.

Vinterloddefisket var mislykket. Totalt fisket sju norske fartøy et samlet kvantum på 830 tonn. Hele kvantumet gikk til mel/olje.

Peter Gullestad redegjorde for fisket, og viste til at det i alle år har vært fartøy med ringnotkonsesjon som har kunnet delta i fisket. Det var også årets forslag. Det kunne i og for seg vært anledning også for fartøy med loddetrålkonsesjon å delta, men siden 1978 har det bare vært ringnot som har deltatt. Dersom en nå skal slippe en ny gruppe inn i dette fisket, må dette utredes først. For inneværende sesong vil det være utelukket, men dersom en ønsker at andre grupper skal få anledning til å delta, bør Norges Fiskarlag se på saken.

Tove Rørvik viste til at det ikke var tillatt å tråle innenfor islandsk økonomisk sone, slik at en eventuell tråling måtte avgrenses til Grønlands sone og Jan Mayen.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at fisket forbeholdes fartøy med ringnottillatelse og at fartøykvotene blir fordelt etter "universalnøkkelen". Videre var det enighet om at

Fiskeridirektøren kan stoppe fisket når totalkvoten er beregnet oppfisket, selv om enkelte fartøy ikke har fisket sin kvote.

Det var videre enighet om at det som i 1996/97 sesongen kan nyttes faktisk lastekapasitet i fisket, samt at fartøykvotene kan oppheves etter 12. august dersom det viser seg nødvendig for å sikre at totalkvoten blir oppfisket.

Det skal være forbud mot utkast av lodde, kapp og faks.

Peter Gullestad viste til at næringen ønsket en åpning av fisket 1. juli. Det var imidlertid av hensyn til loddas individuelle vekst og muligheter for å kunne fiske et størst mulig kvantum i Jan Mayen sonen, ønskelig med en åpning noe senere enn 1. juli. Han ville imidlertid ikke fremsette noe forslag om en senere dato, i det Rådet så ut til å ville gå inn for 1. juli. Han ville imidlertid markere sine synspunkter for en senere åpningsdato.

Roald Wåge og Mary Mikalsen Trollvik gav uttrykk for at de delte Gullestads synspunkter.

Rolf Domstein sa at det kunne være viktig med en senere åpningsdato av hensyn til loddas kvalitet, men pga. mangel på lodde i markedet var det vanskelig å gå inn for en senere åpning.

Knut Torgnes viste til at salgslaget/industrien hadde fremmet forslag om 1. juli som åpningsdato av praktiske årsaker - knyttet til avvikling av ferie.

Peter Gullestad viste til saken med oppbringelsen av det islandske fartøyet «Sigurdur», og sa at han fant det riktig å henlede oppmerksomheten på hvor viktig det var at norske fartøy var pinlig nøyaktig i sine rapporteringsrutiner ved fiske i området.

Åge Remøy sa at dersom det som stod i pressen var riktig, så reagerte han på dimensjonen av straffen; tauing i to døgn fordi fangstmelding ikke var kommet frem, til tross for forsøk. Han la til grunn at norske fartøy ville bli møtt med de samme strenge reaksjoner ved fiske i islandsk økonomisk sone.

Peter Gullestad sa at det ikke nødvendigvis trengte å være riktig alt det som stod i avisene. Han ville imidlertid ikke prosedere denne saken i Reguleringsrådet. Hans poeng var at det var viktig at norske fartøy fulgte regelverket nøyaktig.

Som en oppsummering konstatert Gullestad at et flertall i Reguleringsrådet ønsket en åpning av fisket 1. juli, og at det var enighet om at de ringnotfartøy som ønsker å delta i fisket må melde seg til Norges Sildesalgslag i Harstad. Påmeldingsfrist settes til fredag 20. juni 1997.

3.2.7 Capelin in the Iceland-East Greenland-Jan Mayen area (Sub-areas V and XIV and Division IIa west of 5°W)

State of stock/fishery: The stock is considered to be within safe biological limits. SSB is highly variable due to dependence on only 2 age groups.

The spawning stock fell below the minimum safe level of 400,000 t in the 1989/90 and 1990/91 seasons. The stock recovered quickly due to good recruitment and appears to be strong at present.

Advice on management: This stock is managed according to a harvest control rule so as to allow a minimum spawning stock biomass of 400,000t by the end of the fishing season. In order to ensure a spawning stock biomass of 400,000 t in March 1998 ICES recommends that the preliminary TAC in conformity with the harvest control rule for the first half of the 1997/98 season should not exceed 850,000 t. This is two thirds of the total TAC predicted for the whole season, and is precautionary in order reduce the risk of over exploitation.

ICES recommends that the data from the surveys in October-November 1997 and January-February 1998 be used when the final TAC is set for the 1997/98 season. ACFM recommends that the most important areas of juvenile abundance remain closed to a commercial fishery, until determined from surveys whether it may be opened without harvesting a high proportion of juveniles.

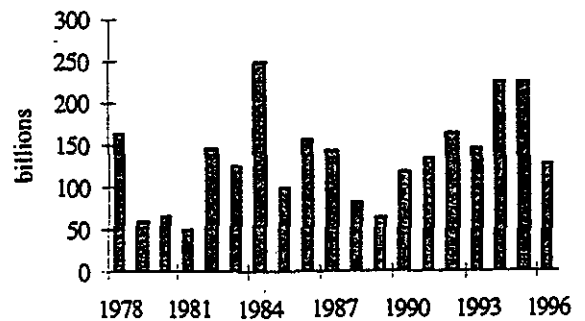
Relevant Factors to be considered when managing this fishery: It is known from acoustic surveys that the main distribution area of juvenile 1-group capelin is usually in the shelf area north and north-east of Iceland. In order to avoid excessive mortalities of juveniles due to their repeated escape through the mesh used in capelin seines.

Catch Forecast: The basis for the forecast is acoustic surveys and a regression-based prediction model. The model gives a predictive figure for the maturing 2 group capelin of 83.8 billion. For the maturing 3 year olds the predictive value is 30.9 billion individuals. From these predictions a catch of 1,265 million t for the 1997/98 season is expected to leave 400,000 t for spawning.

Elaboration and special comment: The fishery is mainly an industrial fishery based on maturing capelin, i.e. the 2- and 3-group in the autumn which spawn at age 3 and 4 in March of the following year.

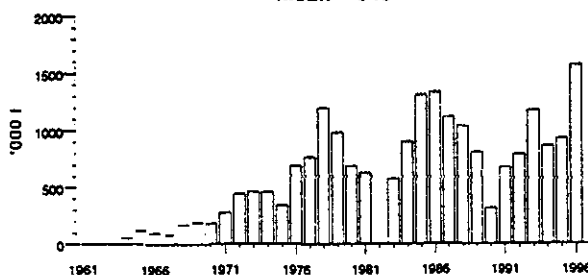
After being low in the 1989/90 and 1990/91 seasons, catches have been increasing. A record catch of approximately 797,000 t was taken during the 1997 winter season.

Recruitment (age 1)
Mean = 134

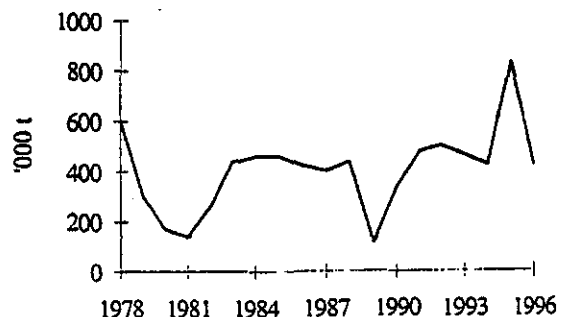

Catch data and details in Tables 3.2.7.1-3.

Landings
Mean = 643

Spawning stock biomass
Mean = 402

The fishery is managed by aiming at maintaining a residual spawning stock biomass of 400,000 t. A preliminary TAC of 2/3 of the catch forecast is set before the opening of the fishery to be revised as a final TAC on the basis of survey information becoming available during the fishing season.

The preliminary TAC computations are based on the method which was first used in 1992 (see Figure below). This involves the use of 1-group (N_1) indices from the October–November survey for predicting the mature 2-group (N_2^{mat}) in the following year. The total 2-group (N_2^{tot}) abundance from the same survey and the relationship between maturation ratios and year class abundance are used for predicting numbers of capelin in the 3-group (N_3^{mat}).

Since 1989 there has been a downward trend in weight at age of adult capelin in this stock. The weight at age shows significant negative correlation to adult stock by number. A regression-based predictive model using data from the period 1989–1996 results in predicted mean weights of 15.7 and 21.6 g for age groups 2 and 3 respectively.

The stock size is assessed using acoustic surveys.

Source of information: Report of the Northern Pelagic and Blue Whiting Fisheries Working Group, April/May 1997 (ICES CM 1997/Assess:14).

Year	ICES advice	Predicted catch ¹ corresp. to advice	Agreed TAC ²	ACFM catch ³
1987	TAC ¹	500	1,115	1,116
1988	TAC ¹ (TAC for whole season)	500 (915)	1,065	1,037
1989	TAC ¹	900		808
1990	TAC ¹	500	250	314
1991	No fishery pending survey results ¹	0	740	677
1992	Precautionary TAC ¹	500	900	787
1993	TAC ¹	900	1,250	1,179
1994	Precautionary TAC ¹	950	850	842
1995	Precautionary TAC ¹	800	1,390	930
1996	Precautionary TAC ¹	1,100	1,600	850

¹TAC advised for July–December part of the season. ²Final TAC recommended by national scientists for whole season.

³July–March of following year. (Weights in '000 t)

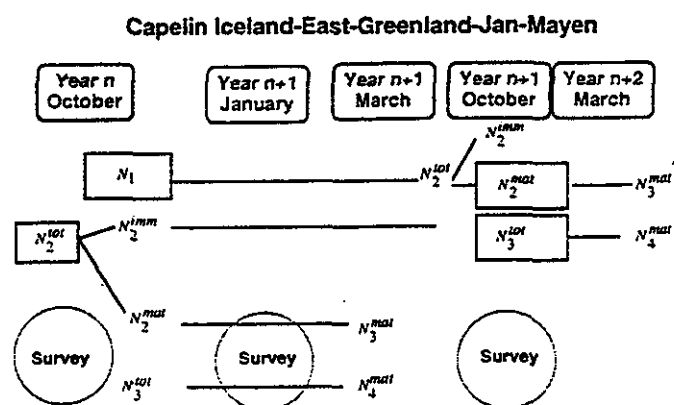

Table 3.2.7.1 Capelin in the Iceland-Greenland-Jan Mayen area. The international capelin catch 1964–1996 (thousand tonnes).

Year	Winter season				Summer and autumn season						Total
	Iceland	Norway	Faroes	Season total	Iceland	Norway	Faroes	Others	Season total		
1964	8.6	-	-	8.6	-	-	-	-	-	8.6	
1965	49.7	-	-	49.7	-	-	-	-	-	49.7	
1966	124.5	-	-	124.5	-	-	-	-	-	124.5	
1967	97.2	-	-	97.2	-	-	-	-	-	97.2	
1968	78.1	-	-	78.1	-	-	-	-	-	78.1	
1969	170.6	-	-	170.6	-	-	-	-	-	170.6	
1970	190.8	-	-	190.8	-	-	-	-	-	190.8	
1971	182.9	-	-	182.9	-	-	-	-	-	182.9	
1972	276.5	-	-	276.5	-	-	-	-	-	276.5	
1973	440.9	-	-	440.9	-	-	-	-	-	440.9	
1974	461.9	-	-	461.9	-	-	-	-	-	461.9	
1975	457.1	-	-	457.1	3.1	-	-	-	3.1	460.2	
1976	338.7	-	-	338.7	114.4	-	-	-	114.4	453.1	
1977	549.2	-	24.3	573.5	259.7	-	-	-	259.7	833.2	
1978	468.4	-	36.2	504.6	497.5	154.1	3.4	-	655.0	1,159.6	
1979	521.7	-	18.2	539.9	442.0	124.0	22.0	-	588.0	1,127.9	
1980	392.1	-	-	392.1	367.4	118.7	24.2	17.3	527.6	919.7	
1981	156.0	-	-	156.0	484.6	91.4	16.2	20.8	613.0	769.0	
1982	13.2	-	-	13.2	-	-	-	-	-	13.2	
1983	-	-	-	-	133.4	-	-	-	133.4	133.4	
1984	439.6	-	-	439.6	425.2	104.6	10.2	8.5	548.5	988.1	
1985	348.5	-	-	348.5	644.8	193.0	65.9	16.0	919.7	1,268.2	
1986	341.8	50.0	-	391.8	552.5	149.7	65.4	5.3	772.9	1,164.7	
1987	500.6	59.9	-	560.5	311.3	82.1	65.2	-	458.6	1,019.1	
1988	600.6	56.6	-	657.2	311.4	11.5	48.5	-	371.4	1,028.6	
1989	609.1	56.0	-	665.1	53.9	52.7	14.4	-	121.0	786.1	
1990	612.0	62.5	12.3	686.8	83.7	21.9	5.6	-	111.2	798.0	
1991	202.4	-	-	202.4	56.0	-	-	-	56.0	258.4	
1992	573.5	47.6	-	621.1	213.4	65.3	18.9	*0.5	298.1	919.2	
1993	489.1	-	*0.5	489.6	450.0	127.5	23.9	*10.2	611.6	1,101.2	
1994	550.3	15.0	*1.8	567.1	210.7	99.0	12.3	*2.1	324.1	891.2	
1995	539.4	-	*0.4	539.8	175.5	28.0	-	*2.2	205.7	745.5	
1996	707.9	-	**15.7	723.6	474.3	206.0	27.6	***65.9	773.8	1,497.4	
1997	774.9	-	**22.2	797.1	-	-	-	-	-	-	

*Greenland

**Faroes and Greenland

***Greenland and EU

Table 3.2.7.2 Capelin, Iceland-East Greenland-Jan Mayen Area
(V XIV IIa west 5°W).

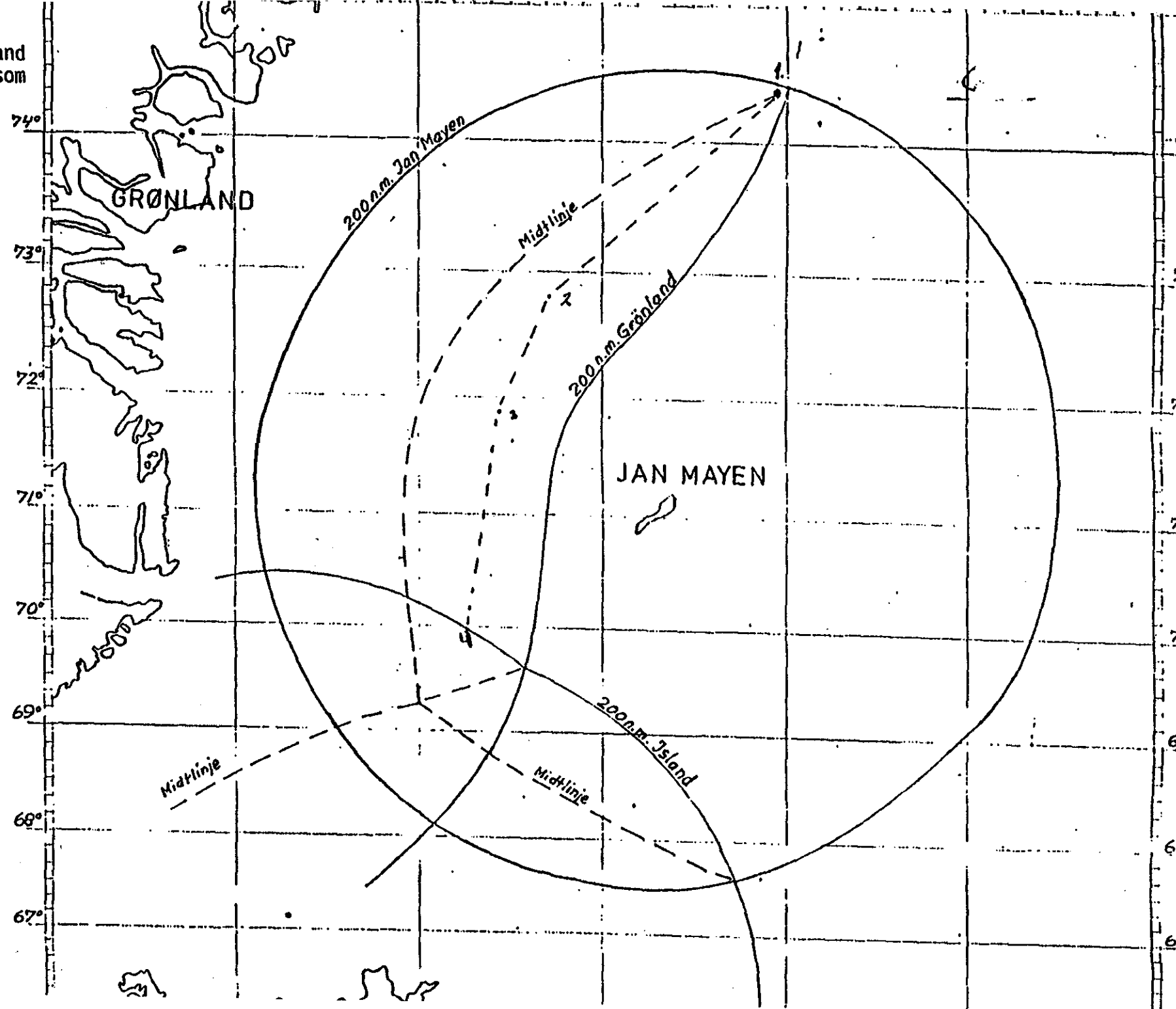
Year	Landings
1964	50
1965	125
1966	97
1967	78
1968	171
1969	191
1970	183
1971	277
1972	441
1973	462
1974	457
1975	342
1976	688
1977	764
1978	1,195
1979	980
1980	684
1981	626
1982	0
1983	573
1984	897
1985	1,312
1986	1,333
1987	1,116
1988	1,037
1989	808
1990	314
1991	677
1992	788
1993	1,179
1994	864
1995	929
1996	1,571
Average	643
Unit	1000 tonnes

Table 3.2.7.3 Capelin in the Iceland-Greenland-Jan Mayen area. Recruitment of 1 year old fish (unit 10^9), spawning stock ('000 t) at the time of spawning (March next year).

Year	Recruitment (age 1)	Spawning stock biomass
1978	164	600
1979	60	300
1980	66	170
1981	49	140
1982	146	260
1983	124	440
1984	251	460
1985	99	460
1986	156	420
1987	144	400
1988	81	440
1989	64	115
1990	118	330
1991	133	475
1992	163	499
1993	145	460
1994	224	420
1995	225	830
1996	128	422

enselinjen mellom Grønland
 og Jan Mayen er fastsatt som
 rette linjer mellom
 følgende punkter:

- nkt 1. 74° 21' 46,9" N
 05° 00' 27,7" W
- " 2. 72° 49' 22,2" N
 11° 28' 28,7" W
- " 3. 71° 52' 50,8" N
 12° 46' 01,3" W
- " 4. 69° 54' 34,4" N
 13° 37' 46,4" W

NORSK FISKE AV SOMMER- OG VINTERLODDE VED JAN MAYEN, GRØNLAND OG ISLAND, 1978-1997.
KVANTUM ER OPPGITT I 1000 TONN.

AR 1)	JAN MAYEN SONEN	OMTVISTET OMRÅDE 2)	HERAV I TREKANTEN	GRØNLANDS SONE	ISLANDS SONE	TOTALT SOMMERLODDE 3) og 4)	TOTALT VINTERLODDE 5)	TOTALT FOR ÅRET
1978	136	18	-	-	-	154	-	154
1979	39	84	-	-	-	123	-	123
1980	43	77	2	-	-	120	-	120
1981	89	1	-	-	-	90	-	90
1982	-	-	-	-	-	-	-	-
1983	-	-	-	-	-	-	-	-
1984	93	13	-	-	-	106	-	106
1985	10	183	25	-	-	193	-	193
1986	70	80	28	-	-	150	50	200
1987	8	74	12	-	-	82	60	142
1988	-	6	5	-	6	12	60	72
1989	-	0	0	-	52	53	52	105
1990	1	-	-	-	21	22	63	85
1991	-	-	-	-	-	-	-	-
1992	1	62	58	-	2	65	47	112
1993	5			122	-	127	-	127
1994	-			14	84	98	16	114
1995	-			-	28	28	-	28
1996	45			101	60	206	-	206
1997							1	1
SUM	540	598	130	237	253	1629	349	1978
% 6)	33,1%	36,7%		14,5%	15,5%	82,4%	17,6%	100,0%

1) Det var ikke noe norsk loddefiske i området før 1978.

2) Området mellom midtlinjen Jan Mayen - Grønland og Grønlands 200 miles sone. Haag-dommen av 1993 har avklart dette spørsmålet.

3) Det er kun sommerlodde som er spesifisert nærmere på fangstområde.

4) Områdefordelingen er for årene 1978 - 1995 etstimert ved hjelp av Fiskeridirektoratets slutseddeltalstikk, mens områdefordelingen i 1996 og 1997 er basert på Norges Sildesalgslags statistikk.

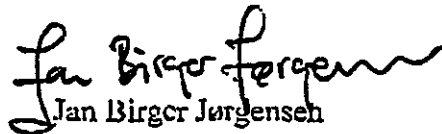
5) Vinterloddefisket foregår i islandsk økonomisk sone (IØS).

6) Fordelingen av sommerlodde m.h.t. fangstområde av samlet sommerloddefangst og fordelingen av lodde på sesong for perioden 1978 - 1997.

Kilde: Fiskeridirektoratet

6. Norges Fiskarlag vil peke på at avtakssituasjonen også er sterkt avhengig av at sildemelfabrikkene tilpasser sin ferieavvikling slik at dette ikke hindrer en hensiktsmessig avvikling av fisker.»

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Jan Birger Jørgensen

Elling I. Ørentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner
Sildemelfabrikkenes Landsforening, Oslo
Norges Sildesalgslag, Bergen, Harstad

Sør-Norges

TRÅLERLAG

TELEFONER:

Kontor 52 81 58 80
Daglig leder, priv. 52 81 54 39
Telefax 52 81 71 88

Postboks 97
4270 ÅKREHAMN

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Boks 185
5002 Bergen

Bankgiro 5340.10.06628
Postgiro 0807 3568987

*Weg
Sør-Tr*

*Weg
Åk
LWT
Sør-Tr*

1750/77

Åkrehamn, 20.mars 1997

JK/TM

Loddefisket ved Jan Mayen.

Styret i Sør-Norges Trålerlag behandlet ovennevnte sak på styremøte den 13.mars d.å. Det ble besluttet at en retter følgende henstilling til Fiskeridirektoratet:

Sør-Norges Trålerlag mener at norske myndigheter må arbeide aktivt for å få opphevet de hindringer islandske myndigheter legger i veien for norske loddefiskere. Norske trålere med loddetrål- eller nordsjøtrålkonsesjon bør få adgang til å delta i dette fisket.

Gjennom trepartsavtalen som skal revurderes i 1998 bør det arbeides for at norske loddefiskere ikke diskrimineres ved redskapsbegrensninger og deltakerbegrensninger.

Med hilsen

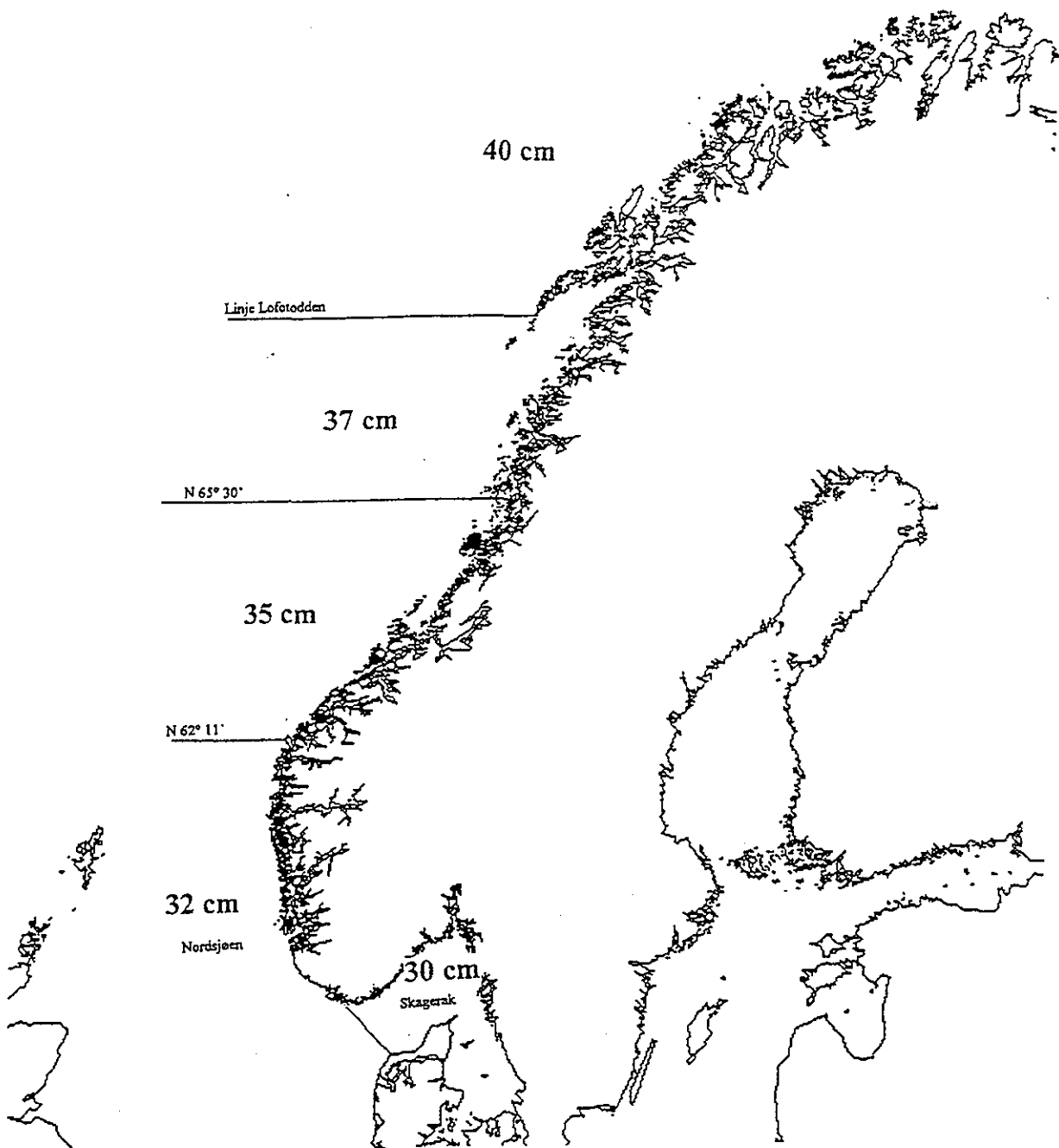
Turid S. Tveit
Turid S. Tveit

SAK 5/97

MINSTEMÅL I FISKET ETTER SEI

Gullestad viste til saksdokumentene der det fremkommer:

De eksisterende minstemål for sei er (unntatt for Skagerrak) i samsvar med et forslag fremsatt av flertallet i et utvalg nedsatt av Fiskeridirektøren i 1980. Figuren under viser disse eksisterende minstemålene.

Fra et rent biologisk perspektiv har det imidlertid vært hevdet at disse minstemålene er for lave, og at det ved å heve minstemålene vil være mulig å øke kvantumsutbyttet av seibestandene. I 1995 ble "En langsiktig strategi for en bærekraftig og lønnsom utvikling av fisket, produksjon og omsetning av sei" lagt frem. En av konklusjonene i strateginotatet var imidlertid at en ikke hadde data til å kalkulere de biologiske og økonomiske (bioøkonomiske) konsekvensene som en heving av minstemålet av sei ville medføre.

For å undersøke hvorvidt minstemålene for sei burde heves ga Fiskeridepartementet Fiskeridirektoratet i oppdrag å utrede spørsmålet. Utredningen forelå og ble delt ut i form av en rapport til Reguleringsrådets medlemmer på Reguleringsrådsmøtet 5-6. desember 1996. Like før jul ble rapporten sendt på høring, med høringsfrist 3. mars 1997. Følgende notat som er Fiskeridirektørens vurdering av og forslag til endringer i minstemålet for sei, er bygget opp slik:

1 SAMMENDRAGET I RAPPORTEN	3
2 HØRINGSRUNDEN	5
2.1 Høringsinstansenes generelle kommentarer til rapporten	7
2.2 Høringsinstansenes forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet nord for 62°N	9
2.3 Høringsinstansenes forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet sør for 62°N	11
2.4 Oppsummering	14
3 FISKERIDIREKTØRENS DRØFTING OG FORSLAG TIL VEDTAK	14
3.1 Minstemålet for sei nord for 62°N	15
3.1.1 Notflåtens fiske etter sei	16
3.1.2 Trålere med seitråltillatelse	20
3.1.3 Maskeviddebestemmelser og bestemmelser om spileavstand i risten	22
3.2 Minstemålet for sei sør for 62°N	24
3.2.1 Notgruppens fiske etter sei	26
3.2.2 Det kystnære blandingsfisket med settegarn, juksa, line og andre redskap	28
3.3 Oppsummering	29
Kart 1. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Trålgruppen	31
Kart 2. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Konvensjonelle redskap	32
Kart 3. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Notgruppen	33

1 Sammenhengen i rapporten

Arbeidsgruppen som skrev rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" (Fiskeridirektoratets rapporter og meldinger nr 6/1996) gav følgende sammendrag:

"Fisket etter sei reguleres i Norge bl.a. med fem ulike minstemål, fra 40 cm lengst nord til 30 cm lengst sør. Fisket foregår på to seibestander, nord for 62°N fiskes det på en norsk bestand og sør for 62°N fiskes det på en bestand Norge forvalter sammen med Den Europeiske Union (EU). Norge kan heve minstemålet selvstendig for fisket i Norges økonomiske sone på begge bestander, men ettersom EU er en stor aktør i fisket på bestanden i Nordsjøen vil det være naturlig og ønskelig med en avklaring vis a vis EU hvordan en endring for Nordsjøen best kan gjennomføres.

Med utgangspunkt i de fiskeripolitiske målsettingene drøftes i denne rapporten konsekvensene av en heving av minstemålet for sei. Redskapet vi benytter er en regnemodell der vi kombinerer biologiske og økonomiske sammenhenger og data. Data om seibestanden størrelse, sammensetning (av ulike aldersgrupper), forventede utvikling og hvorledes de enkelte redskap beskatter seien hentes delvis fra Det internasjonale råd for havforskning (ICES) og delvis fra Havforskningsinstituttet. Data om ulike fartøygruppers inntekter, kostnader og leveringsmønster hentes fra Fiskeridirektoratets databaser. For seibestanden nord for 62°N er det utført beregninger med minstemål opp til 50 cm, mens det for seibestanden sør for 62°N er utført beregninger med minstemål opp til 45 cm.

Arbeidsgruppen finner at en heving av minstemålet generelt vil bidra positivt til oppfyllelsen av de fiskeripolitiske målsettinger. Regionalt vil imidlertid en heving av minstemål kunne få negative konsekvenser, fordi en generell heving av minstemålet vil medføre en sterk begrensning i enkelte redskapsgruppers fiske. Disse effektene er kvalitativt sammenlignbar for begge seibestandene, og et kort sammendrag av disse effektene relatert til de fiskeripolitiske målsettingene (nevnt stikkordsmessig) blir som følger:

Ressursgrunnlaget skal vernes

Heving av minstemålet vil, gjennom redusert fangst av småsei, øke gytebestandene og dermed bidra til å oppfylle målsettingen om å verne ressursgrunnlaget. Ved et minstemål på 50 cm, og en fast fiskedødelighet gjennom en 10-årsperiode, viser resultatene av vår modell at gytebestanden nord for 62°N vil øke sterkt. Ved en heving av minstemålet til 45 cm vil gytebestanden nord for 62°N øke med 85% i løpet av 10 år. Tilsvarende vil gytebestanden sør for 62°N kunne bli mer enn dobbelt så stor ved en heving av minstemålet til 45 cm.

I tillegg til ved hvilken alder seien fiskes (beskatningsmønsteret) vil det naturlig nok være hvor mye som fiskes (beskatningsstrategi) som vil være avgjørende for fremtidig størrelse på gytebestanden. Dersom minstemålet heves, og en registrerer en økning i gytebestanden, vil det være press for å øke kvotene, altså å avvike fra den fangststrategi som er lagt til grunn for utregningene her. I en slik situasjon er det viktig å ha utviklet en beskatningsstrategi - eller - et mål for hvilken fiskedødelighet det årlige ressursuttaket bør baseres på, slik at gevinstene ved et øket minstemål forvaltes på en best mulig måte.

Øket verdiskaping

Fordi våre analyser gir det resultat at et øket minstemål gir større fangst på sikt, samt at stor sei i hovedsak er bedre betalt enn liten sei, finner vi at heving av minstemål vil bidra til målsettingen om økt verdiskaping. Nord for 62°N finner arbeidsgruppen den langsiktige fangstverdien å være høyest ved et minstemål på 50 cm. Introduisering av et slikt tiltak vil imidlertid innebære kortsiktige tap før en får den langsiktige vinningen. Om en derfor ser på dekningsbidraget som fangsten gir opphav til gjennom en 10-årsperiode, hvor altså det kortsiktige tapet veies mot den langsiktige vinningen, finner vi at et generelt minstemål på 45 cm vil være det beste.

Sysselsetting og bosetting

For å kunne oppfylle målsettingene om sysselsetting og bosetting er en god ressursforvaltning grunnleggende. Generelt vil derfor et øket minstemål også bidra (indirekte) til disse målsettingene. Men heving av minstemålet vil likevel slå negativt ut for slike målsettinger i enkelte fiskeri og i enkelte regioner. Med det fangstmønster som er lagt til grunn for modellen gjelder dette spesielt notgruppen, som ved et minstemål på 45 cm vil rammes hardt, spesielt i sørlige områder. De deler av notflåten som av ulike grunner ikke har anledning til å endre fangstmønster må antas å ville få problemer med å gjennomføre et seifiske.

Vil en kompromissløsning være mulig?

Resultatene fra vår undersøkelse viser at en heving av minstemålet er en problemstilling med et betydelig fordelingsmessig aspekt. Generelt vil en heving av minstemålet være positivt for flere fiskeripolitiske målsettinger. Gitt dette resultatet, er det interessant at vi finner at målsettingene om å verne ressursgrunnlaget, øke verdiskapingen og sikre sysselsetting og bosetting likevel i betydelig grad vil bli ivaretatt hvis minstemålet for trålgruppen og konvensjonelle redskap heves og notgruppen likevel tillates å fiske med et noe lavere minstemål. En forutsetning for et slikt differensiert minstemål er naturlig nok at notgruppens andel av norsk kvote avgrenses, og arbeidsgruppen gir noen stikkord om hvorledes en slik begrensning kan utformes. Tilsvarende kan det argumenteres for at fartøy med seitråltillatelse skal tillates å fiske under et lavere minstemål enn konvensjonelle redskap og trål forøvrig, men dette har vi ikke kvantifisert i rapporten.

Ulempen med et differensiert minstemål er naturlig nok at det ikke bidrar til et enklere forvaltningssystem, samt at det kan reises debatt om hvilke signaler som ligger i at enkelte fartøygrupper tillates å fiske på fisk som er av en størrelse som andre grupper ikke tillates å fiske på. Likevel må en erkjenne at en heving av minstemålet vil slå svært ulikt ut for ulike grupper av fiskere. Av hensyn til stabile rammebetingelser og opprettholdelse av en differensiert flåte kan det derfor argumenteres med at enkelte grupper bør gis et visst vern.

Spørsmålet om påbud av skillerist i not eller trålfisket

En må konkludere med at forsøkene ved bruk av skillerist i not har gitt gode resultater, såfremt seien ikke dør under fangstoperasjonen. Likeså har forsøkene med bruk av rist vist at dersom minstemålet på sei er 45 cm vil rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med maskevidde på 100 mm gi gode resultater. Det gjenstår imidlertid å undersøke hvordan en slik innretning på trål vil beskatte andre arter. Når dette er klarlagt, vil vi anta at forutsetningene vil være tilstede for å påby bruk av rist i trålfisket etter sei."

For øvrig vises det til rapporten.

2 Høringsrunden

20. desember 1996 ble ovennevnte rapport sendt på høring sammen med følgende brev fra Fiskeridirektøren:

"Fiskeridepartementet ba Fiskeridirektoratet om, i løpet av 1996, å foreta en utredning av hvorvidt minstemålet for sei bør økes. På denne bakgrunn nedsatte Fiskeridirektøren en arbeidsgruppe med representanter fra Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet. Arbeidsgruppen avleverte rapporten "En vurdering av minstemålet for sei" 4. desember 1996. Rapporten ble delt ut til Reguleringsrådets medlemmer i møte 5. desember og er oversendt Fiskeridepartementet.

En eventuell endring av minstemålet for sei vil være en regulering som vil få ulike konsekvenser for forskjellige grupper av fiskere, samt for de regioner hvor disse fiskerne leverer sin fangst. For at en slik endring av reguleringene skal kunne gjennomføres på et best mulig grunnlag, sendes rapporten nå ut på høring.

Norge kan på ensidig basis heve minstemålet i Norges økonomiske sone for begge bestander. Seibestanden sør for 62°N er som kjent en fellesbestand med EU, og konsekvensene av en eventuell endring av minstemålet for denne bestanden må ses i sammenheng med utviklingen av EU's regelverk om minstemålet for sei.

Arbeidsgruppen som har produsert rapporten finner at en heving av minstemålet for sei generelt vil bidra positivt til oppfyllelse av de fiskeripolitiske målsettingene, men at tiltaket vil innebære betydelige fordelingsmessige konsekvenser ettersom spesielt deler av notgruppen, og sannsynligvis også enkelte trålere med seitråltillatelse, vil kunne få problemer med å gjennomføre et seifiske. Regionalt vil derfor tiltaket kunne virke negativt på målsettinger som sysselsetting og bosetting.

Når forsøkene med sorteringsristas egenskaper i fisket etter andre fiskeslag er slutført, vil det i trålfisket etter sei ligge til rette for innføring av påbud om sorteringsrist med en spileavstand som korresponderer med minstemålet.

Med utgangspunkt i arbeidsgruppens rapport, kan en tenke seg flere ulike modeller for heving av minstemålet. For at de ulike innspill skal kunne anvendes på en best mulig måte, vil Fiskeridirektøren be om at høringsuttalelsene skiller mellom;

- a. kommentarer til rapporten, og
- b. forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet for de to seibestandene, herunder bl.a;
 - hvor meget bør minstemålet heves?
 - bør minstemålet være differensiert etter redskap?
 - bør minstemålet være differensiert etter geografisk område?
 - bør en eventuell differensiering av minstemålet være tidsbegrenset?

- bør fartøygrupper som eventuelt tillates å fiske med et lavere minstemål underlegges
- særskilte kvotebegrensninger?
- bør minstemålet sør for 62°N være uavhengig av EU's minstemål i dette området?

Høringsfrist settes til 3. mars 1997. Etter at høringsuttalelsene er mottatt og gjennomgått tar Fiskeridirektøren sikte på å behandle spørsmålet om en heving av minstemålet for sei på et ekstraordinært møte i Reguleringsrådet. Fiskeridirektøren vil etter møtet fremme forslag overfor Fiskeridepartementet om eventuell endring av minstemålet for sei."

Tabellen nedenfor viser hvilke instanser som fikk rapporten samt brev på høring, og hvilke av disse som avgav høringsuttalelse.

Høringsinstans	Avgitt uttalelse	Merknader ²
Norges Fiskarlag	X	
Havforskningsinstituttet		
Samtlige fylkeskommuner	X	Mottatt fra Troms, Møre og Romsdal og Buskerud.
Norges Kystfiskerlag		
Norsk Sjømannsforbund	X	
Sør-Norges Trålerlag	X	
Fiskeindustriens Landsforening	X	
Direktoratet for Naturforvaltning	X	
Norges Fritidsfiskarlag	X	
Norges Fritids- og småfiskarlag		
Norges Fiskarkvinnelag		
Barentshavsekretariatet		
Kystvaktinspektøren		
Norsk Nærings og Nytelsesmiddel forbund	X	
Sametinget		
Åpen fiskerialmenning	X	
Sildemelfabrikkenes Landsforening		
Samtlige Fiskerisjefer	X	Mottatt fra fiskerisjefene i Finnmark, Nordland, Trøndelag, Møre og Romsdal, Sogn og Fjordane og Hordaland.
Samtlige Fiskesalgslag	X	Mottatt fra Sunnmøre og Romsdal Fiskesalslag, Vest Norges Fiskesalslag, Rogaland Fiskesalgslag og Skagerrakfisk.
Distriktskontorene i Kontrollverket	X	Mottatt fra Distriktskontoret Stad-Svenskegrensen.

Fiskeridirektøren ba om at kommentarene til høringsnotatet ble delt i:

- * *kommentarer til rapporten (behandlet under punkt 2.1)*
- * *forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet (behandlet under punkt 2.2 og 2.3)*

2.1 Høringsinstansenes generelle kommentarer til rapporten

Av kommentarer gjengis her de som fokuserer på substans eller mangler ved rapporten. En mottok slike fra følgende høringsinstanser:

Sør-Norges Trålerlag understreker at tallstørrelsene i rapporten er basert på teoretiske utregninger som vanskelig kan fange opp de endringer i fiskemønsteret som vil oppstå når flåten tilpasser seg nye rammebetingelser.

² Fiskeridirektoratet har fått bekreftet pr telefon at følgende ikke vil gi uttalelse: Norges Råfisklag, Norges Fiskarkvinnelag, Barentshavssekretariatet, Kystvaktinspektøren eller Sametinget.

Norges Fiskarlag viser til at resultatene som fremkommer i teoretiske regnemodeller må behandles med varsomhet.

Møre og Romsdal Fylkeskommune mener rapporten mangler en utredning om konsekvensene for hvert distrikt eller fylke av en heving av minstemålet for sei, og ser på dette som en vesentlig mangel ved rapporten.

Fiskerisjefen i Hordaland mener det må til en langt bedre konsekvensutredning dersom det er aktuelt å øke minstemålet i notfisket etter sei sør for 62°N.

Fra underorganisasjoner til Norges Fiskarlag og andre instanser som ikke har vært bedt om å avgi høringsuttalelse har Fiskeridirektoratet mottatt følgende kritiske kommentarer til rapporten:

Nordmøre Fiskarlag mener rapporten mangler en analyse av hvilke konsekvenser en heving av minstemålet vil ha for ulike fylker eller deler av kysten.

Nordland Fylkesfiskarlag mener Fiskeridirektoratet bør gjøre nye beregninger basert på ACFM's tall høsten 1996. Videre at rapporten er for ensidig positiv i omtalen av rist-teknologi, og at mange fisk som sorteres ut gjennom risten vil dø av skadene etterpå. Laget mener beskatningsmønsteret de siste år er dreiet mot større fisk. I henhold til rapporten skulle dette føre til vekst i bestanden, men det har man ikke fått.

Fiskebåtredernes Forbund vil uttrykke stor skepsis til å trekke bosettings og sysselsettingsargumenter inn i slike utredninger, og mener det er viktig å behandle resultatene fra regnemodellene anvendt i rapporten med varsomhet.

HAFS-kommunene³ mener en i rapporten har lagt for ensidig vekt på flåteleddet, og ikke drøftet verdiskaping i landindustrien.

Averøy kommune er skuffet over at det i forbindelse med en såpass bredt anlagt utredning ikke er gjort konsekvensanalyser om hva en ensidig økning av minstemålet vil bety for de distrikter der seifisket er en viktig del av næringsgrunnlaget.

Rapporten er blitt kritisert for at den ikke har beskrevet de negative sosioøkonomiske konsekvensene som en heving av minstemålet vil ha for kystsamfunn avhengig av en flåte som ikke har anledning til å endre sitt fangstmønster som følge av et slikt tiltak. Om en sammenholder rapportens resultatstabeller (s.25 og s.33) med Vedlegg 2 kan en likevel få et bilde av hvilke fylker som vil påvirkes mest ved en endring av minstemålet.

Dersom beregningene hadde tatt utgangspunkt i bestandsstørrelsen pr. 1.1.1996 i stedet for 1.1.1995, som Nordland Fylkesfiskarlag foreslår, ville den vesentlige forskjellen bestått av at bestanden ville hatt noen flere 3-åringer og noen færre 4- og 5-åringer. Følgelig, de redskaper som fisker 3-5 år gammel sei vil, med 1995-bestanden som utgangspunkt, vil få mindre tap av 3-åringer (som følge av økt minstemål) enn dersom vi hadde lagt 1996-bestanden til grunn. Dette

³ HAFS-kommunane utgjør Hyllestad, Askvoll, Fjaler, Solund og Gulen.

som følge av en naturlig vekslning av sterke og svake årsklasser som alltid vil være til stede. Ved en konsekvensanalyse som denne ønsket vi en realistisk bestandssituasjon som utgangspunkt, samtidig som vi simulerte 10 år frem i tid. Om vi hadde benyttet 1996 i stedet for 1995 som utgangspunkt ville dette bare ført til marginale endringer.

Nordland Fylkesfiskarlag hevder også at svært mye sei som sorteres ut gjennom rist eller trålpose vil dø av skadene. Våre data antyder imidlertid at dødeligheten av sei er svært liten. Forsøkene som har vært gjort har vært med 145 mm trålpose, og her viser resultatene en dødelighet på mindre enn 5%. Av de sei som døde, var imidlertid sprengning av svømmeblære en viktig årsak, noe som vel kan skyldes at buret med fisken ble tatt for raskt opp til overflaten, og at det derfor ikke skyldes selve maskeseleksjonen

Fiskeridirektøren har altså mottatt uttalelser fra instanser som ikke har vært tilskrevet⁴, og dessuten kopier av uttalelser fra enkelte underorganisasjoner og fylkesfiskarlag til Norges Fiskarlag, men disse blir ikke drøftet hva angår forslag til gjennomføring av en heving av minstemål. Ettersom Norge er eneforvalter av seibestanden nord for 62°N, mens vi forvalter seibestanden i Nordsjøen sammen med EU, vil vi behandle hver bestand for seg.

2.2 Høringsinstansenes forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet nord for 62°N

En har i det følgende katalogisert uttalelsene i følgende grupper:

- Faglagene
- Fiskesalgslagene
- Fiskerisjefene
- Fylkeskommunene
- Distriktsjefene i Kontrollverket
- Andre instanser

2.2.1 Uttalelser fra faglagene

Norges Fiskarlag mener at minstemålet nord for 62°N i utgangspunktet bør heves til 45 cm. I begynnelsen bør det imidlertid heves til 40 cm, og vurderes hevet til 43 cm etter 3 år. Fiskarlaget mener det vil være uakseptabelt dersom landsmøtevedtak 11/94 ikke kan videreføres med de nye minstemål, og at en i en overgangsperiode kan tillate at fangsten inneholder 20% sei under de nye minstemålene⁵.

⁴ Dette gjelder Sunnmøre Kystfiskarlag, Sogn og Fjordane AP, Averøy kommune og HAFS-kommunane.

⁵ Landsmøtevedtak 11/94 omhandler ressursfordeling mellom grupper i perioden 1995-2001. Den del av Landsmøtevedtak 11/94 som har relevans for fisket etter sei nord for 62°N, heter som følger: "Landsmøtet går inn for å videreføre gjeldende gruppeinndeling med følgende inndeling: Av totalkvoten avsettes et stipulert kvantum til konvensjonelle redskaper på 35 000 tonn. Det avsettes videre en bufferkvote på 20 000 tonn til fordeling mellom

Norsk Sjømannsforbund mener at minstemålet bør økes til 45 cm, og at minstemålet gjøres gjeldende for alle fartøygrupper. Forbundet forutsetter at et nytt minstemål gjøres gjeldende så snart som mulig etter Reguleringsrådets behandling av saken.

Fiskerinæringens Landsforening mener at minstemålet først bør økes til 40 cm, deretter til 45 cm. Det bør utarbeides en opptrappingsplan. Under forutsetning av at notflåten leverer til norsk industri, kan det tillates at 50% av fangsten skal være over 45 cm.

Norsk Nærings og Nytelsesmiddelforbunds prinsipielle synspunkt er at minstemålet bør være felles for alle redskap og alle områder. Utfra en totalvurdering vil forbundet likevel foreslå ulike minstemål nord og sør for 62°N. Nord for 62°N bør minstemålet settes til 45 cm.

2.2.2 Uttalelser fra fiskesalgslagene

Norges Råfisklag har ikke avgitt uttalelse og bekreftet pr telefon 2. april 1997 at slik uttalelse ikke vil bli gitt.

Sunnmøre og Romsdal Fiskesalslag mener at i henhold til pris og omsetningsmessige forhold bør minstemålet på sikt heves til 45 cm.

2.2.3 Uttalelser fra fiskerisjefene

Fiskerisjefen i Finnmark mener at minstemålet på sikt bør økes til 45 cm, men at en kan begynne med 42 cm. Alternativt kan en begynne med minstemål på 45 cm, men i en tilpasningsperiode tillate betydelig innblanding av fisk under minstemålet for not, f.eks 30%. En slik innblandingsprosent kan også differensieres geografisk. Dersom not skal få permanent lavere minstemål bør dette kombineres med lavere kvoteandel.

Fiskerisjefen i Nordland mener at minstemålet på sikt bør økes til 45 cm, men at økningen bør skje gradvis. Minstemålet bør gjøres gjeldende for alle redskapsgrupper og i alle regioner. Arbeidet med sorteringsrist må prioriteres.

Fiskerisjefen i Trøndelag mener at minstemålet bør kunne differensieres etter redskap, og at det mellom 65°11'N og 62°N bør heves til 37 cm. Ved høyere minstemål bør det påbys bruk av sorteringsrist i not og trål. Minstemålet bør kunne heves for trål og konvensjonelle redskap

Fiskerisjefen i Møre og Romsdal mener at minstemålet bør heves til 45 cm. Endringen bør gjelde alle redskapsgrupper, dog med mulighet for tilpasning i en overgangsperiode.

trålgruppen og notgruppen. Denne kvoten refordesles tidligst mulig etter 15. august. Landsmøtet går inn for at resterende kvantum fordeles med 50% til trålgruppen og 50% til notgruppen." På Reguleringsrådsmøtet høsten 1996 ble det enstemmig anbefalt at konvensjonelle redskap skulle reguleres med en gruppevote istedenfor en avsetning. På dette punkt avviker derfor reguleringene for 1997 fra Norges Fiskarlags Landsmøtevedtak.

2.2.4 Uttalelser fra fylkeskommunene

Troms Fylkeskommune mener at minstemålet bør heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper. I de områder notgruppen blir skadelidende bør opptrappingen foregå gradvis, og det bør gis kompensasjon til omstilling.

Møre og Romsdal Fylkeskommune mener at minstemålet bør heves til 45 cm, men at en bør vurdere om skalleseitrålere og notfiskere i en overgangsperiode kan få kvotetildeling av beskatningsdyktige bestander som torsk og hyse.

Buskerud Fylkeskommune har ikke merknader til rapporten.

2.2.5 Uttalelser fra Distriktssjefene i Kontrollverket

Kontrollverket Stad-Svenskegrensen mener at minstemålet bør økes, og at de fiskerne som taper på dette bør kompenseres med kvoterettigheter på torsk nord for 62°N.

2.2.6 Uttalelser fra andre instanser

Direktoratet for Naturforvaltning mener at minstemålet bør økes til 45 cm, men at notgruppen bør kunne fiske med et minstemål på 40 cm.

Foreningen Åpen Fiskerialmenning mener at minstemålet bør heves til 45 cm, og at minstemålet skal gjøres gjeldende overalt.

Norges Fritidsfiskerlag mener at minstemålet på landsbasis bør heves til 45 cm. Minstemålet for notgruppen bør være satt til 40 cm i en omstillingsperiode på 1 år. I samme omstillingsperiode kunne en for notgruppen fastsette fartøyskvoter for sei i størrelsen 35-40 cm. Forøvrig mener laget at minstemålet ikke bør være geografisk differensiert og at norske bestemmelser ikke nødvendigvis må være tilpasset EU sine bestemmelser.

2.3 *Høringsinstansenes forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet sør for 62°N*

Også uttalelser om minstemålet sør for 62°N har en katalogisert i følgende grupper:

- Faglagene
- Fiskesalgslagene
- Fiskerisjefene
- Fylkeskommunene
- Distriktssjefene i Kontrollverket
- Andre instanser
-
-

2.3.1 Uttalelser fra faglagene

Norges Fiskerilag mener at minstemålet sør for 62°N i utgangspunktet bør heves til 45 cm, men at minstemålet bør harmoniseres med EU's minstemålsregelverk. I området fra 62°N og til Lindesnes bør notgruppen i en overgangsperiode kunne fiske med et minstemål på 32 cm, under forutsetning av at gruppens fiske ikke ekspanderer utover det avsatte kvantum gruppen har i dag. Fiskerilaget mener man i en overgangsperiode skal tillate 20% innblanding av sei under de nye minstemålene.

Norsk Sjømannsforbund mener at minstemålet bør økes til 45 cm, og at minstemålet gjøres gjeldende for alle fartøygrupper. Forbundet kan akseptere 40 cm i en begrenset periode, og krever aktiv norsk holdning vs EU for å heve minstemålet først til 40 cm, så til 45 cm. Forbundet forutsetter at et nytt minstemål gjøres gjeldende så snart som mulig etter Reguleringsrådets behandling av saken.

Sør-Norges Trålerlag mener at minstemålet bør heves til 37 cm for alle redskaper i Nordsjøen og Skagerrak, men bør ikke være høyere enn det som etableres av EU. Dersom enkelte redskapsgrupper skal gis lavere minstemål, må dette gjelde fartøy under en viss lengdegrense. Kvantumet som skal kunne tas med et slikt minstemål bør begrenses med kvote og ordningen bør avgrenses i tid.

Fiskerinæringens Landsforening mener at minstemålet først bør økes til 40 cm deretter til 45 cm. Notgruppen som låssetter bør kunne fortsette med gjeldende minstemål dersom fangsten avgrenses, og leveres til norsk industri.

Norsk Nærings og Nytelsesmiddelforbunds prinsipielle synspunkt er at minstemålet bør være felles for alle redskap og alle områder. Utfra en totalvurdering vil forbundet likevel foreslå ulike minstemål nord og sør for 62°N. Sør for 62°N bør minstemålet settes til 40 cm.

2.3.2 Uttalelser fra fiskesalgslagene

Vest-Norges Fiskesalgslag mener at minstemålet for sei må være differensiert etter redskap og geografisk område. Notfisket sør for 62°N og i Skagerrak, innenfor 12 n.m. må kunne fiske med et minstemål på 32 cm. Laget har ingen motforestillinger mot at notgruppen får fiske på en fast årskvote utregnet som en viss prosent av norsk kvote, og nevner i den sammenheng størrelser på 7000 - 9000 tonn. Laget understreker at man bør søke samarbeid med EU for å få et felles minstemål og beskatningsstrategi for sei.

Rogaland Fiskesalgslag vil på det sterkeste gå imot en økning av minstemålet for sei.

Skagerrakfisk skriver at de har satt et minste salgsmål for sei på 35 cm innen lagets distrikt. Av hensyn til legitimitet og kontroll bør minstemålet ikke differensieres etter redskap eller geografisk område.

2.3.3 Uttalelser fra fiskerisjefene

Fiskerisjefen i Finnmark mener at minstemålet på sikt bør økes til 45 cm, men at en kan begynne med 42 cm. Alternativt kan en begynne med minstemål på 45 cm, men i en tilpasningsperiode

tillate betydelig innblanding av fisk under minstemålet for not, f.eks 30%. Likevel bør ikke minstemålet være lavere enn det som etableres av EU. En innblandingsprosent kan også differensieres geografisk. Dersom not skal få permanent lavere minstemål bør dette kombineres med lavere kvoteandel.

Fiskerisjefen i Nordland mener at minstemålet på sikt bør økes til 45 cm, men at økningen bør skje gradvis. Minstemålet kan etableres uavhengig av EU. Det nye minstemålet bør gjøres gjeldende for alle redskapsgrupper og i alle regioner.

Fiskerisjefen i Møre og Romsdal mener at minstemålet bør heves til 45 cm. Endringen bør gjelde alle redskapsgrupper, dog med mulighet for tilpasning i en overgangsperiode. Fiskerisjefen mener at Norge og EU bør harmonisere regelverket med hensyn til minstemål på sei.

Fiskerisjefen i Sogn og Fjordane mener at notflåten som fisker innenfor 12 n.m. av grunnlinjen bør kunne fortsette med uendret minstemål og en kvoteandel på 14%. For annet fiske kan minstemålet heves til 45 cm.

Fiskerisjefen i Hordaland mener at en bør samarbeide med EU om en felles forvaltningsstrategi for seibestanden. Om en klarer det, bør minstemålet heves til 45 cm. Notflåten som fisker innenfor 12 n.m. av grunnlinjen bør, dersom den gis egen kvote, kunne fortsette med uendret minstemål.

2.3.4 Uttalelser fra fylkeskommunene

Troms Fylkeskommune mener at minstemålet bør heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper. I de områder notgruppen blir skadelidende bør opptrappingen foregå gradvis, og det bør gis kompensasjon til omstilling.

Møre og Romsdal Fylkeskommune mener at minstemålet bør heves til 45 cm, men at en bør vurdere om skalleseitrålere og notfiskere i en overgangsperiode kan få kvotetildeling av beskatningsdyktige bestander som torsk og hyse. Minstemålsbestemmelsene i Nordsjøen og Skagerrak må samordnes med EU.

Buskerud Fylkeskommune har ikke merknader til rapporten.

2.3.5 Uttalelser fra Distriktssjefene i Kontrollverket

Kontrollverket Stad-Svenskegrensen mener at minstemålet bør økes, og at de fiskerne som taper på dette bør kompenseres med kvoterettigheter på torsk nord for 62°N.

2.3.6 Uttalelser fra andre instanser

Direktoratet for Naturforvaltning mener at minstemålet bør økes til 45 cm, men at notgruppen bør kunne fortsette med et minstemål på 35 cm. Norge bør kunne øke minstemålet også uavhengig av EU.

Foreningen Åpen Fiskerialmenning mener at minstemålet bør heves til 45 cm, og at minstemålet skal gjøres gjeldende overalt.

Norges Fritidsfiskarlag mener at minstemålet på landsbasis heves til 45 cm. Minstemålet for notgruppen bør være satt til 40 cm i en omstillingsperiode på 1 år. I samme omstillingsperiode kunne en for notgruppen fastsette fartøyskvoter for sei i størrelsen 35-40 cm. Forøvrig mener laget at minstemålet ikke bør være geografisk differensiert og at norske bestemmelser ikke nødvendigvis må være tilpasset EU sine bestemmelser.

2.4 Oppsummering

Med unntak av Fiskerisjefen i Trøndelag uttaler samtlige av de høringsinstanser som har avgitt uttalelse at minstemålet nord for 62°N på sikt bør heves til 45 cm. De fleste uttaler imidlertid at dette tiltaket ikke bør settes i verk "over natten", dvs at det må etableres "gradvis". Norges Fiskarlag og Fiskerinæringens Landsforening skriver at en først bør heve minstemålet til 40 cm, mens Fiskerisjefen i Finnmark skriver at en kan begynne med å heve minstemålet til 42 cm.

Norges Fiskarlag uttaler imidlertid at det vil være uakseptabelt dersom heving av minstemålet fører til at landsmøtevedtak 11/94 ikke kan oppfylles, samt at en i en overgangsperiode kan tillate at fangsten inneholder 20% sei under de nye minstemålene.

De fleste høringsinstanser mener at en ved en heving av minstemålet sør for 62°N bør søke en avklaring med EU. Norges Fiskarlag og Fiskerinæringens Landsforening uttaler videre at notgruppen bør, med et regulert kvantum, kunne fortsette med gjeldende minstemål, mens andre mener minstemålet bør gjelde alle fartøygrupper.

3 Fiskeridirektørens drøfting og forslag til vedtak

Fisket påvirker en fiskebestand på to ulike måter. Det ene er gjennom hvor mye som fiskes og det andre er gjennom hvilken størrelse fisk det fiskes på. Det har lenge vært kjent at den langsiktige fangsten av seibestandene kan økes dersom minstemålet heves og det fanges færre småfisk. Når en slik økning hittil ikke har vært gjennomført, og fisket i dag reguleres med fem ulike minstemål, skyldes dette at ulike fartøygrupper skulle kunne fortsette sitt tradisjonelle fiskemønster.

I rapporten som nå har vært på høring ble det, ved en fangst over flere år basert på en gitt fiskedødelighet⁶, konkludert med at en heving av minstemålet for sei ville føre til økt gytebestand og større langsiktig fangstverdi totalt sett. En radikal heving av minstemålet for sei vil imidlertid særlig få konsekvenser for den del av notgruppen som av ulike årsaker ikke har mulighet til å endre fangstmønster, og de fiskemottak som er avhengig av leveranser fra denne gruppen. En heving av minstemålet vil dermed kunne gi uønskede sosioøkonomiske konsekvenser i de kystsamfunn der denne flåten er hjemmehørende og der den leverer.

⁶ Med en fangst over flere år med en "gitt fiskedødelighet" menes en fangst der en hvert år tar ut like stor andel av bestanden.

Dersom en skal ha håp om å redusere fangsten av småfisk gjennom endring av minstemålet må fangstmønsteret for de forskjellige redskap påvirkes, enten ved at fisket flyttes geografisk til områder hvor seien er større eller ved at redskapenes seleksjon (fangst av ulike størrelser) endres. Vedrørende det siste har det vært gjennomført forsøk med rist både i not og i trål, og det er oppnådd gode resultater vedrørende utsortering av småsei for begge redskap. For den del av notgruppen som ikke har anledning til å skifte fangstområde, og hvor innslaget av fisk over nye minstemål er minimalt, vil det likevel være liten hensikt i å drive et fiske med rist. Bruk av rist i notfisket bør derfor være tillatt, men ikke påbudt. For trålgruppen, som har en langt større aksjonsradius, vil imidlertid et påbud om bruk av rist være nødvendig for å kunne gjennomføre et fiske i pakt med nye minstemål.

Grensen mellom de to seibestandene i Norges økonomiske sone går ved 62°N. Norge har som kjent selvstendig forvaltningsansvar for seibestanden nord for denne grensen, mens vi deler forvaltningen av sei med EU sør for 62°N. Endring av minstemål må derfor vurderes særskilt for de to bestandene.

Avsnitt 3.1 drøfter endringer av minstemålet nord for 62°N, mens avsnitt 3.2 drøfter endringer av minstemålet sør for 62°N. Fiskeridirektørens forslag til endringer i minstemålsbestemmelser i fisket etter sei finnes samlet under avsnitt 3.3.

3.1 Minstemålet for sei nord for 62°N

De fleste høringsinstanser går i prinsippet inn for et minstemål for sei nord for 62°N på 45 cm, men at et slikt minstemål må etableres gjennom en opptrappingsplan. Fiskarlaget mener at en kan begynne med 40 cm og vurdere en økning til 43 cm i løpet av en tre-årsperiode. Hensikten med en opptrappingsplan er å gi rom for at næringsutøverne skal få tid til omstilling.

Fiskeridirektøren vil også legge til grunn at minstemålet for sei nord for 62°N bør være 45 cm. For å oppnå de gunstige biologiske og generelle økonomiske gevinster som et slikt minstemål vil gi, anser Fiskeridirektøren det som viktig at det etableres raskest mulig for størst mulig del av seifisket. Men som nevnt over må hensikten med en heving av minstemålet være at fangstmønsteret endres enten ved at fisket flyttes geografisk til områder der seien er større, eller ved at redskapenes seleksjon endres. I hvilken grad flåten klarer å tilpasse seg slike endringer vil variere, og behovet for tid til omstilling vil dermed variere mellom fartøygruppene. På bakgrunn av høringsrapporten, høringsuttalelsene og øvrig kunnskap om seifisket, legger Fiskeridirektøren til grunn at det i første rekke er deler av notgruppen som vil ha behov for tid til omstilling. En annen gruppe hvis behov for tid til omstilling bør drøftes er trålflåten som tradisjonelt har drevet et seifiske på de kystnære bankene utenfor Møre og Romsdal og Trøndelag (de såkalte skalleseitrålerne).

På bakgrunn av høringsrapporten, høringsuttalelsene og øvrig kunnskap om fisket etter sei nord for 62°N, finner imidlertid Fiskeridirektøren det mindre sannsynlig at fartøy som fisker med konvensjonelle redskap (i første rekke garn) og den øvrige trålflåten skulle få store problemer med å tilpasse seg et minstemål på 45 cm. I høringsrapporten ble de fangstmessige konsekvensene av å heve minstemålet kalkulert. Under forutsetning av at de ulike grupper ikke endret fangstmønster ville konvensjonelle redskap få redusert sin fangst med ca 5% første året.

Trålgruppens fangst ville bli redusert med ca 20%, samtidig som gruppenes langsiktige fangst ble beregnet til å øke kraftig. I realiteten vil imidlertid trålgruppen kunne endre sitt fangstmønster, både grunnet stor aksjonsradius og muligheten for et mer selektivt fiske ved innføring av rist. Fiskeridirektøren vil derfor foreslå et påbud av sorteringsrist i trålfisket etter sei når minstemålet heves til 45 cm.

3.1.1 Notflåtens fiske etter sei

De eksisterende minstemål er som nevnt 40 cm nord for Lofotoddens sørligste punkt, 37 cm mellom Lofotoddens sørligste punkt og 65°30', og 35 cm mellom 65°30' og 62°N (se kartet). I høringsrapporten hadde en ikke data som viste størrelsesfordeling av notsei i hvert av disse områdene. Generell kunnskap om seiens størrelse langs kysten og nettopp det forhold at fisket er regulert med tre ulike minstemål indikerer imidlertid at en må forvente at en heving av minstemålet vil føre til at fisket med not i enkelte områder vil måtte opphøre, og jo mer radikale endringer en iverksetter dess flere områder vil i realiteten bli stengt for fiske. Fiskeridirektøren vil (i likhet med høringsrapporten) legge til grunn at fisket for denne redskapsgruppen i de områder som blir berørt ikke vil øke selv om bestandssituasjonen skulle bedre seg som følge av et økt minstemål.

Norges Fiskarlag foreslår at en i første omgang skal heve minstemålet til 40 cm, hvilket vil innebære en heving av minstemålet sør for Lofotodden, mens minstemålet nord for Lofotodden står uendret. Den største del av notfisket foregår imidlertid nord for Lofotodden (i 1994 ble ca 80% av notgruppens fangst tatt nord for denne grensen), men dette fisket beskatter større fisk, og er dermed gunstigere for bestanden enn notfisket lenger sør.

I en opptrappingsplan for å heve minstemålet er det etter Fiskeridirektørens oppfatning viktig at man på den ene siden gjør dette i de områder det vil ha størst positiv effekt for bestanden, samtidig som næringsutøverne får tid til å tilpasse seg et nytt minstemål. Det vil naturlig nok ha størst positiv effekt for bestanden å heve minstemålet der det p.t. er lavest, dvs mellom 62° og 65°30'. Tabell 1 viser notgruppens fangst, hjemstedsfylke og leveringsfylke i det sørligste området de siste 10 år.

Tabell 1 Sei tatt med not i hovedområde 07 (mellom 62°N og 64°N) i årene 1987-1996. I tonn rundv.

År	Fangst	Hjemstedsfylke				Leveringsfylke			
		Sogn-F.	Møre-R	Sør-T	Andre	Sogn-F.	Møre-R	Sør-T	Andre
1987	440	20	343	72	6	193	121	126	
1988	582	12	509	10	52	124	424	34	
1989	502	2	253	216	32	19	231	252	
1990	828	2	729	96	1	81	740	7	
1991	2295	125	1779	210	182	409	1554	52	281
1992	4195	131	3678	347	39	253	2822	38	1082
1993	2044		1640	394	10	691	67	30	1255
1994	4422	64	3778	547	33	584	1177	40	2622
1995	5530	144	4521	442	405	357	2058	1	3113
1996	2737	36	2646	4	52	223	979	4	1531
Sum	23575	536	19876	2338	812	2934	10173	584	9884
Gj.snitt	2357,5	53,6	1987,6	233,8	81,2	293,4	1017,3	58,4	988,4

Notgruppen i dette området har i gjennomsnitt fisket ca 2.400 tonn sei pr år de siste 10 årene, fangsten tas hovedsakelig av fartøy hjemmehørende i Møre og Romsdal. Fangsten leveres i samme fylke og i Sogn og Fjordane. Det er også registrert fangster i Troms, men dette skyldes hovedsakelig oppkjøperskip i området hvor forretningsadressen har vært Tromsø. Tabellen gir derfor ikke indikasjon på at flåten leverer langt bort fra hjemstedsfylket.

Forøvrig viser tabellen at den årlige fangsten i siste 5-årsperiode er større enn den årlige fangsten siste 10-års periode. I området mellom 64°N og Lofotoddens sørligste punkt er tilsvarende informasjon som følger:

Tabell 2 Sei tatt med not i hovedområde 00 og 06 (mellom 64°N og Lofotodden) i årene 1987-1996. (tonn rundv).

År	Fangst	Hjemstedsfylke				Leveringsfylke			
		Trøndelag	Nordland	Troms	Andre	Trøndelag	Nordland	Troms	Andre
1987	502	74	61	0	367	217	61	-	224
1988	247	67	83	1	96	193	54	-	-
1989	678	249	330	7	92	132	194	7	345
1990	766	287	284	28	166	132	416	-	218
1991	2271	1040	985	2	244				
1992	1128	148	942	4	35	312	771	45	
1993	931	169	762	-	-	177	483	-	270
1994	1539	47	1431	0	62	35	1111	41	353
1995	794	44	433	118	199	44	290	267	193
1996	1683	-	1083	384	216	72	287	573	750
Sum	10539	2125	6394	544	1477	1314	3667	933	2353
Gj.snitt	1053,9	212,5	639,4	54,4	147,7	131,4	366,7	93,3	235,3

Tabellen viser at notgruppen som driver et fiske etter sei i området mellom Lofotoddens sørligste punkt og 64°N gjennom en 10-årsperiode har fisket ca 1.050 tonn pr år. Hjemstedsfylke er hovedsakelig Trøndelag og Nordland og flåten leverer mest i Nordland.

Tabellene viser at det fiskes mer enn dobbelt så mye sei mellom 62°N og 64°N som i området 64° til Lofotodden, samt at fangsten i dette sørligste området har vært tiltakende de siste år.

Fiskeridirektøren legger til grunn at en heving av minstemålet vil få konsekvenser for de lokalsamfunn som mottar sei fra den del av notflåten som av ulike årsaker ikke er i stand til å endre beskatningsmønsteret samt for de lokalsamfunn der denne flåten er hjemmehørende. Tabellene 3 - 5 viser i hvilke kommuner notsei fisket i område 07 (mellom 62°N og 64°N) har vært levert i løpet av årene 1994, 1995 og 1996.

Tabell 3

Leveranser av notsei fra område 07 (mellom 62°N og 64°N) i 1994

	Mottak av sei (tonn)	Mottak av torskefisk (tonn)	Sei i prosent av torskefisk	Mottak av all fisk (tonn)	Sei i prosent av all fisk
Sogn og Fjordane					
Askvoll	217	1.732	13 %	2.148	10 %
Vågsøy	367	24.425	2 %	238.532	0 %
Møre og Romsdal					
Kristiansund	717	2.123	34 %	2.305	31 %
Giske	3	11.118	0 %	13.641	0 %
Midsund	27	117	23 %	17.480	0 %
Aukra	8	7.514	0 %	8.360	0 %
Fræna	23	4.104	1 %	13.472	0 %
Averøy	117	14.965	1 %	24.713	0 %
Smøla	281	4.041	7 %	11.675	2 %
Sør-Trøndelag					
Hitra	10	378	3 %	6.840	0 %
Osen	30	182	16 %	1.067	3 %
Troms					
	2.622	55.814	5 %	112.452	2 %
Totalt	4.422	126.513	3 %	452.685	1 %

I Sogn og Fjordane er det spesielt Askvoll som (til tross for lite kvantum) har en stor del av sei som råstoffgrunnlag. I Møre og Romsdal er det Kristiansund, Midsund og til en viss grad Smøla, mens det i Sør-Trøndelag er Osen der sei utgjør en vesentlig del av råstoffgrunnlaget. Det generelle trekket er imidlertid at i svært mange kommuner der det landes notsei fra området mellom 62°N og 64°N utgjør dette fiskeslaget lite kvantumsmessig i forhold til samlede landinger. For 1995 ser bildet slik ut:

Tabell 4 Leveranser av notsei fra område 07 (mellom 62°N og 64°N) i 1995

	Mottak av sei (tonn)	Mottak av torskefisk (tonn)	Sei i prosent av torskefisk	Mottak av all fisk (tonn)	Sei i prosent av all fisk
Sogn og Fjordane					
Askvoll	122	2.078	6 %	2.454	5 %
Vågsøy	236	29.245	1 %	273.456	0 %
Møre og Romsdal					
Kristiansund	86	8.552	1 %	10.241	1 %
Ålesund	30	96.274	0 %	246.675	0 %
Giske	4	16.647	0 %	18.388	0 %
Midsund	520	1.542	34 %	17.381	3 %
Aukra	557	7.377	8 %	8.201	7 %
Fræna	17	2.853	1 %	18.501	0 %
Smøla	843	2.723	31 %	13.788	6 %
Sør-Trøndelag					
Hitra	0	463	0 %	3.857	0 %
Frøya	0	1.402	0 %	5.206	0 %
Troms	3.113	55.783	6 %	120.391	3 %
Totalt	5.528	224.939	2 %	738.539	1 %

Også for 1995 peker Askvoll seg ut som den kommunen i Sogn og Fjordane som er mest avhengig av sei. En ser likevel at notsei fra område 07 i 1995 kun utgjorde ca 6% av landet mengde torskefisk i kommunen. I Kristiansund har landet mengde sei avtatt radikalt fra 1994 til 1995, samtidig som landet mengde torskefisk har øket kraftig. Av samlet mengde torskefisk utgjorde dermed notseien bare 1% i 1995 mot 34% i 1994. Midsund har øket landinger av sei samtidig som landinger av andre torskefisk også har øket. For 1996 ser bildet slik ut:

Tabell 5 Leveranser av notsei fra område 07 (mellom 62°N og 64°N) i 1996

	Mottak av sei (tonn)	Mottak av torskefisk (tonn)	Sei i prosent av torskefisk	Mottak av all fisk (tonn)	Sei i prosent av all fisk
Sogn og Fjordane					
Askvoll	42	1.560	3 %	1.849	2 %
Vågsøy	148	26.477	1 %	240.064	0 %
Selje	34	527	6 %	23.038	0 %
Møre og Romsdal					
Kristiansund	788	6.951	11 %	9.319	8 %
Ålesund	80	100.414	0 %	248.327	0 %
Sula	2	5.782	0 %	25.099	0 %
Aukra	73	5.695	1 %	7.545	1 %
Fræna	36	3.100	1 %	20.278	0 %
Sør-Trøndelag					
Hitra	4	559	1 %	4.312	0 %
Frøya	0	1.516	0 %	4.678	0 %
Osen					
Troms	1.278	58.965	2 %	126.498	1 %
Andre	253	342	74 %	452	56 %
Totalt	2.738	211.888	1 %	711.459	0 %

Fra 1995 til 1996 utgjør seien igjen mer av samlede landinger av torskefisk i Kristiansund, mens andelen er redusert i en del av de øvrige kommuner.

På basis av høringsrapporten, høringsuttalelsene og øvrig kjennskap til fisket, er det Fiskeridirektørens oppfatning at notgruppen trenger tid til å tilpasses et minstemål på 45 cm. Samtidig er det, også for denne gruppen, viktig å starte en omlegging av fiskemønsteret der minstemålet p.t. er lavest. Utfra en samlet vurdering er det derfor Fiskeridirektørens forslag at dagens minstemål på 40 cm nord for Lofotodden gjøres gjeldende for hele området nord for 62°N. Etter 3 år foreslås det videre at Reguleringsrådet vurderer hvordan en kan øke minstemålet for sei videre til 45 cm. I overgangsperioden og i de områder der minstemålet heves fra dagens nivå, foreslås det tillatt innblanding av inntil 20% sei under minstemålet.

3.1.2 Trålere med seitråltillatelse

Trålere med seitråltillatelse, de såkalte skalleseitrålerne, driver et fiske etter sei utenfor Møre og Romsdal. Ved en heving av minstemålet vil en risikere at enkelte trålere i dette området kan få problemer med å gjennomføre et seifiske. Tabell 6 viser trålere uten torsketråltillatelse sin fangst av sei i området mellom 62°N og 64°N, hvor eksisterende minstemål p.t. er på 35 cm.

Tabell 6 Sei tatt med trål, men ikke av torsketrålere i hovedområde 07 (mellom 62°N og 64°N) i årene 1987-1996. I tonn rundv.

År	Fangst	Hjemstedsfylke				Leveringsfylke			
		Sogn-F	Møre-R	Sør-tr	Andre	Sogn-F	Møre-R	Sør-tr	Andre
1987	3953	0	3905	1	46	45	3746	6	156
1988	4781	94	4644	1	41	13	4725	2	39
1989	4403	2	4445	19	-63	-93	4485	6	6
1990	7652	21	7631	0	0	22	7620	1	9
1991	8324	0	8319	0	4	0	8318	0	6
1992	11356	0	11210	0	146	274	11043	0	38
1993	12088	100	11979	0	109	191	11102	1	794
1994	15984	13	15994	0	-22	578	14148	1	1258
1995	18089	211	17790	0	89	1577	16120	1	392
1996	13383	28	13322	0	32	697	12110	2	575
Sum	100013	469	99239	21	382	3304	93417	20	3273
Gj.snitt	10001,3	46,9	9923,9	2,1	38,2	330,4	9341,7	2	327,3

En ser at trålere uten torsketråltillatelse i gjennomsnitt har fisket 10.000 tonn pr år de siste 10 årene. Fangsten har imidlertid økt gjennom perioden, og de siste 5 år er det i gjennomsnitt fisket 14.200 tonn pr år.

15 fartøy med seitråltillatelse fisket sei i område 07 i 1996. 14 av disse hadde en fartøylengde større enn 23 meter, mens ett var mellom 18 og 19 meter. Alle fartøyene var hjemmehørende i Møre og Romsdal. Hjemstedskommune til disse fartøyene er som følger:

Fræna 7 fartøy
 Giske 3 fartøy
 Haram 3 fartøy
 Molde 1 fartøy
 Smøla 1 fartøy

For denne fartøygruppen utgjorde seien 77% av den totale fangst i 1996. Brorparten av seien ble dette året tatt i området mellom 62°N og 64°N, mens 27% av gruppens seifangstene i 1996 er registrert fra Nordsjøen (sør for 62°N). Gruppens leveranser av sei tatt i området mellom 62°N og 64°N i 1996 ble levert i følgende kommuner:

Tabell 7 Leveranser av sei tatt av trålere med seitråltillatelse. Område 07 (mellom 62°N og 64°N) i 1996

	Mottak av sei (tonn)	Mottak av torskefisk (tonn)	Sei i prosent av torskefisk	Mottak av all fisk (tonn)	Sei i prosent av all fisk
Sogn og Fjordane					
Vågsøy	572	26.477	2 %	240.064	0 %
Møre og Romsdal					
Kristiansund	1.703	6.951	25 %	9.319	18 %
Ålesund	1.671	100.414	2 %	248.327	1 %
Herøy	5.016	26.182	19 %	194.536	3 %
Haram	173	11.822	1 %	20.076	1 %
Aukra	1.905	5.695	33 %	7.545	25 %
Averøy	111	11.463	1 %	19.005	1 %
Smøla	357	1.846	19 %	11.798	3 %
Sør-Trøndelag					
Frøya	0	1.516	0 %	4.678	0 %
Utlandet					
Utlandet	523	7.277	7 %	167.623	0 %
Totalt	12.031	199.643	6 %	922.971	1 %

Leveringsmønsteret i 1996 viser at leveranser av sei fra fartøy med seitråltillatelse utgjør en stor andel av de samlede torskefangster i kommunene Kristiansund, Herøy, Aukra og Smøla. Med unntak av Smøla er dette andre kommuner enn der fartøyene hører hjemme.

Fartøygruppen består dermed av fartøy med en størrelse som skulle tilsi at de har en aksjonsradius som er vesentlig større enn for deler av notflåten. Ved innføring av rist i trålfisket, skulle denne gruppens fangstmønster dermed kunne endres. En vil derfor legge til grunn at brorparten av fartøyene kan opprettholde sitt fangstnivå, men at dette forutsetter endret fangstområde / endret størrelsessammensetning i fangsten. Begge forhold vil på kort sikt kunne føre til økte fangstkostnader. Utfra en totalvurdering vil Fiskeridirektøren foreslå at gruppen skal reguleres med samme minstemål som den øvrige trålflåten, dvs 45 cm. En forutsetning for å etablere et minstemål på 45 cm er naturlig nok en samtidig etablering av rist/maskevidde som sikrer minimal fangst av sei under det nye minstemålet (se 3.1.3).

3.1.3 Maskeviddebestemmelser og bestemmelser om spileavstand i risten

Minste tillatte maskevidde i trål er p.t. 100 mm i området sør for 64°N og 135 mm i området nord for 64°N. Dersom minstemålet for trål skal settes til 45 cm i hele området nord for 62°N, bør minste tillatte maskevidde i trålposen være lik i hele området nord for 62°N frem til "strekken". På forespørsel om hvilken kombinasjon av maskevidde/rist som vil være best tilpasset et slikt minstemål uttaler Kontoret for fiskeforsøk og veiledning ved Fiskeridirektoratet følgende:

"Fiskeridirektoratet har i samarbeid med Norges Fiskerihøgskole i Tromsø, gjennomført flere seleksjonsforsøk hvor formålet har vært å finne en spileavstand som passer med minstemålet på sei. Forsøkene har vært gjennomført med sorteringsrister med ulike spileavstander fra 35 til 55 mm kombinert med en maskevidde på 100 mm i trålposen. I tillegg har Fiskeridirektoratet gjennomført to tokt på Haltenbanken og to tokt fra Røstbanken og nordover til «streken» for å se på innblandingen av andre arter under minstemålene.

Resultatene fra disse forsøkene med sorteringsrist viser at det oppnås en meget klar størrelsesseleksjon på sei. Forsøkene viser også at tilnærmet all seleksjon skjer gjennom risten og kun en uvesentlig del vil skje gjennom maskene i trålposen.

Gjennom de forsøkene som er gjennomført foreligger det nå gode data på størrelsesseleksjon for sei ved bruk av sorteringsrister med ulike spileavstander. Resultatene fra forsøkene viser at sorteringsrister med 50 mm spileavstand kombinert med en maskevidde på 100 mm i trålposen vil gi en middelseleksjon (L50%) på 49,9 cm. Selv om sorteringsristen gir en klar forbedring i trålens seleksjonsevne, vil innblandingen av småfallen sei avhenge av hvilken størrelse fisk det fiskes på. Dette kan medføre at dersom det fiskes i områder med mye små fisk vil fangstene også inneholde en del små fisk, selv om mesteparten er selektert ut i gjennom risten. Dette er også problemer som oppstår ved bruk av «torskeristen» og i disse tilfellene har områdene blitt stengt for trålfiske.

I tillegg viser forsøkene at det har vært liten innblanding av andre arter under minstemålene ved bruk av sorteringsrister med 50 mm spileavstand kombinert med en maskevidde på 100 mm i trålposen.

Slik trålfisket etter sei i dag gjennomføres vil sorteringsrister med en spileavstand på 50 mm kombinert med en maskevidde på 100 mm i trålposen gi bedre resultat m.h.t. seleksjon enn kun 135 mm maskevidde i trålposen. I tillegg vil kombinasjonen 50 mm sorteringsrist/ 100 mm maskevidde i trålposen gjøre trålfisket etter sei mere rasjonelt.

Kontoret er av den mening at dersom minstemålet på sei økes til 45 cm vil det være hensiktsmessig å benytte sorteringsrister med 50 mm spileavstand kombinert med 100 mm maskevidde i trålposen. På enkelte trålfelt og til ulike tider på året kan det på grunn av store mengder av små sei i området gi fangster med for stor innblanding av sei under minstemålene. Som nevnt tidligere kan disse problemene løses ved at områdene eventuelt stenges i perioder for trålfiske."

Når det gjelder ev. påbud om sorteringsrist har det altså vært gjennomført forsøk som viser at i trålfisket bør spileavstanden i risten settes til 50 mm ved et minstemål på 45 cm. Det gjenstår imidlertid fortsatt forsøk som viser ristas effekter ved innblanding av andre arter under sine respektive minstemål.

En forutsetning for å heve det generelle minstemålet til 45 cm er at redskapene har en selektivitet slik at en i størst mulig grad unngår fangst av sei under 45 cm. Fiskeridirektøren tar derfor som utgangspunkt at det innføres påbud om bruk av rist med spileavstand lik 50 mm med tilhørende maskevidde i trålposen lik 100 mm, men vil avvente resultatene fra forsøkene med rist ved innblanding av andre arter under sine respektive minstemål.

Videre må det vurderes å stenge felt med stor innblanding av undermåls fisk, herunder stengingskriterier og tillatt innblanding av fisk under minstemålet i fangstene.

På ovennevnte bakgrunn vil Fiskeridirektøren foreslå følgende strategi for endringer i minstemålet ved fisket etter sei nord for 62°N:

I fisket etter sei nord for 62°N innføres fra 1.1. 1998 et generelt minstemål på 45 cm. En forutsetning for å etablere et slikt minstemål er at det samtidig fastsettes bestemmelser om rist og tilhørende maskevidde i trålen som innebærer at fangst av sei under nytt minstemål blir minst mulig. Ved etablering av et minstemål på 45 cm vil det derfor innføres påbud om bruk av rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med 100 mm maskevidde i trålposen. Endringene innebærer at det blir fellesbestemmelser for rist/maskevidde nord for 62°N og til "streken", og altså ikke skille ved 64°N som i dag.

Dersom gjenstående forsøk med sikte på å finne ristas seleksjonsegenskaper i et konsumfiske etter torsk, sei, hyse etc tyder på at en samlet sett bør regulere trålfisket med en rist med en annen spileavstand enn dette, bør minstemålet tilpasses slik spileavstand i risten. Tidspunktet for etablering av nytt minstemål vil i så fall måtte utsettes til bestemmelse om spileavstand i rist med tilhørende maskevidde er klargjort.

Fra det tidspunkt det generelle minstemålet heves til 45 cm og for en periode på tre år fremover gis fartøy som fisker med not nord for 62°N anledning til å fiske med et minstemål på 40 cm. For notgruppen tillates det inntil 20% innblanding av sei under minstemålet i overgangsperioden i området sør for Lofotodden.

Innen utløpet av treårsperioden vurderer Reguleringsrådet om det er mulig å heve minstemålet også for not til 45 cm.

3.2 Minstemålet for sei sør for 62°N

Norge disponerer 52% av totalkvoten for sei i Nordsjøen og Skagerrak. Norske fiskere reguleres med et minstemål på 32 cm sør for 62°N og 30 cm i Skagerrak (se kartet). I det norske fisket nyttes trål, not og konvensjonelle redskap, men trål er den redskapsgruppen som fisker mest. I 1994 tok denne gruppen ca 75% av samlet norsk fangst. Tillatt maskevidde i det norske trålfisket er 100 mm i Nordsjøen og 90 mm i Skagerrak. I henhold til tabellen gjengitt under punkt 7.3 i høringsrapporten er det samsvar mellom maskevidde og minstemål i Nordsjøen, mens maskevidden er noe for høy for gjeldende minstemål i Skagerrak.

Den andre parten i dette fisket er EU, og EU sitt seifisket foregår hovedsakelig med trål. Fiskerne fra EU reguleres med et minstemål på 35 cm i Nordsjøen og 30 cm i Skagerrak, samtidig som tillatt maskevidde i de to områdene er identisk med det som norske fiskere reguleres med. Danske fiskere reguleres allerede med et høyere minstemål (40 cm) både i Nordsjøen og i Skagerrak, men disse fiskerne tar relativt lite sei. EU vurderer for tiden å øke minstemålet i Nordsjøen til 37 cm med korresponderende maskevidde (110 mm). En avklaring på dette spørsmålet kan tidligst regnes å komme i november i år.

I motsetning til nord for 62°N, forvaltes altså seibestanden i Nordsjøen sammen med EU. Flere av høringsinstansene har pekt på at en ved en heving av minstemålet må samordne et slikt tiltak med EU. Av hensyn til likebehandling er det gode grunner for å gjøre dette; når en part hever minstemålet vil begge parter være tjent med konsekvensene, og da er det mest rimelig at også den andre part forbedrer sitt beskatningsmønster. Som nevnt ovenfor arbeides det i EU med en økning av minstemålet og korresponderende maskevidder, og EU har også gjennomført vellykkede tester med såkalte firkantmasker.

På den annen side må en ha klart for seg at EU og Norge har ulik fiskeriforvaltning på enkelte grunnleggende punkter. Som kjent er det i EU påbudt å kaste ut fisk under minstemål. Dette innebærer f.eks. at når EU og Norge i dag regulerer seifisket med den samme maskevidde i trålen (som korresponderer med et minstemål på 32 cm), men hvor EU har et høyere minstemål, vil EU i realiteten måtte kaste ut fisk under 35 cm.

Samtidig er utøvelsen av de to parters seifiske svært forskjellig. Det norske fisket er i hovedsak et direkte fiske, mens en stor del av EU's fiske er et blandingsfiske. Dette innebærer at når det i EU vurderes å heve maskevidden i trålen med sikte på å fiske mindre småsei, må en slik bestemmelse i stor grad også funderes på hvilken effekt et slikt tiltak vil få for fisket etter andre arter. En heving av maskevidden med sikte på å forbedre beskatningsmønsteret vil derfor ventelig være mer komplisert i EU enn i Norge.

Endelig er den norske erfaring at en ved bruk av rist-teknologi kan få bedre seleksjon av fisk enn ved bruk av maskevidde. Dette har sammenheng med at rista er en fast installasjon, mens seleksjonen i maskevidden i trålen vil variere som følge av måten det tråles på. Fiskeridirektørens forslag til endringer av minstemålet nord for 62°N forutsetter bl.a. samtidig innføring av rist, og som nevnt har forsøk vist at i et direkte trålfiske etter sei vil en rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med en maskevidde lik 100 mm korrespondere med et minstemål på 45 cm.

Disse tre forholdene (utkast, type fiskeri og tekniske reguleringer) er såvidt ulik mellom Norge og EU at en må vurdere i hvilken grad det i overskuelig fremtid er realistisk å kunne harmonisere en økning av minstemålet med EU ved hjelp av de samme tiltakene. Som nevnt vurderer EU for tiden å heve minstemålet sammen med en heving av tillatt maskevidde i trålen. Dersom endringen i det norske fisket skulle harmoniseres med forventede endringer i EU, måtte altså maskevidden heves fra dagens 100 mm til 110 mm, samtidig som innføring av rist nord for 62°N vil innebære at reell maskevidde reduseres fra 135 mm til 100 mm. Det er to argumenter mot en slik harmonisering:

- En kjenner ikke til når EU eventuelt vil øke maskevidde i trålen til 110 mm
- En har på norsk side bedre erfaring med bruk av rist enn ved bruk av maskevidde i trålen som seleksjonsparameter

En harmonisering av disse tiltakene med EU vil for det første innebære at det er usikkert når tiltakene kan gjennomføres, og for det andre at dette er tiltak som en fra norsk side har mindre tro på enn andre tekniske reguleringer. Alternativene til en harmonisering med EU blir dermed enten ikke å foreta endringer i minstemålet, eller å gjennomføre tiltak på ensidig norsk basis.

Med bakgrunn i en samlet vurdering hvor en tar hensyn til Norges store eierandel i seiressursen, resultatene i høringsrapporten og uttalelsene fra høringsinstansene, vil Fiskeridirektøren foreslå at det generelle minstemålet i Norges økonomiske sone heves eventuelt på ensidig basis til 45 cm for en størst mulig del av seifisket. Som nord for 62°N vil det være notgruppen som vil kunne få størst problemer med et fiske under økte minstemål, mens fartøy som fisker med konvensjonelle redskap (i første rekke garn) og trålflåten i mindre grad forventes å få problemer med et økt minstemål.

Som nevnt er trålfisket dominerende i det norske fisket etter sei i Nordsjøen, og tillatt maskevidde i dette fisket er 100 mm. I høringsrapporten (punkt 7.2) ble det gjort rede for seleksjonsegenskapene til trålrasta Sort-X. Disse forsøkene har vist at maskevidden i trålposen kan være 100 mm all den tid spileavstanden i risten reguleres for å passe til ulike minstemål. Ved å bruke sorteringsrist i det direkte trålfisket etter sei i Nordsjøen vil en derfor kunne videreføre eksisterende maskeviddebestemmelser. Som en forutsetning for å øke minstemålet til 45 cm, vil det derfor måtte innføres påbud om rist med spileavstand lik 50 mm.

Videre vil Fiskeridirektøren foreslå at det fra norsk side tas kontakt med EU med sikte på å forbedre det generelle beskatningsmønsteret for sei. En vil i denne forbindelse vise til at det i den bilaterale fiskeriatvtale mellom Norge og EU for 1997 er nedfelt (punkt 4) at en arbeidsgruppe skal vurdere beskatningsmønsteret på bunnfisk i Nordsjøen, herunder spørsmålet om tekniske reguleringer, utkast og stengte felt.

Vedrørende fiskere fra EU og fra 3. land som fisker sei i NØS, vil Fiskeridirektøren gå inn for at det i de bilaterale fiskeriforhandlinger med disse parter fra norsk side tas opp krav om bruk av sorteringsrist i et direkte trålfiske etter sei i NØS.

3.2.1 Notgruppens fiske etter sei

Notflåten som fisker etter sei sør for 62°N driver hovedsakelig et kystnært fiske. For 1996 er det i Fiskeridirektoratet registrert fangst av sei fra 88 fartøy i denne gruppen. Notflåten i dette området består hovedsakelig av mindre fartøy, i 1996 hadde vel 3/4 av fartøyene (68 fartøy) en lengde under 15 meter. Dette er dermed en fartøygruppe uten stor aksjonsradius. Ettersom seien er minst lengst inne mot kysten, vil gruppen ved en heving av minstemålet få så stor innblanding av undermåls fisk at fisket vanskelig lar seg gjennomføre.

Tabell 8 under viser notgruppens fangst av sei fra 62°N til Lindesnes i perioden 1987 til 1996.

Tabell 8 Notgruppens fangst av sei i området fra 62°N til Lindesnes i perioden 1987 til 1996

År	Fangst	Hjemstedsfylke				Leveringsfylke			
		Rogaland	Hordaland	Sogn-F	Andre	Rogaland	Hordaland	Sogn-F	Andre
1987	12348	378	4052	7017	901	1394	1391	9562	1
1988	8249	306	1114	6357	472	534	190	7514	12
1989	6763	289	2817	3522	13	297	119	6346	2
1990	4879	304	1227	3218	131	240	104	4496	39
1991	4486	160	684	3114	528	160	86	4099	140
1992	7478	1069	1951	4353	106	1122	135	6221	0
1993	4104	360	1450	2150	145	135	140	3352	477
1994	4064	76	1203	2668	118	76	86	3902	1
1995	6920	419	2705	3724	72	89	131	6699	1
1996	2858	114	1955	707	82	128	57	2637	36
Sum	62149	3475	19158	36830	2568	4175	2439	54828	709
Gj.snitt	6214,9	347,5	1915,8	3683	256,8	417,5	243,9	5482,8	70,9

Tabellen viser at fartøy hjemmehørende i Hordaland og Sogn og Fjordane har tatt det største fangstkvantum, mens leveringsfylket hovedsakelig er Sogn og Fjordane. Tabell 9 gir en ytterligere beskrivelse av i hvilke kommuner sei har vært levert i løpet av 1996.

Tabell 9 Leveranser av sei tatt av notfartøy sør for 62°N i 1996

	Mottak av sei (tonn)	Mottak av torskefisk (tonn)	Sei i prosent av torskefisk	Mottak av all fisk (tonn)	Sei i prosent av all fisk
Vest-Agder					
Flekkefjord	36	616	6 %	1.335	3 %
Rogaland					
Egersund	36	2.337	2 %	338.598	0 %
Finnøy	1	53	2 %	121	1 %
Tysvær	8	252	3 %	445	2 %
Karmøy	84	2.305	4 %	147.547	0 %
Hordaland					
Bergen	43	3.415	1 %	21.075	0 %
Stord	1	54	2 %	73	1 %
Kvinnherad	7	122	6 %	132	5 %
Lindås	6	81	7 %	90	7 %
Sogn og Fjordane					
Flora	1	237	0 %	33.939	0 %
Solund	1	372	0 %	525	0 %
Askvoll	1.095	1.560	70 %	1.849	59 %
Vågsøy	1.541	26.477	6 %	240.064	1 %
Andre	6				
Totalt	2.866	26.477	11 %	240.064	1 %

En ser av tabell 9 at det igjen er spesielt Askvoll i Sogn og Fjordane som er den kommunen som er mest avhengig av leveranser fra kystnotflåten. I denne kommunen sto leveranser av sei for 70% av de samlede leveranser av torskefisk og nærmere 60% av de totale leveranser.

I likhet med flere av høringsuttalelsene legger Fiskeridirektøren til grunn at notgruppen fortsatt gis tillatelse til å fiske med det eksisterende minstemål i Nordsjøen på 32 cm. Minstemålet for denne gruppen i Skagerrak foreslås hevet fra 30 til 32 cm.

Hovedargumentet for at notgruppen foreslås gitt tillatelse til å fiske videre med et lavere minstemål enn de to andre grupper er at denne gruppen har svært begrenset adgang til å endre fangstmønster. Som vist i høringsrapporten, er imidlertid denne flåtens fangstmønster mindre biologisk gunstig enn øvrige fartøygrupper, og dette avviket vil forsterkes når de andre gruppene reguleres med et minstemål på 45 cm. Det er derfor en helt klar forutsetning fra Fiskeridirektørens side at gruppens samlede fangstkvantum må avgrenses.

I henhold til Fiskeridirektoratets sluttseddelstatistikk har notgruppen de 10 siste år (1987-1996) i gjennomsnitt fisket 14% av norskfanget sei sør for 62°N (se Vedlegg 1), og aldri mer enn 12 400 tonn pr år (1987). For å begrense notgruppens negative beskatningsmønster vil en foreslå at notgruppen gis en kvote tilsvarende 14% av disponibel norsk kvote (etter avsetning til 3.land), likevel slik at en ikke vil kunne fiske mer enn 5.000 tonn årlig.

3.2.2 Det kystnære blandingsfisket med settegarn, juksa, line og andre redskap

I høringsrapporten ble fisket med konvensjonelle redskap innenfor og utenfor 12 nautiske mil gjennomgått (se høringsrapportens Vedlegg 2, Gruppe 13 og 14). For et år som 1994, fant en der at 1.098 fartøy fisket sei med konvensjonelle redskap innenfor 12 nautiske mil sør for 62°N. Nærmere 90% av disse fartøyene hadde en lengde mindre enn 11 meter, og i løpet av nevnte år fisket de i underkant av 1.360 tonn. De redskap som har flest leveranser er settegarn, pilk og line. Som andel av denne gruppens totalfangst utgjorde seien i gjennomsnitt i underkant av 2%.

På bakgrunn av at denne gruppen består av fartøy med svært liten aksjonsradius og fangstkapasitet, vil Fiskeridirektøren foreslå at det kystnære fisket med settegarn, pilk, line og andre konvensjonelle redskap sør for 62°N fortsatt gis tillatelse til å fiske med et minstemål på 32 cm.

På ovennevnte bakgrunn vil Fiskeridirektøren foreslå følgende strategi for endringer i minstemålet ved fisket etter sei sør for 62°N:

I fisket etter sei sør for 62°N innføres så snart som praktisk mulig et generelt minstemål på 45 cm. En forutsetning for å etablere et slikt minstemål er at det samtidig fastsettes bestemmelser om rist og tilhørende maskevidde i trålen som innebærer at fangst av sei under nytt minstemål blir minst mulig. Ved etablering av et minstemål på 45 cm vil det derfor innføres påbud om bruk av rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med 100 mm maskevidde i trålposen.

Fartøy som fisker med not reguleres med en gruppekvote avgrenset til 14% av norsk kvote etter avsetning til 3. land, men likevel ikke over 5.000 tonn. For notgruppen tillates fortsatt et minstemål på 32 cm.

Fartøy som driver et kystnært blandingsfiske med settegarn, pilk, line og andre konvensjonelle redskap tillates fortsatt å fiske videre med et minstemål på 32 cm.

3.3 Oppsummering

Fiskeridirektøren mener tiden er moden for å øke minstemålet for sei, og vil bl.a. vise til høringsrapportens skisse av de positive konsekvensene som et slikt tiltak vil få for gytebestand og generelt for førstehandsverdi av fisket. Det er imidlertid klart at et slikt tiltak vil få negative konsekvenser for de deler av notgruppen som av ulike årsaker ikke har anledning til å endre beskatningsmønsteret. På basis av disse forhold vil Fiskeridirektøren søke Reguleringsrådets tilslutning til følgende håndtering av problemet:

Nord for 62°N

I fisket etter sei nord for 62°N innføres fra 1.1. 1998 et generelt minstemål på 45 cm. En forutsetning for å etablere et slikt minstemål er at det samtidig fastsettes bestemmelser om rist og tilhørende maskevidde i trålen som innebærer at fangst av sei under nytt minstemål blir minst mulig. Ved etablering av et minstemål på 45 cm vil det derfor innføres påbud om bruk av rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med 100 mm maskevidde i trålposen. Endringene innebærer at det blir fellesbestemmelser for rist/maskevidde nord for 62°N sør for "streken", og altså ikke skille ved 64°N som i dag.

Dersom gjenstående forsøk med sikte på å finne ristas seleksjonsegenskaper i et konsumfiske etter torsk, sei, hyse etc tyder på at en samlet sett bør regulere trålfisket med en rist med en annen spileavstand enn dette, bør minstemålet tilpasses slik spileavstand i risten. Tidspunktet for etablering av nytt minstemål vil i så fall måtte utsettes til bestemmelse om spileavstand i rist med tilhørende maskevidde er klargjort.

Fra det tidspunkt det generelle minstemålet heves til 45 cm og for en periode på tre år fremover gis fartøy som fisker med not nord for 62°N anledning til å fiske med et minstemål på 40 cm. For notgruppen tillates det sør for Lofotodden inntil 20% innblanding av sei under minstemålet i overgangsperioden.

Innen utløpet av treårsperioden vurderer Reguleringsrådet om det er mulig å heve minstemålet også for not til 45 cm.

Sør for 62°N

I fisket etter sei sør for 62°N innføres så snart som praktisk mulig et generelt minstemål på 45 cm. En forutsetning for å etablere et slikt minstemål er at det samtidig fastsettes bestemmelser om rist og tilhørende maskevidde i trålen som innebærer at fangst av sei under nytt minstemål blir minst mulig. Ved etablering av et minstemål på 45 cm vil det derfor innføres påbud om bruk av rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med 100 mm maskevidde i trålposen.

Fartøy som fisker med not reguleres med en gruppekvote avgrenset til 14% av norsk kvote etter avsetning til 3. land, men likevel ikke over 5.000 tonn. For notgruppen tillates fortsatt et minstemål på 32 cm.

Fartøy som driver et kystnært blandingsfiske med settegarn, pilk, line og andre konvensjonelle redskap tillates fortsatt å fiske videre med et minstemål på 32 cm.

Videre vil Fiskeridirektøren foreslå at det fra norsk side tas kontakt med EU med sikte på å forbedre det generelle beskatningsmønsteret for sei. En vil i denne forbindelse vise til at det i den bilaterale fiskeritavtale mellom Norge og EU for 1997 er nedfelt (punkt 4) at en arbeidsgruppe skal vurdere beskatningsmønsteret på bunnfisk i Nordsjøen, herunder spørsmålet om tekniske reguleringer, utkast og stengte felt.

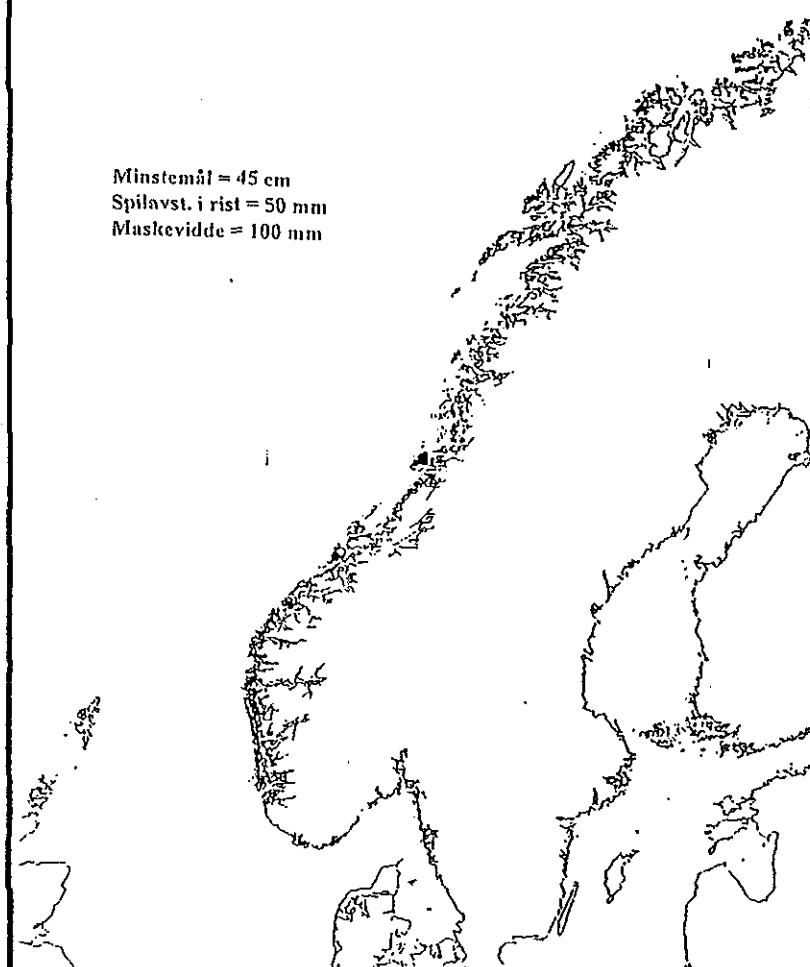
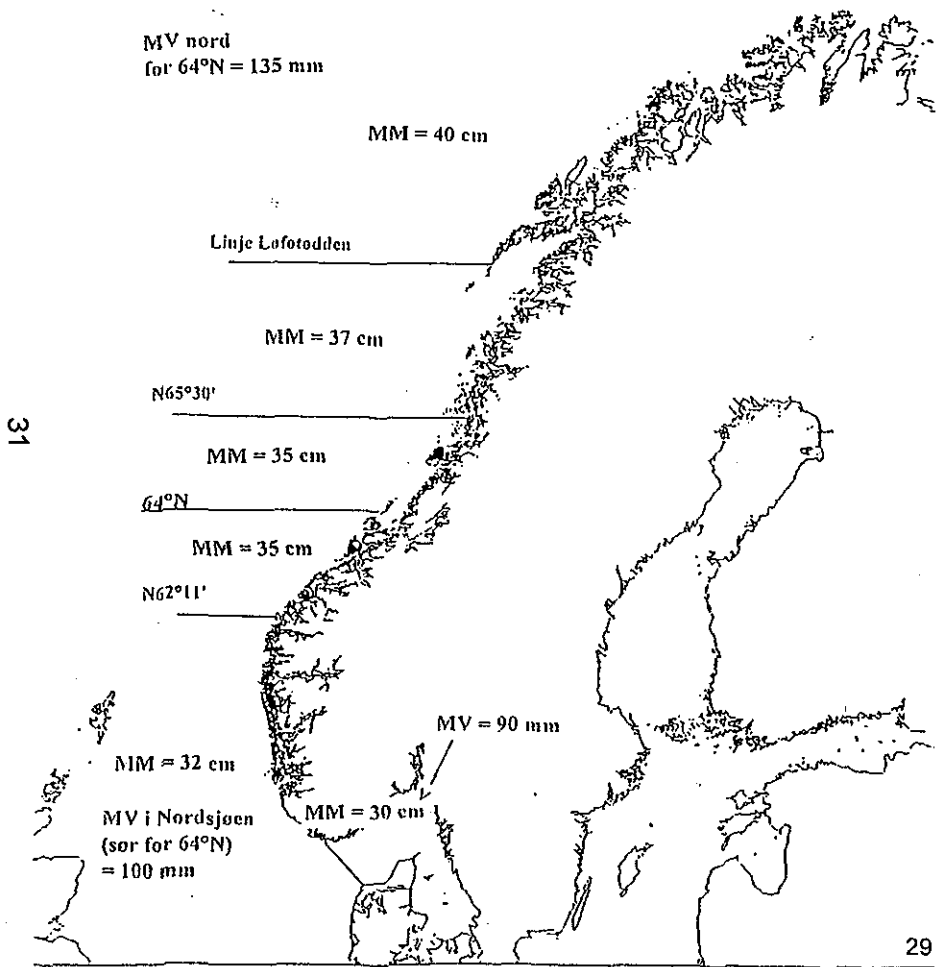
Vedrørende fiskere fra EU og fra 3. land som fisker sei i NØS, vil Fiskeridirektøren gå inn for at det i de bilaterale fiskeriforhandlinger med disse parter fra norsk side tas opp krav om bruk av sorteringsrist i et direkte trålfiske etter sei i NØS.

Vedlagt følger kart som viser eksisterende og Fiskeridirektørens forslag til bestemmelser om minstemål og maskevidde for trålgruppen, fartøy som fisker med konvensjonelle redskap og notgruppen.

Kart 1. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Trålgruppen

Eksisterende bestemmelser om minstemål (MM) og maskevidde (MV) i trålfisket etter sei

Fiskeridirektørens forslag til bestemmelser om minstemål, maskevidde og spilavstand i rist i trålfisket etter sei

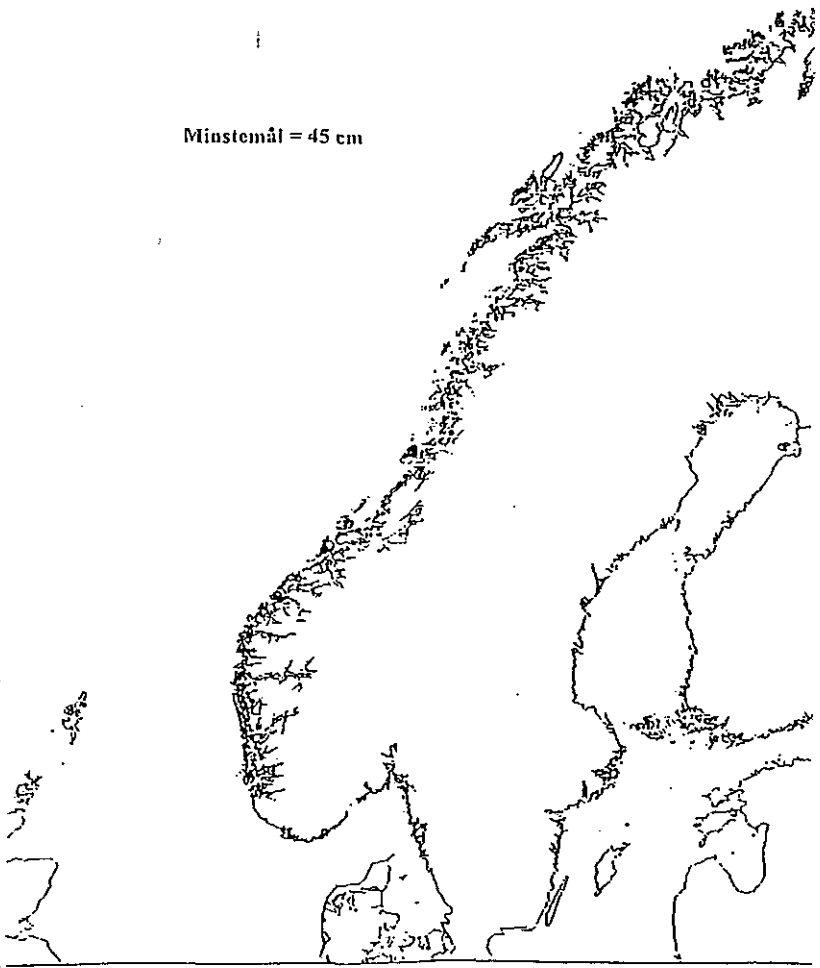
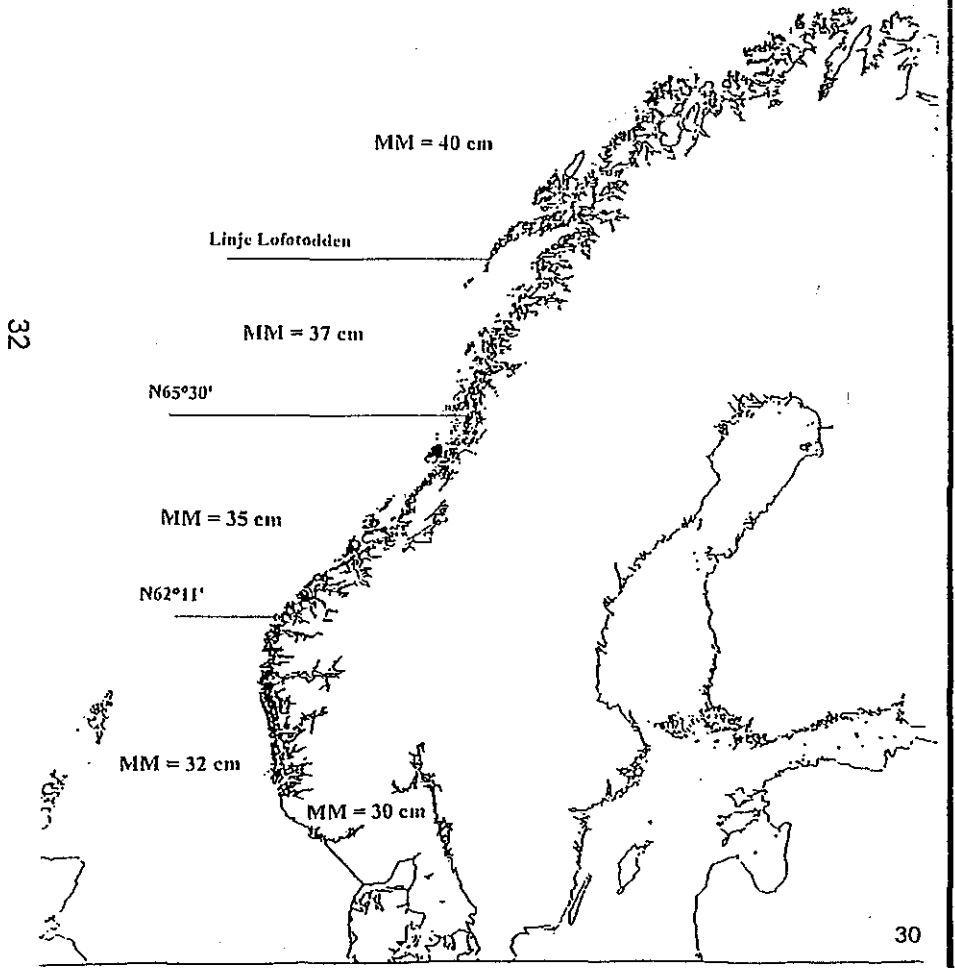

Kart 1. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Trålgruppen

Kart 2. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Konvensjonelle redskap

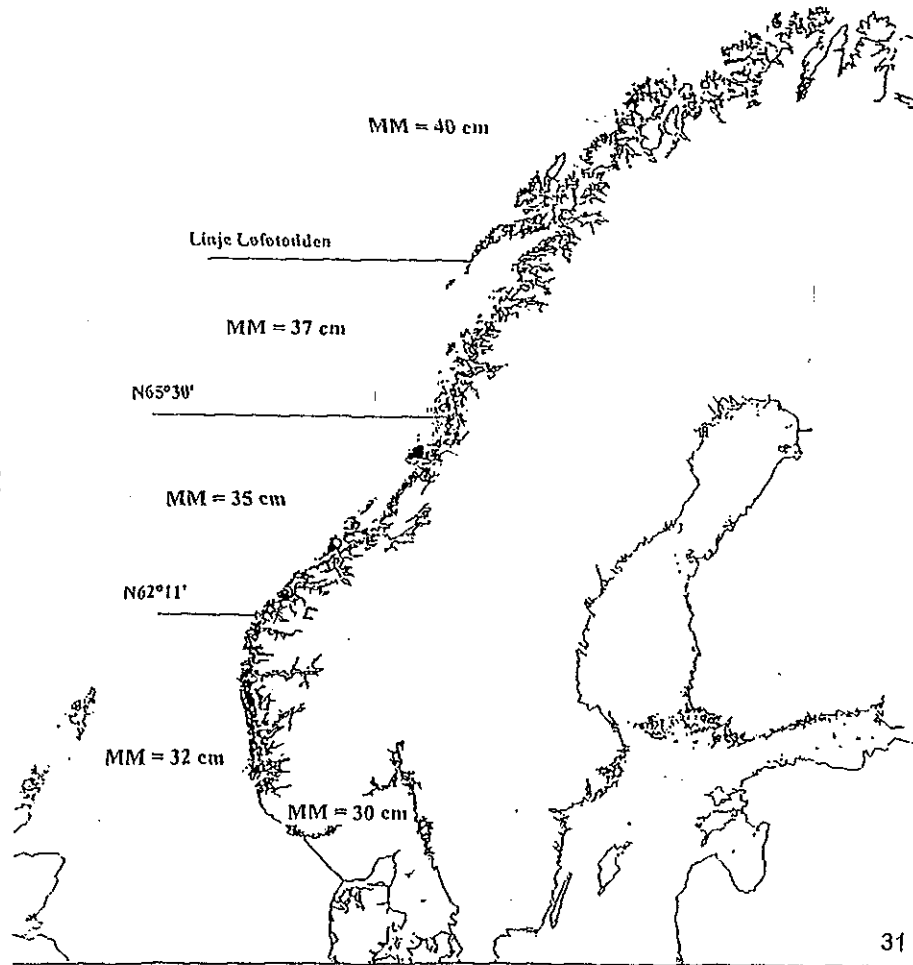
Eksisterende bestemmelser om minstemål (MM) i fisket etter sei med konvensjonelle redskap

Fiskeridirektørens forslag til bestemmelser om minstemål i fisket etter sei med konvensjonelle redskap

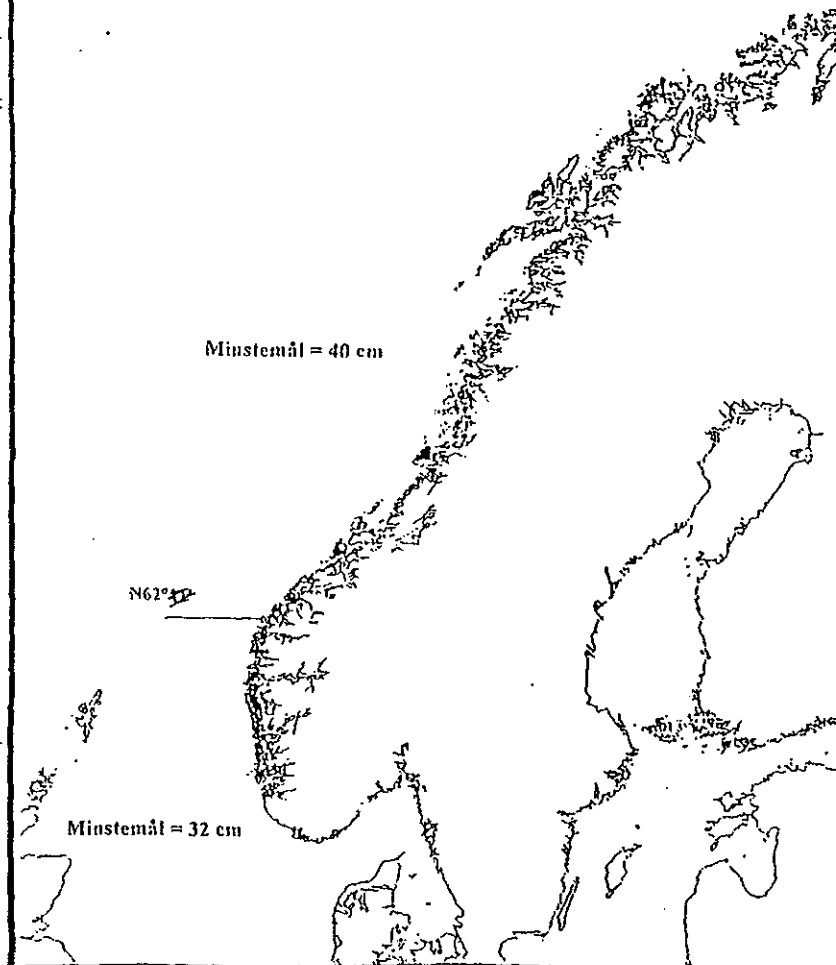

Kart 3. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Notgruppen

Eksisterende bestemmelser om minstemål (MM) i notfisket etter sei

Fiskeridirektørens forslag til bestemmelser om minstemål og gruppekvote (sør for 62°N) i notfisket etter sei

Gruppekvote sør for 62°N = 14% av norsk kvote (etter avsetning 3. land), maksimalt 5.000 tonn

Kart 3. Eksisterende bestemmelser og Fiskeridirektørens forslag til endringer - Notgruppen

Gullestad viste til at forslagene som fremkom i saksdokumentene var fremlagt som en pakke, og at det forelå en alternativ pakke fra Norges Fiskarlag. Han ba om redegjørelse for innholdet av denne.

Wold refererte og fremsatte som forslag:

Området nord for Lofotodden:

Generelt minstemål 45 cm kombinert med adgang til å ha inntil 10% under minstemål som bifangst. Unntak for fiske med not minstemål satt til 42 cm samt inntil 20% innblanding av fisk under minstemål.

I området mellom Lofotodden og 62° N:

Generelt minstemål 45 cm og innblanding av 10% under minstemål.

Minstemål for not 40 cm, samt 20% innblanding under minstemål.

I området mellom 62° N og 65° 30' N ble det foreslått minstemål på 35 cm opptil et kvantum på 3000 tonn.

I området sør for 62° N generelt minstemål på 40 cm.

Videre foreslo han at innen tre år skulle det skje en evaluering av samtlige minstemål med siktemål å innføre likt minstemål for alle områder.

Gullestad presiserte at det var en tett sammenheng mellom maskevidde, rist og minstemål. Dette var nødvendig også for å unngå utøvelses- og håndhevelsesproblemer.

Andreassen ønsket å få presisert forslaget og spurte om de 3000 tonn var begrenset for en periode på 3 år. Han spurte også om det etter 3 år skulle innføres et generelt minstemål på 45 cm både for trål og konvensjonelle.

Wold bekreftet at målsetningen var at alle redskapsgrupper skulle behandles likt og at det skulle skje en evaluering etter tre år.

Gullestad sa han ville gi honnør til Fiskarlaget for å ha kommet med et meget konstruktivt forslag. Han sa videre at forslaget innebar et problem for området mellom N 62° og N 62° 30' og at minstemålet burde være likt i dette området i en 3 års periode, altså 35 cm. Dette begrunnet han med at det kunne bli vanskelig å holde oversikt over hvilken notsei som var fisket innenfor rammen av 3000 tonn.

Holmøy sa at i utgangspunktet hadde minstemålet vært foreslått til 40 cm innenfor rammen av 3000 tonn. Han så problemet med håndhevelse, men mente at dette burde kunne løses ved at fisket på 35 cm stor fiske ble stoppet når 3000 tonn var nådd.

Gullestad var enig i at dette var mulig å håndheve.

S. Olsen fremsatte forslag om å avsette 7000 tonn til notfiske sør for 62° N.

Andreassen sa at økt minstemål sør for 62° N ville føre til at notfisket opphørte. Han ønsket konsekvensene av dette utdypet. Han mente også at selv om en etter en 3 års periode gikk over til et generelt minstemål på 45 cm burde det gjøres unntak for området sør for 62° N.

Maråk sa at trålnæringen var positiv til rist på 50 mm kombinert med maskevidde på 100 mm, men han mente også at det pr. i dag ikke var gjennomført tilstrekkelig forsøk til at en kunne fastslå ristavstand og maskevidde. Han sa videre at en burde bruke de tre årene til å påvirke EU.

Gullestad viste til formuleringene vedrørende EU i saksdokumentene. Han pekte på at det var mange forhold som måtte vurderes i forhold til EU, men at forutsetningene var klare. Han viste videre til at de forsøk som var gjennomført tydet på at 40 cm minstemål samsvarte med 45 cm spilavstand.

G.Olsen sa at han hadde mer sans for Fiskarlagets opprinnelige forslag og Fiskeridirektørens forslag enn det forslaget som nå var fremsatt. Men han anså at dette innebar et greit kompromiss.

Domstein sa at han i hovedsak ville støtte Wolds forslag, men gjorde unntak for området sør for 62° N. Han sa at det måtte være adgang for kystnotgruppen å fiske på minstemål 32 cm også etter utløpet av tre års perioden. Han ville støtte forslaget om å avsette 7000 tonn til denne gruppen. På bakgrunn av at tilgjengeligheten ville variere mente han at snittet ville være ca. 5000 tonn og at det derfor i gode år burde være mulig å gå opp til 7000 tonn.

Krüger sa at han i hovedsak var enig i Wolds forslag.

Wold presiserte at det ikke var mulig å splitte opp den "pakken" det fremsatte forslag innebar.

Maråk sa at 5000 tonn til not sør for 62° N hadde støtte som et kompromiss.

Gullestad sa at han så muligheten for å oppnå enighet enten om 5000 eller 7000 tonn sør for 62° N. Han stilte også spørsmål om hele pakken skulle evalueres etter tre år eller om det var mulig å gi garantier for kystnot sør for 62° N også etter utløpet av tre års perioden. Han pekte også på at felles forvaltning med EU kunne medføre at forutsetningene ble endret.

Domstein var enig i at forutsetningene kunne endres, men viste til at signaler om videreføring ville gi sterkere føringer.

Trollvik sa at hun ikke forstod motviljen mot evaluering. Hun sa at hvis situasjonen ikke var endret så måtte minstemålet på 32 cm beholdes.

G. Olsen sa at det ikke var mulig å anvende forskjellig logikk henholdsvis sør og nord for 62° N og at notfisket sør for denne grensen ikke var "en hellig ku".

Domstein sa at det måtte avklares hva som lå i evaluering etter tre år. Han sa at hvis målet var 45 cm som generelt minstemål innebar dette et problem. Hvis på den annen side evalueringen hadde som siktemål å oppnå den mest korrekte ressursforvaltning var situasjonen en annen.

Andreassen spurte om fisken i disse områdene ble borte, uten at de lokale fiskerne kunne nyttiggjøre seg en større fisk.

Gullestad viste til saksdokumentene der det fremgikk at hvis minstemålet ble hevet, ville fisken forsvinne fra kysten før den nådde lovlig størrelse.

Jacobsen sa at sesongen forskjøv seg nordover i tid og at dette medført større fisk lenger nord. Han sa at seien forsvant fra Vestlandskysten og at selv om økt minstemål ville medføre mer småfisk ville neppe resultatet bli mer stor fisk på denne kant av landet.

Trollvik sa at en ikke burde være tvunget til å øke minstemålet etter tre år hvis ikke samtidig størrelsen på fisken på denne delen av kysten økte.

S. Olsen sa at seien forlot Vestlandskysten som to-åring. Det hadde imidlertid før krigen også vært stor sei på Vestlandet. Han sa at småseien vokste opp på Egersundbanken og oppfordret til at det ble iverksatt fredning i dette området.

Andreassen konstaterte at for å opprettholde målsetningen med å ivareta fiske og industri lokalt, måtte det avsettes et eget kvantum til notgruppen sør for 62° N også i fremtiden.

Maråk sa at generelt minstemål på 45 cm burde stå som målsetning etter evalueringen.

Remøy sa at det fremsatte forslaget innebar et kompromiss hvor likhet for alle grupper hadde vært viktig. Han sa videre at i sommer var seifisket stengt for trålerne fordi en skulle unngå beskatning av småsei.

Gullestad sa at han oppfattet at det var tilslutning i Reguleringsrådet til substansen i Wolds kompromiss. Dette med ett unntak, nemlig størrelsen av notfisket sør for 62° N. I tillegg var det uenighet om evalueringsspørsmålet. Han viste til formuleringen omkring evaluering etter utløpet av tre-års perioden i Wolds forslag og sa at det kunne være tjenlig med rundere formulering.

Krüger sa at det ikke var nødvendig å gjøre formuleringen slappere enn det som fremgikk av Wolds forslag. Han mente at en burde formulere seg konkret i forhold til det området og den gruppen problemet gjaldt.

Wold sa at formuleringen som var fremsatt i hans forslag innebar et kompromiss og at det opprinnelig hadde vært fremsatt strengere forslag.

Maråk sa at alle signaliserte en målsetning om et generelt minstemål på 45 cm. Han sa at trål tok den store belastningen i det foreliggende kompromisset, men at dette ikke innebar at andre grupper skulle slippe fri.

Remøy hevdet at støyen omkring problemet ikke stod i forhold til den verdien av den fangsten som ble bragt i land. Han sa at dette utgjorde ca. 8 millioner kr.

Domstein sa at verdiskapning var noe annet og mer enn bare pris på fisken. Han viste til at den aktuelle gruppen ikke hadde alternativer.

Vaage sa at utgangspunktet for Havforskningsinstituttet selvfølgelig var at fisken burde beskattes når den var størst mulig. Han viste imidlertid til at ikke alt var matematikk, og at det her dreide seg om et begrenset fiske som var meget viktig for utøverne lokalt.

Andreassen viste til at alle var enige i en generell heving til 45 cm, men at det forelå en nyanse i forhold til et bestemt fiskeri på et avgrenset område.

S. Olsen sa at dette fisket ikke hadde betydning for rekruttering i Nordsjøen.

Williams sa at hvis Reguleringsrådet var enig om substansen burde man kunne dra gjennom denne og heller etterpå enes om de omstridte punkter.

Wold viste til at det var satt av 3000 tonn på et lavere minstemål nord for 62° N. Han mente at gruppen som her ble rammet ville bli like skadelidende som fiskerne sør for denne grensen. Han var også opptatt av signaleffekten av at fiskerne sør for 62° ble fredet til evig tid.

Holmøy konstaterte at alle tidligere økninger av minstemål hadde medført at enkeltgrupper var forsvunnet fra fisket.

Domstein sa at industrien også ønsket omstilling, men bare for de grupper som hadde mulighet til slik omstilling. Han viste til at her var det snakk om å presse en gruppe ut av næringen.

Gullestad sa at hans betenkeligheter i forhold til Wolds formulering gikk på at denne var for firkantet. Han mente at det ikke var korrekt å vedta en formulering som bandt inn i fremtiden. Han sa videre at siktemålet var klart, men at en verken burde eller kunne låse resultatet på nåværende tidspunkt. Han ba deretter rådet ta en pause slik at saken kunne drøftes nærmere innad i organisasjonene.

Etter pausen kunne Gullestad referere følgende kompromissforslag:

Området nord for Lofotodden: Generelt minstemål 45 cm kombinert med adgang til å ha inntil 10% under minstemål som bifangst.

Unntak for fisket med not minstemål satt til 42 cm, samt inntil 20% innblanding av fisk under minstemål.

I området mellom Lofotodden og 62° N: Generelt minstemål 45 cm og innblanding av 10% under minstemål. Minstemål for not 40 cm, samt 20% innblanding under minstemål. I området mellom 62° N og 65° 30' N ble det foreslått minstemål på 35 cm opptil et kvantum på 3000 tonn.

I området sør for 62° N: Generelt minstemål på 40 cm. For not var minstemålet foreslått satt til 32 cm.

Når det gjaldt spørsmål om evaluering ved utløpet av tre-års perioden ble det fremsatt følgende forslag: "Innen utløpet av tre-års perioden skal effekten av de nye minstemålene evalueres, med sikte på å harmonisere disse."

Han kunne deretter konstatere at Reguleringsrådet gikk enstemmig inn for det endrede forslaget.

Han refererte deretter de to fremsatte forslagene til kvote for notgruppen sør for 62° N og foretok avstemming over disse.

3 representanter (S. Olsen, Domstein og Andreassen) gikk inn for S. Olsens forslag om å avsette 7000 tonn til denne gruppen.

11 representanter (Gullestad, Wåge, Wold, G. Olsen, Holmøy, Remøy, Storaas, Trollvik, Vaage, Årefjord, og Dahl) gikk inn for forslaget om å avsette 5000 tonn til denne gruppen.

Williams pekte på at kvoten formelt sett først ble fastsatt i forbindelse med neste års reguleringer.

Gullestad sa at en var innforstått med dette.

Williams sa at hvis en vurderte ut fra biologien burde vel regelen også sør for 62° N innebære at fisket utover 5000 tonn kunne fortsette på et høyere minstemål.

Gullestad sa at dette kun var en teoretisk og derfor kompliserende faktor.

TABELL 1.

SEIFISKET NORD FOR 62 GR. NORD, ICES-OMRÅDE I OG II.
NORSKE FANGSTER I TUSEN TONN RUND VEKT.

ÅR	NOT	GARN	TRÅL*	ANNET	SUM
1972	23,5	..	143,0
1973	18,3	..	148,0
1974	17,7	..	153,0
1975	16,8	..	123,0
1976	16,4	..	132,0
1977	75,2	19,3	26,4	12,7	133,6
1978	62,9	21,1	24,3	13,9	122,2
1979	74,7	21,6	29,2	15,8	141,3
1980	61,3	21,1	31,1	15,4	128,9
1981	64,3	24,0	63,0	14,8	166,1
1982	76,4	16,7	51,0	15,6	159,7
1983	54,1	19,6	60,8	15,1	149,6
1984	36,4	23,7	79,6	13,1	152,8
1985	31,1	14,6	46,7	11,5	103,9
1986	7,9	12,3	31,9	8,2	60,3
1987	34,9	19,0	21,3	10,8	86,0
1988	43,5	15,3	39,4	10,0	108,2
1989	48,6	16,8	41,2	12,4	119,0
1990	24,6	19,3	40,4	7,9	92,2
1991	38,9	17,9	37,1	9,4	103,3
1992	27,1	22,3	59,2	11,2	119,8
1993	33,2	21,2	70,8	15,4	140,6
1994	29,3	20,5	74,8	13,0	137,6
1995*)	22,0	27,1	100,4	16,0	165,5
1996*)	46,8	31,6	67,4	20,2	166,0

*)Foreløpige tall.

Kilde: Sluttseddelstatistikk. For 1972 - 1976: kilde: Trålstatistikk.

TABELL 2.

SEIFISKET I NORDSJØEN OG SKAGERRAK, ICES-OMRÅDE
IIIA OG IV. NORSKE FANGSTER I TUSEN TONN RUND VEKT.

ÅR	NOT	GARN	TRÅL	ANNET	SUM KONSUM	BIFANGST IND.TRÅL	TOTAL
1972	-	-	-	-	23,0	-	23,0
1973	-	-	0,1	-	15,0	-	15,0
1974	-	-	0,1	-	9,0	-	9,0
1975	-	-	-	-	12,0	-	12,0
1976	-	-	0,5	-	18,0	-	18,0
1977	6,4	3,1	4,7	0,7	14,9	4,4	19,3
1978	3,3	9,5	4,2	0,6	17,6	2,5	20,1
1979	5,8	4,7	6,3	0,8	17,6	1,1	18,7
1980	7,7	15,3	24,1	0,9	48,0	0,4	48,4
1981	9,1	22,0	23,3	1,5	55,9	1,3	57,2
1982	9,3	15,0	47,5	0,8	72,6	5,0	77,6
1983	14,0	9,3	56,8	1,2	81,3	1,4	82,7
1984	17,2	7,7	62,8	1,5	89,2	5,6	94,8
1985	14,6	5,0	80,6	1,5	101,7	7,5	109,2
1986	4,1	2,9	59,1	1,2	67,3	1,5	68,8
1987	12,4	4,1	48,5	4,1	69,1	4,0	73,1
1988	8,3	3,4	27,3	1,0	40,0	0,7	40,7
1989	6,8	3,2	13,7	1,1	24,7	1,8	26,5
1990	4,9	3,3	10,4	1,1	19,7	2,3	22,0
1991	4,5	2,7	28,3	1,0	36,5	0,7	37,2
1992	7,5	3,5	36,2	1,0	48,2	0,0	48,2
1993	4,1	7,3	35,3	0,9	47,6	0,9	48,5
1994	4,1	5,2	40,3	0,7	50,3	-	50,3
1995*	6,9	6,1	39,4	0,9	53,3	-	53,3
1996*	2,9	8,2	43,5	0,8	55,4	-	55,4

*) Foreløpige tall.

Kilde: Sluttseddelstatistikk. For 1972 - 1976: kilde: Trålstatistikk.

Bifangst av sei i industritrålfisket er beregnet ved Havforskningsinstituttet.

TABELL 3.

SEI NORD FOR 62 GR. NORD. FANGST FORDELT ETTER ANVENDELSE. TONN RUND VEKT.

ÅR	FERSK		FROSSEN		HENGT		SALTET		ANNET		TOTAL	
	ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK	
	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT
1987	6.270	9.126	19.816	11.471	319	19	25.229	13.563	171	9	51.805	34.188
1988	8.357	271	39.474	37.311	2.649	1.781	14.296	4.061	225	107	65.001	43.531
1989	14.284	123	35.320	31.555	3.574	1.491	18.009	15.344	126	64	71.313	48.577
1990	21.683	654	24.163	13.330	1.550	321	20.457	10.293	51	0	67.904	24.598
1991	22.083	791	22.815	24.142	990	903	18.304	13.111	196	0	64.388	38.947
1992	31.311	4.344	28.831	9.228	2.518	3.909	27.151	9.430	114	143	89.925	27.054
1993	28.302	9.313	44.829	14.456	1.290	347	31.640	8.927	171	14	106.232	33.057
1994	33.525	6.117	45.410	21.163	647	62	29.333	1.859	361	152	109.276	29.353
1995*	37.654	5.624	58.225	12.184	382	15	46.999	4.189	217	19	143.477	22.031
1996*	26.671	6.200	43.380	24.793	482	91	48.544	15.520	91	254	119.168	46.858

Kilde: Sluttedelstatistikk

*) Foreløpige tall.

TABELL 4.

SEI NORD FOR 62 GR. NORD. FØRSTEHÅNDSPRIS ETTER ANVENDELSE.

ÅR	FERSK		FROSSEN		HENGTT		SALTET		ANNET		TOTAL	
	ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK		ALLE REDSK	
	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT	EKSL. NOT	NOT
1987	4,85	2,22	3,92	2,99	3,71	1,37	4,35	2,30	1,92	1,22	4,23	2,51
1988	3,74	2,85	3,56	2,12	2,54	1,86	2,84	1,84	1,18	1,09	3,38	2,08
1989	3,35	2,50	3,31	2,25	2,84	1,85	3,25	1,71	2,08	0,48	3,28	2,06
1990	4,00	2,32	3,84	2,68	3,69	2,33	4,14	2,40	4,35	-	3,98	2,55
1991	4,58	3,36	4,56	3,13	3,86	2,43	4,29	2,39	4,60	-	4,48	2,87
1992	3,38	2,27	3,91	2,30	3,18	2,18	4,19	2,21	5,33	1,80	3,79	2,24
1993	2,89	2,04	3,27	2,00	2,84	2,06	3,49	1,93	2,88	1,50	3,23	1,99
1994	3,21	2,10	3,63	2,09	3,23	2,11	3,64	2,21	1,86	0,97	3,50	2,09
1995*	3,86	2,02	4,51	2,14	4,20	2,67	4,35	2,15	2,60	0,53	4,28	2,11
1996*	3,53	2,23	4,32	2,17	3,52	1,85	4,11	2,10	3,86	1,17	4,06	2,15
1987 - 1996:												
Maks pris.	4,85	3,36	4,56	3,13	4,20	2,67	4,35	2,40	5,33	1,80	4,48	2,87
Min. pris	2,89	2,02	3,27	2,00	2,54	1,37	2,84	1,71	1,18	0,48	3,23	1,99
Gj. pris	3,74	2,39	3,88	2,39	3,36	2,07	3,87	2,12	3,07	1,10	3,82	2,27

Kilde: Sluttsedelstatistikk

*) Foreløpige tall.

SAK 6/97

EVENTUELT

Uer:

Åge Remøy ønsket å ta opp problemer vedrørende reguleringene i 1997 på uer, i det han viste til at de leilighetsvis fikk større innblanding av uer i hysefiske enn det som var tillatt. En liten uerkvote vil således hindre en i å ta opp gode kvoter på hyse og sei. Han ville derfor anmode Fiskeridirektøren om å komme med forslag til endringer slik at det ble mulig å gjennomføre et hensiktsmessig fiske.

Jan Ivar Maråk viste til at trålerne nå måtte forholde seg til tre bifangstregler samtidig.

Peter Gullestad svarte at uer og blåkveite hadde vært for hardt beskattet i år med dårlig torskefiske, men at han ville ta synspunktene til etterretning.

Rognkjeks:

Thor Wold ønsket ikke å legge opp til noen diskusjon, men ville bemerke at det var fisket mye rognkjeks i år. Han viste videre til Tore Jakobsens redegjørelse om at forskning på rognkjeks var nedprioritert, og ville på bakgrunn av dette anmode Fiskeridirektøren om hans medvirkning til å få bedre grunnlag for å diskutere reguleringen av rognkjeks.

Peter Gullestad svarte at det ikke var mulig å få et bedre beslutningsgrunnlag på 6 måneder (før neste møte i Reguleringsrådet i desember 1997). Han mente det nå var viktig å få den nye maskevidden på plass. Nå er beskatningen for høy, men med den ny maskevidden kan en håpe at dette fisket blir tilnærmet selvregulerende.

Tore Jakobsen viste til at det ikke kan drives bestandsovervåkning på midler fra Forskningsrådet.

Geir Andreassen følte at Norges Forskningsråd og Fiskeriforskning ble tillagt betydelig vekt, og sa at en kanskje på neste møte i Reguleringsrådet burde vurdere om en hadde vært for konservativ med hensyn til reguleringsinnsatsen i rognkjeksfisket. Han reiste spørsmålet om det kanskje var nok med maskevidde og at fisket ut over dette burde være selvregulerende.

Johan Williams mente at en hadde dårlig erfaring med å la markedet råde når det gjaldt uttak av fisk, og at det neppe ville bli aktuelt her.

Peter Gullestad avsluttet med at dette hadde vært en nyttig gjennomgang, og at han ville ta dette med til møtet i desember.

MINSTEMÅLET I FISKET ETTER SEI

REGULERINGSRÅDETS SAK 5/97

**UTTALELSER FRA
HØRINGSINSTANSENE**

Vedlegg

Uttalelsene fra høringsinstansene er organisert slik:

Norges Fiskarlag	1
Underorganisasjoner til Norges Fiskarlag	2
Sør-Norges Trålerlag	3
Fiskerinæringens Landsforening	4
Norsk Sjømannsforbund	5
Norsk Nærings og Nytelsesmiddelforbund	6
Fiskesalgslagene	7
Fylkeskommunene	8
Fiskerisjefene og Distriktssjefene i Kontrollverket	9
Andre	10

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5002 BERGEN

11.03.97

EL

Ark.

550/97 17
TELEFAKS

EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI - HØRINGSUTTALELSE

Norges Fiskarlag har i landsstyresak 3/97 behandlet utredningen fra Fiskeridirektoratet «en vurdering av minstemålene for sei» og har fattet følgende vedtak:

1. «Norges Fiskarlag viser til utredningen fra Fiskeridirektoratet av desember 1996 om «En vurdering av minstemålene for sei».

Som kjent ba Landsmøtet i Norges Fiskarlag allerede i 1992 Landsstyret om at det i kommende landsmøteperiode måtte arbeides med økning av minstemålet på sei. I årene 1994 og 1995 var Norges Fiskarlag representert i en arbeidsgruppe som behandlet spørsmål om en langsiktig strategi for en bærekraftig og lønnsom utvikling av fisket, produksjon og omsetning av sei. Denne gruppen tok imidlertid ikke stilling til spørsmålet om minstemålet, men foreslo at det ble iverksatt en bioøkonomisk og næringsøkonomisk analyse av ulike modeller for fastsettelse av minstemålet på sei. Dette er således bakgrunnen for den foreliggende utredningen fra Fiskeridirektoratet. I sak 35/96 viste Landsstyret til arbeidsgruppen i Fiskeridirektoratet som utredet en eventuell økning av minstemålet. I vedtaket fremsatte Landsstyret krav om denne utredningen snarest måtte ferdigstilles slik at eventuelle tiltak kunne iverksettes i 1997.

Norges Fiskarlag er tilfreds med at denne utredningen nå foreligger. Utredningen har vurdert hva som bør være et riktig minstemål for sei sett i forhold til bioøkonomiske og samfunnsøkonomiske hensyn. Norges Fiskarlag konstaterer imidlertid at det ikke er gitt noe entydig forslag om hvilket minstemål som vil være det riktige.

Norges Fiskarlag er av den formening at arbeidsgruppen som har vurdert minstemålene for sei har lagt et godt grunnlag for å kunne realitetsbehandle dette spørsmålet. Norges Fiskarlag mener likevel at resultatene som kommer fram i slike teoretiske regnemodeller må behandles med varsomhet.

2. Norges Fiskarlag viser til at da organisasjonen hadde spørsmålet om minstemålet på sei oppe til realitetsbehandling sist, i 1982, gikk organisasjonen inn for differensierte minstemål, jfr. bl.a. landsmøtevedtak fra 1982 og landsstyrevedtak 8/82. Gjeldende minstemål på sei, som er differensiert i fem områder, ble fastsatt av Fiskeridepartementet ved forskrift av 6.4.1982.
3. Norges Fiskarlag mener at det overordnede mål må være å få til en forvaltning av seibestandene både sør og nord for 62°N som gir fiskerne samlet sett et størst mulig utbytte av disse to bestandene.

På denne bakgrunn bør bl.a. følgende hensyn vektlegges ved en vurdering av hva som er riktig minstemål for sei:

i) Bioøkonomiske hensyn; En målsetting med en økning av minstemålet må være at dette skal komme utøverne til gode. Utredningen har lagt til grunn hva som kan forventes ut fra dagens situasjon for fiskemønster og biologiske forhold. Det er en viss usikkerhet knyttet til hvilken biologisk gevinst som oppnås dersom en øker minstemålet for sei og innen hvilket tidsrom man kan forventes at denne gir økt inntjening for hele og deler av flåten.

ii) Fiskeripolitiske målsettinger må ivaretas. Dette innebærer at både sysselsetting og bosetting må tas hensyn til (sosioøkonomiske forhold). I denne forbindelse må en også ta hensyn til driftsmessige forhold, regionale forskjeller og alternative muligheter for deler av flåten.

iii) Den gevinst som er forespeilet i utredningen, vil i stor grad avhenge av at også andre nasjoner som beskatter den samme bestanden forholder seg til et økt minstemål. For områdene sør for 62° N er det derfor viktig at regelverket mellom EU og Norge harmoniseres.

iv) Et annet vesentlig hensyn som må vektlegges er forutsigbare og stabile rammebetingelser for alle flåtegrupper. Det vil være uakseptabelt dersom en økning av minstemålet medfører at den langsiktige fordelingen mellom gruppene som foreligger, ikke kan oppfylles, jfr. Landsmøtets vedtak i sak 11/94.

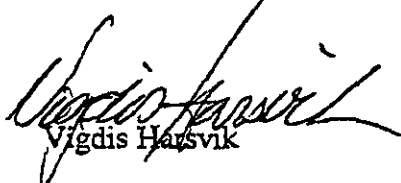
4. Under henvisning til vurderingene gjort i utredningen fra Fiskeridirektoratet og de hensynene som er påpekt ovenfor vil Norges Fiskarlag i utgangspunktet gå inn for at minstemålet heves til 45 cm.

Norges Fiskarlag erkjenner likevel at en slik umiddelbar økning vil ha dramatiske konsekvenser i deler av landet og særlig for notgruppen. Norges Fiskarlag går derfor inn for følgende:

- a) Norges Fiskarlag går inn for at minstemålet i Nordsjøen sør for 62°N og i Skagerrak må harmoniseres med EUs minstemålsregelverk. Det vises også til det generelle kravet om at EU snarest må innføre utkastforbud i alle sine fiskerier.
- b) I området nord for 62°N vil Norges Fiskarlag tilrå at minstemålet settes til 40 cm. Etter en periode på tre år vurderes minstemålet økt til 43 cm i dette området.»

- c) Det må i en overgangsperiode gis unntak for fiske med not i området mellom 62°N og Lindesnes, slik at denne flåten fortsatt kan forholde seg til et minstemål på 32 cm. Det legges til grunn at notgruppens fiske i dette området ikke kan ekspandere ut over det avsatte kvantum gruppen har i dag.
5. Norges Fiskarlag mener man i tilknytning til de nye minstemålene skal tillate 20% innblanding av sei under de nye minstemålene i en overgangsperiode.»

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Vigdis Harsvik

Elling Lorentsen

Kopi: Fiskeridepartementet
Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

Postboks 383
 9751 HONNINGSVÅG
 Telefon 78 47 29 11
 Telefax 78 47 35 97
 Mobil 94 89 99 72
 Bankgiro 6443.05.10027

M. E. M.

2.

3. mars 1997

IS/sr. J.nr.46/97.

Norges Fiskarlag,
 Pir-senteret,
 7005 Trondheim.

KOPI AV BREV
 FRA
 FINNMARK FISKARLAG

Fullstend

Kopier

T E L E F A X
 (2 sider)

*Kopi P3
 P3
 P3*

MINSTEMÅL PÅ SEI

Styret i Finnmark Fiskarlag har avholdt møte søndag den 2. mars 1997, og behandlet overnevnte sak. Styret fattet slikt vedtak i saken:

Med de klare begrensninger som ligger i å fastsette minstemål på fisk som grunnlag for optimalisering av langtidsutbyttet av en fiskebestand, gjennom bruk av bio-økonomiske modeller, mener Finnmark Fiskarlag at foreliggende rapport fra Fiskeridirektoratet gir et godt utgangspunkt for vurdering av fremtidige minstemål på sei.

I likhet med rapporten er Finnmark Fiskarlag usikker på om minstemålheving på sei vil resultere i en fremtidig størrelsesøkning på seien som befinner seg på de tradisjonelle notfeltene. En lav beskatning av sei med not over en årrekke synes ikke å ha påvirket seistørrelsen for notflåten.

Rapportens klargjøring av at fartøyenes lønnsomhet er større ved fangst av sei med not enn med trål- og konvensjonelle redskap, bidrar også til å stille spørsmål ved riktigheten av å etablere eventuelle langsiktige hindringer for seinotflåten ved å øke minstemålet ut over 40 cm i hele området nord for 62° n.br.

Ut fra en totalvurdering foreslås at eksisterende minstemål nord for Lofotodden gjøres gjeldende for hele området nord for 62° n.br.

5

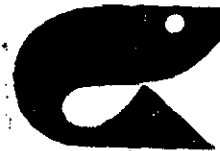
Finnmark Fiskarlag ser heller ingen grunn til ikke å etablere samme minstemål også sør for 62° n.br. i og med at Danmark allerede har gjort 40 cm gjeldende som minstemål

Med vennlig hilsen
FINNMARK FISKARLAG,

Sonja Riise

Gjenpart: Fylkeslaga i Råfisklagets distrikt.
Fiskeridepartementet, Oslo.
Havforskningsinstituttet, Bergen.
Finnmark Fylkeskommune, Vadsø.

Fiskehand

Toilbugt. 8. Boks 103, 8001 Bodø
Telefon: 75 52 51 40
Telefax: 75 52 81 64

TELEFAX

Norges Fiskarlag
Pir-senteret
7005 TRONDHEIM

Sei
Roy

MIO
PS
Bodø, den 03.03.97.
Ark. 5.2.3./SJ/LTAH

Kopi til

Fiskeridepartementet, Postboks 8118 Dep. 0032 Oslo
Fiskeridirektoratet, Postboks 185, 5002 Bergen
Havforskningsinstituttet, Postboks 1870 Nordnes, 5024 Bergen
Nordland Fylkeskommune, 8002 Bodø
Fylkesfiskarlagene i Norges Råfisklags distrikt

MINSTEMÅL FOR SEI - HØRING AV RAPPORT

Styret i Nordland Fylkes Fiskarlag avholdt møte i dagene 1. - 2. mars d.å. og det ble fattet slikt vedtak i ovennevnte sak:

"Generelt

Styret i Nordland Fylkes Fiskarlag viser til rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" utarbeidet av Fiskeridirektoratet.

Styret mener rapporten danner et godt grunnlag for en diskusjon omkring minstemålsbestemmelsene både i Nordsjøen/Skagerrak og nord for 62°N. Imidlertid registrerer styret at en av de forutsetningene som er lagt inn i beregningsmodellen, er bestandsstørrelse og sammensetning slik ICES kalkulerte denne til å være pr 1. januar 1995. Styret vil be Fiskeridirektoratet gjøre nye beregninger basert på de siste bestandsanslagene som ble lagt fram av ACFM høsten 1996. Dersom nye beregninger viser avvikende resultat i forhold til de beregninger som er presentert i rapporten, må dette bekjentgjøres for høringsinstansene.

Styret vil vise til at det inntil for ca 10 år siden var et rikt seinotfiske i Nordland og spesielt Helgeland. Til tross for at det i praksis har vært stopp i dette fisket de siste 10 årene har bestanden i området ikke tatt seg opp. Dette finner styret noe merkelig idet modellberegningene indikerer større fisk over tid når fangsten på mindre fisk reduseres.

Styret finner i denne forbindelse å måtte stille spørsmål omkring virkningen av et intensivt trålfiske i eggakanten og storgarnbåtenes garnfiske på gytesei på Haltenbanken. Etter styrets mening kan det være mulig at dette fisket har hatt så negativ virkning på

seibestanden at det har umuliggjort et kystnært seifiske med konvensjonelle redskaper og not på Helgeland de siste årene.

I rapporten er det ikke satt fokus på at trålflåten de siste årene i betydelig grad har økt sin innsats i seifisket på bekostning av notflåten. Ifølge konklusjonene i rapporten skal dette bety beskatning på større fisk. I tillegg har en relativt stor andel av notkvantumet bestått av ganske stor sei.

Forannevnte burde indikere at man med bakgrunn i fangst på stor fisk burde hatt en økning i både gytebestanden og totalbestanden de siste årene. Styret må dessverre slå fast at slik økning har man ikke hatt.

I rapporten er de positive sider ved bruken av sorteringsrist i trål framhevet. Det rapporten ikke sier noe om er hvilke følger det får for det enkelte individ når det presses ut gjennom trålmasker eller gjennom sorteringsrista. Styret vil derfor stille spørsmål ved hvor stor del av fisken som overlever seleksjonen som foregår i rista/trålposen.

Selv om de parametre som er lagt inn i den analysen som er presentert i rapporten er noe usikre og vil endre seg over tid samt de usikkerhetsmoment som er nevnt foran, er styret av den oppfatning at hovedkonklusjonene om konsekvensene av økt minstemål er riktige.

Imidlertid vil styret påpeke at størrelsen på totaluttaket er minst like viktig som minstemålsbestemmelser. Den videre diskusjon i denne saken må derfor vektlegge dette forhold.

Minstemål nord for 62°N

Styret i Nordland Fylkes Fiskarlag har den oppfatning at det for å ivareta enkelte gruppers interesser også i fortsettelsen bør være et geografisk differensiert minstemål på sei. Imidlertid bør antallet minstemål reduseres slik at man nord for 62°N foretar et skille ved Lofoten. Nord for Lofotodden må man fortsatt ha et minstemål på 40 cm, mens det settes til 37 cm i resten av området.

Styret har liten sans for en differensiering av minstemål ut fra hvilket redskap som benyttes. Dersom prinsippet likevel tas i bruk nå, bør det i alle fall være tidsbegrenset. Samtidig må det fastsettes kvotebegrensninger for hvor stort uttak en kan ha under en bestemt lengdegrense.

Minstemål i Nordsjøen/Skagerrak

Styret i Nordland Fylkes Fiskarlag mener minstemålet i Nordsjøen/Skagerrak bør fastsettes til det som nå vurderes av EU, nemlig 37 cm. Styret mener også at Norge og EU må få like forvaltningsregler

og legger bl.a. i dette at EU må akseptere og praktisere norske regler med hensyn til utkastforbud. Først da vil man få noen effekt av et økt minstemål.

Styret mener at uansett bør EU og Norge ha identiske minstemål for alle bestander, inkludert sei som forvaltes sammen."

Med hilsen
NORDLAND FYLKES FISKARLAG

Steinar Jonassen

Ivar Henriksen

Fullstendig

Rogstad

Kopi

Norges Fiskerilag
Pir-senteret
7005 TRONDHEIM

SØR-TRØNDELAG
FISKERILAG

OLAV TRYGGVASONSGT. 24
7011 TRONDHEIM
TELEFON 73 53 06 90
TELEFAX 73 51 71 44

Trondheim 3. mars 1997
LG/jm/ j.nr. 26/3/97

TELEFAX

24 SE
T

Minstemålet på sei

Sør-Trøndelag Fiskerilag viser til rapporten «En vurdering av minstemålet for sei» utsendt fra Norges Fiskerilag til organisasjonsmessig behandling 10. januar d.å. Saken ble behandlet på et arbeidsutvalgsmøte i Sør-Trøndelag Fiskerilag (sak 29/97) 2. mars d.å. hvor følgende enstemmige vedtak ble fattet:

«Sør-Trøndelag Fiskerilag viser til rapporten «En vurdering av minstemålet for sei» utsendt fra Norges Fiskerilag til organisasjonsmessig behandling 10. januar d.å.

1. Sør-Trøndelag Fiskerilag vil innledningsvis slå fast at en betydelig heving av minstemålet på sei både på kort og lang sikt vil ramme seinotflåten og til en viss grad seitrålerflåten. På grunn av fiskets egenart vil notflåten likevel være den flåten som blir hardest rammet. Sør-Trøndelag Fiskerilag vil i den sammenheng vise til at vi har rike seinottradisjoner på Trøndelagskysten.

2. Notflåten drifter på sei som årvisst vandrer ut fra kysten. Denne utvandringen skjer tidligst lengst sør i landet og senere på året lengre nord. Størrelsen på den tilgjengelige notseien øker også jo lengre nord en kommer. Dette er da også grunnen til at minstemålet for seien er satt høyere lengre nord. Størrelsen på den tilgjengelige seien i et geografisk

område må anses som gitt uavhengig av seibestandens totalstørrelse. Sør-Trøndelag Fiskarlag vil derfor avvise eventuelle antagelser om at notseien vil bli større etter noen år med økt minstemål.

3. Sør-Trøndelag Fiskarlag viser til tilfredsstillende resultater etter flere års utprøving av sorteringsrist i trålfisket og forutsetter at det snarest blir påbudt med sorteringsrist tilpasset gjeldende eller eventuelt nytt minstemål i seifisket. Når det gjelder sorteringsrist i seinotfisket er det forholdsvis lite utprøvd ennå. Sorteringsoperasjonen er videre avhengig av gode værforhold og at seien lar seg låssette. På bakgrunn av dette vil Sør-Trøndelag Fiskarlag fraråde at det blir innført en plikt til å ha sorteringsrist i seinotfisket. Når tilfredsstillende tekniske løsninger foreligger bør sorteringsrist i notfisket uansett være en frivillig ordning under låssettingsfisket etter sei. Sør-Trøndelag Fiskarlag er imidlertid positivt innstilt til en videre utprøving av sorteringsteknologi i seinotfisket.

4. Sør-Trøndelag Fiskarlag registrerer den kritikken som kommer fra deler av trålflåten angående dagens reguleringsopplegg for denne gruppen. Dagens maksimalkvoteregulerte fiske har i de senere år ført til et kappløp etter kvantum. Resultatet er at det blir tatt store mengder svært små sei på tider av året hvor tilgjengeligheten av større sei har vært dårlig. Sør-Trøndelag Fiskarlag vil derfor gå inn for at det innføres fartøyskvoter i trålfisket etter sei. På denne måten vil fiskerne i større grad bestemme når og hvor de vil fiske for å få mest mulig igjen for fisken. En slik regulering vil både være bedre tilpasset markedet og fiskeindustrien. Samtidig vil en i langt større grad beskatte de eldre årsklassene av sei som gir en mer optimal utnyttelse av det individuelle veksten som igjen gir et økt biologisk utbytte av seibestanden.

5. Sør-Trøndelag Fiskarlag vil derfor primært gå inn for et differensiert minstemål slik at notflåten og juksaflåten beholder dagens minstemål. Minstemålet for de andre gruppene heves til 37 cm sør for Lofoten og fra 40 cm til 43 cm nord for Lofoten.

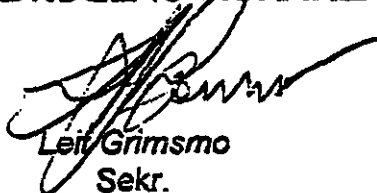
6. Sør-Trøndelag Fiskarlag viser til reduksjonen i totalkvoten for sei nord for 62°N samtidig med innføringen av en gruppekvote for konvensjonelle redskap. Sør-Trøndelag Fiskarlag mener at når totalkvoten er på et så lavt nivå som i dag så må det være en lik kvantumsmessig avsetning til not og konvensjonelle redskap. Dette vil med utgangspunkt i dagens totalkvote og kvotefordeling innebære en økning av gruppeknoten for konvensjonelle redskap fra 35.000 tonn til 38.375 tonn.

7. Sør-Trøndelag Fiskarlag savner en grundig gjennomgang av flåtestrukturen og fordelingen av fiskerettigheter i seinotflåten. En slik gjennomgang ville avsløre at fiskerettigheter i den flåten som har deltatt i seinotfisket de senere årene er meget ujevnt fordelt. Ved en eventuell heving av minstemålet også for notfisket vil Sør-Trøndelag Fiskarlag derfor kreve at fartøy som da blir stående uten rettigheter, og uten muligheter til å fiske sei med not, blir tildelt fiskerettigheter som vil sikre et videre driftsgrunnlag for disse fartøyene.

8. Sør-Trøndelag Fiskarlag vil avslutningsvis påpeke at unntaket fra minstemålsbestemmelsene for sei til agn må videreføres.

Med hilsen:

SØR-TRØNDELAG FISKARLAG

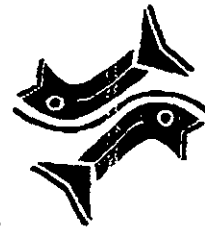
Leif Grimsmo
Sekr.

Kopi:

Samarbeidsrådet for fylkesfiskarlagene i Norges Råfisklags distrikt
Lokallag + styre
Norges Råfisklag avd. Trondheim
Fiskerisjefen i Trøndelag
Fiskeripresse

Fulchard

Applid

SØR-TRØNDELAG
FISKARLAG

OLAV TRYGGVASONSGT. 24
7011 TRONDHEIM
TELEFON 73 53 06 90
TELEFAX 73 51 71 44

Norges Fiskarlag
Pir-senteret
7005 TRONDHEIM

Trondheim 17. mars 1997
LG/jm/ j.nr. 337/97

TELEFAX

ase

Minstemålet på sei

Sør-Trøndelag Fiskarlag viser til Norges Fiskarlags landstyrevedtak 3/97 (11. mars -97) i forbindelse med vurderingen av minstemålet for sei. Saken ble i forkant også behandlet på et arbeidsutvalgsmøte i Sør-Trøndelag Fiskarlag (sak 29/97) 2. mars d.å. (//.).

Sør-Trøndelag Fiskarlag beklager at Norges Fiskarlag gikk inn for en heving av minstemålet på sei som umiddelbart fjerner grunnlaget for seinotfiske mellom 62°N og Troms fylke. Sør-Trøndelag Fiskarlag frykter for konsekvensene dette vil få for deler av seinotflåten, spesielt for de tradisjonelle seinotfartøyene som praksis ikke har andre fiskerettigheter.

Sør-Trøndelag Fiskarlag gikk inn for å beholde dagens differensierte minstemål for not og juksa og samtidig heve minstemålet noe for de andre redskapsgruppene. Effekten av denne reguleringen ville alene kunne betydd mye for seibestanden. I tillegg mente Sør-Trøndelag Fiskarlag at det nå er på tide å påby sorteringsrist i trålfisket etter sei. Dette kravet er heller ikke imøtekommet.

Sør-Trøndelag Fiskarlag er svært betenkt over at en under Nordsjøkonferansen, der EU's fiskeriministre deltok, ikke greide å komme fram til et forpliktende forbud mot dumping av undermåls fisk for EU-flåten.

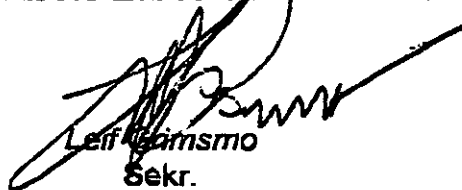
Sør-Trøndelag Fiskarlag viser til pressemelding nr 8/97 fra Fiskeridepartementet og stiller seg uforstående til at ministrene under Nordsjøkonferansen ble enige om at det trengs «...*bedre statistisk materiale om utkast for å få til en best mulig forvaltning*». Som kjent drepes det ned og dumpes rundt 700.000 tonn undermåls fisk i Nordsjøområdet hvert år. Sør-Trøndelag Fiskarlag mener at det ikke er nødvendig med tidkrevende undersøkelser for å få et mer nøyaktig mål på størrelsen av utkastet for å fastslå at et påbud om utkast er økologisk vanvittig.

Sør-Trøndelag Fiskarlag viser til at det påbudte utkastet av undermåls fisk i EU også i stor grad rammer seibestanden. Sør-Trøndelag Fiskarlag stiller seg derfor svært kritisk til at Norge ensidig hever minstemålet når EU-flåten samtidig dumper den undermåls fisken som delvis stammer fra den samme bestanden.

Sør-Trøndelag Fiskarlag støtter Nordmøre Fiskarlags krav om at minstemålet på sei ikke under noen omstendigheter blir øket allerede i år. Dette av hensyn til seinotflåten som allerede har planlagt årets sesong.

Med hilsen:

SØR-TRØNDELAG FISKARLAG

Leif Skjimsmo
Sekr.

Kopi:

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet
Samarbeidsrådet for fylkesfiskarlagene i Norges Råfisklags distrikt
Lokallag + styre
Norges Råfisklag avd. Trondheim
Fiskerisjefen i Trøndelag
Fiskeripresse

NORDMØRE FISKARLAG

Vågeveien 6, 6500 Kristiansund N.

Telefon: 71 67 97 70

Telefax: 71 67 21 84

Sekretæren priv.: 71 67 88 28

Kristiansund 13.03.1997

Norges Fiskarlag

SPØRSMÅL OM HEVING AV MINSTEMÅLET PÅ SEI.

Nordmøre Fiskarlag viser til Norges Fiskarlags landsstyrevedtak av 11.03.1997 i sakens anledning.

For Nordmøre Fiskarlag fikk Norges Fiskarlags behandling av denne saken et meget skuffende og uheldig utfall. Vedtaket - som innebærer en heving av minstemålet med 14-15% - har ført til betydelig uro i de deler av medlemsmassen vår som vil bli hardest rammet dersom myndighetene følger opp landsstyrevedtaket. Et av de forhold våre medlemmer er særlig opptatt av er hvorfor Norges Fiskarlag har akseptert 32 cm til Stad, med en brutal økning til 40 cm nord for Stad, istedefor den trinnvise økning som eksisterer i dag. Nordmøre Fiskarlag ønsker en nærmere forklaring på hva som ligger til grunn for dette.

Nordmøre Fiskarlag finner det provoserende og urovekkende at Norges Fiskarlag "er av den formening at arbeidsgruppen som har vurdert minstemålene for sei har lagt et godt grunnlag for å kunne realitetsbehandle dette spørsmålet". Vi finner Norges Fiskarlags uttalelse urovekkende fordi rapporten mangler en analyse av hvilke konsekvenser en heving av minstemålet for sei vil ha for ulike fylker eller deler av kysten. En slik distriktsvis analyse både for de enkelte flåtegrupper og landsida er nødvendig for reelt å kunne vurdere konsekvensene for verdiskaping, sysselsetting og bosetting.

Det er seinotflåten som blir hardest rammet av en økning av minstemålet fra 35 cm til 40 cm ved vår del av kysten. Denne gruppen står foran et seinotfiske utenfor Møre og Trøndelag som vanligvis foregår i perioden mai - juli. I den forbindelse er det av største betydning at minstemålet ikke under noen omstendighet blir øket allerede i år.

Vi regner det for sikkert at sterke krefter innenfor Norges Fiskarlag vil arbeide for å få hevet minstemålet så snart som mulig. Nordmøre Fiskarlag forventer at Norges Fiskarlag ikke arbeider for dette, men arbeider for de seinotfartøyene som

har lagt årets sesong på Møre og Trøndelag inn i sine driftsplaner.

Med hilsen
NORDMØRE FISKARLAG
Ole Husby
formann

Pål Farstad

Kopi: Seinotgruppa på Nordmøre
Fylkeslagene Finnmark - Sunnmøre og Romsdal
Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet
Fiskerisjefen i Møre og Romsdal
Møre og Romsdal fylkeskommune

Sunnmøre og Romsdal Fiskerlag

Norges Fiskerlag
Pir-senteret,

7005 TRONDHEIM

Juror
F. v. de avd

Fiskernes Hus
Nedre Strandgt. 4,
6004 Ålesund
Telefon 70 12 26 07
Telefax 70 12 88 30

SET J
KOP
TT
PS
Kopier
AN
PO

04.03.97
Jnr.194 ark: 5.7.6.8

TELEFAX

RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI" HØRING ORGANISASJONSMESSIG BEHANDLING.

Deres skriv av 10. januar 1997.

Styret i Sunnmøre og Romsdal Fiskerlag behandlet angj. sak i telefonstyremøte
04.03.97, og det ble gjort slik uttalelse:

1. Styret i Sunnmøre og Romsdal Fiskerlag viser innledningsvis til tidligere utvalgsarbeid som har vært gjennomført i anledning minstemålsbestemmelser for sei. Det forhold at en opererer med fem forskjellige minstemål har naturlig sammenheng med at vi har en langstrakt kyststrekning, og at det er variasjon i fiskemønsteret både i forhold til størrelses sammensetning av fisk og bruksgrupper som deltar.

Styret har i utgangspunktet forståelse at for driftsgrupper som har seifiske som en betydelig del av et driftsopplegg - og ellers vanskeligheter for omstilling til annen drift, bør ha en rimelig mulighet til å utøve dette fisket også videre. Dette også med tanke på å kunne trygge et nødvendig bosettingmønster og sysselsetting i distrikta.

2. Styret konstaterer at der ikke ligger noen entydig tilråding fra arbeidsgruppen som har arbeidet med spørsmålet om endrede minstemål av sei. Ut fra det forhold at saken er kontroversiell, antyder arbeidsgruppen som mulig kompromissløsning differensierte minstemål for ulike driftsgrupper. Der det eventuelt kan åpnes mulighet for at andre fiskefartøyer med seitråltillatelse kan drifte med lavere minstemål enn konvensjonelle redskap for trål forøvrig.

Styret er i utgangspunktet skeptisk til en ordning med ulike minstemål for grupper som drifter etter ellers samme ressurs, da en er redd en slik ordning kan bli kompliserende både ut fra forvaltningsmessige og kontrollmessige forhold. Styret forstår det imidlertid slik at dersom en går på en generell økning av minstemålet vil kystnot bli utelukket fra videre deltakelse. Styret viser til at det for området innen lagets distrikt er gjeldende minstemål i

Sunnmøre og Romsdal Fiskarlag

Fiskernes Hus
Nedre Strandgt. 4,
6004 Ålesund
Telefon 70 12 26 07
Telefax 70 12 88 30

dag 35 cm. Styret vil vise til at det er få fartøy og et begrenset kvantum som blir tatt med not i dette området, og vil derfor tilrå at kystnot inntil videre bør kunne fortsette med minstemål på 35 cm.

3. Styret viser til beregninger som har vært gjort av arbeidsgruppen med utgangspunkt i forskjellige minstemål, og hvordan fangstsituasjonen vil kunne utvikle seg for ulike grupper på kort og lengre sikt om en forholde seg til eksisterende minstemål eller velge enhetlige minstemål på evt. 40 cm, 45 cm eller 50 cm. Alternativt for trål og konvensjonelle på 45 cm og not 40 cm, eller trål og konvensjonelle på 45 cm og not 35 cm. Av tabellen vil det fremgå at det vil bli en forskyvning i fangstutviklingen - og innen de ulike redskapsgrupper, alt etter hvilke parametre som legges inn.

Styret vil i en slik sammenheng måtte vise til at en ikke har tilstrekkelig kjennskap til hvordan det vil forholde seg om en eventuelt unnlater å beskatte sei som er 4 år og yngre f.eks. på Storegga - og dermed lander på et minstemål på 45 cm, om en vil kunne regne med at fisk av nevnte størrelses sammensetning senere vil være tilgjengelig for flåten som drifter i angj. område.

En usikkerhet opp i dette vil etter styrets oppfatning også være - hvordan situasjonen vil utvikle seg på beite/oppveksområda ved at et betydelig større antall individ som følger av evt. endrede minstemål, vil måtte føre til endringer i vandringsmønsteret.

4. Styret finner ut fra en totalvurdering - og ut fra det forhold at sei av større sammensetning også gir bedre pris til fisker - å kunne anbefale at minstemålet som en foreløbig ordning settes til 40 cm for trål og konvensjonelle redskap. Det bør inntil videre søkes unntak for kystnot, slik at de kan videreføre ordning med 35 cm minstemål. Styret vil samtidig vise til at det er viktig at havforskningen intensiverer arbeidet med å søke bringe klarhet i hvordan et endret minstemål vil innvirke på bestandsutviklingen - og tilgjengelighet på tradisjonelle fiskefelt på kysten.
5. Styret viser til at norske myndigheter kan sette egne minstemålsbestemmelser for norske fiskere selv om Norge forvalter seibestanden sør for 62 gr. N i fellesskap med EU. Styret finner spesielt i en slik sammenheng å måtte rette oppmerksomheten mot et vist vern av et oppvekatområde som Egersundbanken.

Styret ser det ellers slik at det vil være riktig å søke samordne minstemålsbestemmelsene av sei i Nordjæen og Skagerak i fellesskap med EU.

6. Styret viser til at det har vært gjort en del forsøk med sorteringsrist i trål i fiske etter sei på Storegga, der en konkludere med at bruk av sorteringsrist ga en bedre og mer stabil

**Sunnmøre og Romsdal
Fiskerilag**

Fiskernes Hus
Nedre Strandgt. 4.
6004 Ålesund
Telefon 70 12 26 07
Telefax 70 12 88 30

(forutsigbar) seleksjon i trålen sammenlignet med dagens ordinære trål og 100 mm trålposer.

Styret vil vise til at bruk av sorteringsrist vil være særdeles problematisk å nytte for trålfartøy som tar inn nota på siden. En vil derfor heller foretrekke en evt. økning av maskevidden, slik at den korresponderer med minstemålet.

Med hilsen

SUNNMØRE OG RØMSDAL FISKARLAG

Nils Fumes
Nils Fumes

Jon Edvin Dyr
Jon Edvin Dyr

Kopi: Fiskeridirektoratet

FISKEBÅTREDERNE FORBUND

HAVFISKEFLÅTENS ORGANISASJON

Røysegt. 15, Postboks 67, Sentrum, N-6001 Alesund, Norge

Telefon: 70 122072 - Telefax: 70 126361

Avd. kontor Tromsø:

Seminarbakken 4, 9008 Tromsø, Norge

Telefon: 77 688037 - Telefax: 77 688648

ETABLERT 1946

Generalsekretær Audun Marvik

Tlf. priv. 70 553883

JIM/

Fiskeridirektoratet

550/97 10

Handwritten signatures and notes:
JIM/ (top left)
Fiskebåtrederne (middle left)
Alesund 03. mars 1997 (middle right)
Høyre (far right)

VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI - HØRING

Fiskebåtrederne Forbund viser til Fiskeridirektoratets høringsnotat av 20. desember 1996 om en vurdering av minstemålet for sei. Styret i Fiskebåtrederne Forbund behandlet saken på et styremøte i dag, og det ble fattet følgende vedtak:

1. «Styret i Fiskebåtrederne Forbund har tidligere gått inn for en økning av minstemålet for sei til 45 cm, og er tilfreds med at også arbeidsgruppen som Fiskeridirektoratet satte ned for å utrede dette spørsmålet, har konkludert med at minstemålet for sei av biologiske og økonomiske grunner bør økes til 45 cm. Styret mener dessuten at en økning av minstemålet for sei er nødvendig for at Norge fortsatt skal ha troverdighet og forhandlingsstyrke i f. eks. kvoteforhandlinger med andre land.
2. Styret i Fiskebåtrederne Forbund mener at arbeidsgruppen som har vurdert en økning av minstemålet for sei, har lagt et godt grunnlag for å endelig kunne realitetsbehandle dette spørsmålet. Styret mener likevel at det er nødvendig å behandle resultatene som kommer frem i slike regnemodeller varsomt. Styret vil ellers uttrykke en stor skepsis til å trekke bo- og sysselsettingsargumenter inn i slike utredninger.
3. Styret i Fiskebåtrederne Forbund vil understreke betydningen en økning av minstemålet for sei til 45 cm vil kunne få for verdiskapningen i næringen. Både ved at et økt minstemål vil gi større bestander av sei og dermed høyere kvoter, men også fordi stor sei er bedre betalt i markedet enn mindre sei, og gir grunnlag for økt bearbeiding. Norge har kontroll med 100% av kvotene av sei nord om 62°N, og 52% av seikvoten i Nordsjøen, og styret konstaterer at tiltak som verner bestandene av sei, i stor grad kommer norske fiskere til gode.
4. Styret i Fiskebåtrederne Forbund forutsetter at et nytt minstemål for sei blir gjort gjeldende for alle fartøygrupper. Styret registrerer at arbeidsgruppen har konkludert med at de fiskeripolitiske målsetningene til en viss grad også blir ivaretatt hvis minstemålet for trålgruppen og konvensjonelle redskap heves, og notgruppen likevel tillates å fiske med et noe lavere minstemål innenfor en begrenset kvote. Styret i Fiskebåtrederne Forbund vil på det sterkeste advare mot en slik forskjellsbehandling mellom de enkelte fartøygruppene. Styret mener at det ikke minst internasjonalt blir vanskelig å forsvare at enkelte fartøygrupper i Norge får benytte et lavere minstemål for sei enn det som biologisk sett er forsvarlig. Styret kan heller ikke se at en slik strategi passer inn i det norske myndigheter legger i en såkalt bærekraftig forvaltning.

5. Styret i Fiskebåtredernes Forbund går også imot at minstemålet for sei skal differensieres geografisk, slik tilfellet er i dag. Styret viser til at dagens minstemål for sei i Skagerrak er på 30 cm, mens det er 32 cm i Nordsjøen, 35 cm nord om 62°N og stigende til 40 cm nord for Lofotodden. Selv om styret prinsipielt mener at det bør gjelde et minstemål for sei på 45 cm for hele landet, kan styret likevel i en overgangsperiode akseptere et lavere minstemål sør for 62°N. Styret er opptatt av at norske fiskere får tilnærmet samme rammebetingelser som utenlandske fiskere som beskatter bestanden, og viser i den forbindelse til at EU sine minstemål for sei i Skagerrak og Nordsjøen samsvarer med de norske. Styret er imidlertid kjent med at Danmark som et ensidig tiltak har fastsatt et minstemål for sei for danske fiskere på 40 cm i Skagerrak og Nordsjøen. Styret i Fiskebåtredernes Forbund mener på denne bakgrunn at minstemålet for sei i disse områdene også for norske fiskere foreløpig bør være 40 cm. Styret forutsetter samtidig at norske myndigheter tar initiativ overfor EU for å få økt minstemålet for alle nasjoner som fisker sei i Nordsjøen og Skagerrak til først 40 cm, og deretter 45 cm. Styret vil dessuten understreke at det ikke finnes biologiske argumenter for å fortsatt ha et lavere minstemål for sei i f. eks. Nordsjøen, enn lenger nord. Det er heller argumenter som taler for det motsatte, i og med at seien i Nordsjøen vokser raskere enn seien lenger nord.
6. Styret i Fiskebåtredernes Forbund er klar over at alle fartøygrupper som deltar i fisket etter sei vil kunne bli rammet av et økt minstemål. Styret mener imidlertid at problemene i stor grad vil være av kortsiktig karakter, og at tidspunktet for å justere minstemålet er det rette. Styret vil i den forbindelse vise til at f. eks. notflåten, som kanskje blir hardest rammet av en økning av minstemålet for sei, nå har gode driftsalternativer både i silde- og torskesektoren. Styret vil samtidig understreke at også notflåten på sikt vil være tjent med et større minstemål for seien, ikke minst fordi industriens interesse for å kjøpe sei da vil bli langt større.
7. Styret i Fiskebåtredernes Forbund viser til at Fiskeridirektøren har varslet at han vil avholde et ekstraordinært reguleringsrådsmøte i april for å behandle denne saken. Styret i Fiskebåtredernes Forbund forutsetter at et økt minstemål blir gjort gjeldende kort tid etter dette møtet.»

Vennlig hilsen
FISKEBÅTREDERNE FORBUND
Sekretariatet

Jan Ivar Maråk

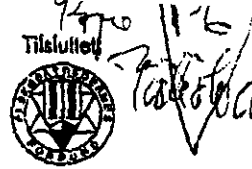
Jan Ivar Maråk
Jan Ivar Maråk

Kopi: Fiskeridepartementet

NORSKE TRÅLERREDERIERS FORENING

Røysegt. 15, Boks 94, N-6001 Ålesund, Norge - Telefon: 70 12 20 72
Telefax: 70 12 63 61 - Bankgiro: 6550.05.69683

ETABLERT 1946

Generalsekretær:
Audun Maråk, ill. priv. 70 15 08 83
Avd. leder:
Jan Ivar Maråk, ill. priv. 70 12 75 47

NBI
Ny postboksadresse
Postboks 67 Sentrum
6001 Ålesund

JIM/

JIM
V
TH
W

Ålesund 20. februar 1997

Fiskebåtredernes Forbund

MINSTEMÅLET FOR SEI

Vi viser til Fiskeridirektoratets høringsnotat om en økning av minstemålet for sei. Styret i Norske Trålerrederiets Forening diskuterte saken på nytt på et styremøte den 11. februar d.å. Det ble fattet følgende vedtak:

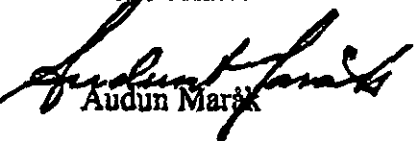
1. «Styret i Norske Trålerrederiets Forening viser til tidligere vedtak hvor foreningen går inn for en økning av minstemålet for sei til 45 cm. Styret er tilfreds med at også arbeidsgruppen som Fiskeridirektoratet satte ned for å utrede dette spørsmålet, har konkludert med at minstemålet for sei bør økes til 45 cm både nord og sør om 62°N av biologiske og økonomiske grunner. Styret vil dessuten understreke at en økning av minstemålet for sei også er nødvendig for at Norge fortsatt skal ha troverdighet og forhandlingsstyrke i bl.a. kvoteforhandlinger med andre land.
2. Styret i Norske Trålerrederiets Forening mener at arbeidsgruppen som har laget utredningen om en økning av minstemålet for sei har gjort et godt arbeid. Selv om styret vil understreke at det er nødvendig å behandle resultatene som kommer frem i slike regnemodeller varsomt, gir arbeidsgruppens rapport et godt grunnlag for å vurdere en økning av minstemålet for sei. Styret er spesielt positiv til at arbeidsgruppen kommer med konkrete anbefalinger. Styret vil likevel uttrykke en stor skepsis til å trekke bosettings- og sysselsetningsargumenter inn i slike utredninger. Styret mener at dersom slike faktorer skal tillegges vekt, er det nødvendig med en langt mer omfattende analyse enn det som er gjennomført her.
3. Styret i Norske Trålerrederiets Forening vil understreke betydningen en økning av minstemålet for sei kan få for verdiskapningen i næringen. Både ved at et økt minstemål vil kunne gi økte bestander av sei og dermed høyere kvoter, men også fordi stor sei er bedrevet i markedet enn mindre sei, og gir grunnlag for økt bearbeiding. Norge har kontroll med 100% av kvotene av sei nord om 62°N, og 52% av seikvoten i Nordsjøen, og styret konstatere på denne bakgrunn at tiltak som verner bestandene av sei, i stor grad kommer norske fiskere til gode.
4. Styret i Norske Trålerrederiets Forening forutsetter at et nytt minstemål for sei blir gjort gjeldende for alle fartøygrupper. Styret registrerer at arbeidsgruppen har konkludert med at målsettingen om å verne ressursgrunnlaget, øke verdiskapningen og sikre sysselsetting og bosetting, til en viss grad også blir ivarettatt hvis minstemålet for trålgruppen og konvensjonelle redskap heves, og notgruppen likevel tillates å fiske med et noe lavere minstemål innenfor en begrenset kvote. Styret i Norske Trålerrederiets Forening vil på det sterkeste advare mot en slik forskjellsbehandling mellom de enkelte fartøygruppene. Styret tror bl.a. at

det ikke minst internasjonalt blir vanskelig å forsvare at enkelte fartøygrupper i Norge får benytte et lavere minstemål for sei enn det som biologisk sett er forsvarlig. Styret kan heller ikke se at en slik strategi passer inn i det norske myndigheter legger i en såkalt bærekraftig forvaltning.

5. Styret i Norske Trålerrederiets Forening går også imot at minstemålet for sei skal differensieres geografisk, slik tilfellet er i dag. Styret viser til at dagens minstemål for sei i Skagerrak er på 30 cm, mens det er 32 cm i Nordsjøen, 35 cm nord om 62°N og stigende til 40 cm nord for Lofotodden. Selv om styret prinsipielt mener at det bør gjelde et minstemål for sei på 45 cm for hele landet, kan styret likevel i en overgangsperiode akseptere et lavere minstemål i Nordsjøen. Styret er opptatt av at norske fiskere får tilnærmet samme rammebetingelser som utenlandske fiskere som beskatter bestanden, og viser i den forbindelse til at EU sine minstemål for sei i Skagerrak og Nordsjøen samsvarer med de norske. Styret er imidlertid kjent med at Danmark som et ensidig tiltak har fastsatt et minstemål for sei for danske fiskere på 40 cm i Skagerrak og Nordsjøen. Styret i Norske Trålerrederiets Forening mener på denne bakgrunn at minstemålet for sei i disse områdene også for norske fiskere foreløpig bør være 40 cm. Styret forutsetter samtidig at norske myndigheter tar initiativ overfor EU for å få økt minstemålet for alle nasjoner som fisker sei sør om 62°N til først 40 cm, og deretter 45 cm. Styret i Norske Trålerrederiets Forening vil dessuten understreke at det ikke finnes biologiske argumenter for å fortsatt ha et lavere minstemål for sei i f. eks. Nordsjøen, enn lenger nord. Det er heller argumenter som taler for det motsatte, i og med at seien i Nordsjøen vokser raskere enn seien lenger nord.

6. Styret i Norske Trålerrederiets Forening er innforstått med at enkelte fartøygrupper vil kunne bli rammet gjennom et økt minstemål for sei, i første rekke kortsiktig, og at dette særlig gjelder notflåten. Styret vil i den forbindelse vise til at tidspunktet for en gjennomføring av en økning av minstemålet for sei i så fall er det rette, i og med at notflåten for tiden har gode driftsalternativer både i silde- og torskesektoren. Styret er imidlertid sikker på at også notflåten på sikt vil være tjent med et større minstemål for seien. Ikke minst fordi industriens interesse for å kjøpe sei da vil bli langt større.»

Vennlig hilsen
NORSKE TRÅLERREDERIETS FORENING
Sekretariatet

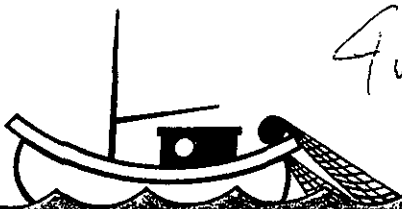

Audun Maråk

Jan Ivar Maråk

Kopi: Fiskeridirektoratet

Sør-Norges

TRÅLERLAG

Fishward S.H. SE 3.

TELEFONER:
Kontor 52 81 58 80
Daglig leder, priv. 52 81 54 39
Telefax 52 81 71 88

Postboks 97
4270 ÅKREHAMN

Bankgiro 5340.10.06628
Postgiro 0807 3568987

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5002 Bergen.

Telefax.

Handwritten initials: S.H. SE

17. MAR 97

Stamp: Sør-Norges Trålerlag

Handwritten signature: Ragnvald

Åkrehamn, 14. mars 1997

HØRING AV RAPPORTEN «EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI»

Under styremøte 13. mars behandlet styret i Sør-Norges Trålerlag ovennevnte sak, og det ble fattet følgende vedtak:

Kommentarer til rapporten:

Styret i Sør-Norges Trålerlag mener at rapporten tar opp mange moment som er relevante dersom minstemålet på sei skal forandres, men det bør understrekes at tallstørrelsene er basert på teoretiske utregninger. Det er dermed vanskelig å fange opp endringer som vil oppstå i fiskemønsteret når flåten må tilpasse seg nye rammebetingelser.

Forslag til gjennomføring av en heving av minstemålet for seibestanden sør for 62°N.

Styret i Sør-Norges trålerlag ser klart behovet for å stabilisere en bærekraftig seistamme både nord og sør for 62°N og at heving av minstemålet kan være et brukbart virkemiddel til å oppnå en slik effekt.

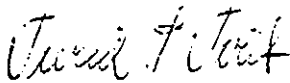
Da nordsjøtråltillatelsen kun tillater fiske etter sei sør for 62°N, har Sør-Norges Trålerlags vurderinger kun tilknytning til seibestanden sør for 62°N.

Styret i Sør-Norges Trålerlag går inn for at minstemålet på sei settes til 37cm i Nordsjøen og Skagerak for alle redskaper. Dersom resultatet blir at en skiller mellom ulike redskapsgrupper, bør dette tidsbegrenses, og en bør ha kvote på hvor mye som kan tas under en viss lengdegrense.

En av grunnene til at en foreslår økning til 37cm er at EU vurderer å heve minstemålet til 37cm. Målet bør være at reguleringsbestemmelsene for fisket blir, så langt det er mulig, felles med EU. Det må ikke fra norsk side fastsettes reguleringer som er negative for norske fiskere i forhold til konkurrentene fra EU-land.

Den biologiske effekten av et økt minstemål er at gytebestanden av sei øker. Konsekvensen av en økt gytebestand er at en kan holde et stabilt ressursuttak på et høyere nivå enn dagens. En økt og stabil kvote og fangst av sei vil dermed bidra til større verdiskapning.

Med hilsen

Turid S. Tveit
daglig leder

Fiskerinæringens Landsforening

FNL-Tromsø

9005 Tromsø (Besøksadresse: Skippergata 35-39)
Telefon: 77 65 80 33, Fax: 77 65 54 97

SHX TH

4.

Fiskeridirektoratet

Postboks 185
5002 Bergen

Vår ref.

Deres ref.

Dato

18.02.1997

Minstemål for sei - høringsuttalelse

Vi viser til brev av 20. desember 1996 fra Fiskeridirektøren vedrørende høring i forbindelse med rapporten «En vurdering av minstemålet for sei».

Styret i Fiskerinæringens Landsforening har behandlet rapporten i møte 13. februar 1997 og fattet følgende vedtak:

«Styret i FNL vil tilrå at minstemålet for sei økes til 45 cm.»

Styret i FNL vil anbefale at det fastsettes et felles minstemål for bestandene sør for 62°N og nord for 62°N. For å redusere de kortsiktige negative effektene for enkelte grupper, og med bakgrunn i dagens minstemål, anbefaler FNL at det utarbeides en opptrappingsplan hvor en i første omgang øker til 40 cm, men hvor det endelige mål bør være 45 cm.

Styret i FNL vil anbefale at det for fiske i kystnære områder og begrenset til et nærmere fastsatt kvantum sør for 62°N gis anledning til å fange sei med not med utgangspunkt i dagens minstemål. Forutsetningen for et slikt fiske må være at fisken låssettes og selges til norsk industri.

Styret for FNL anbefaler at det etableres overgangsordninger for notflåten nord for 62°N, hvor det blir stilt som krav at minimum 50% av sei fanget med not nord for 62°N skal være over 45 cm. Også her må det settes som betingelse at notfisket gjennomføres på en slik måte at råstoffet kan gi grunnlag for verdiskapning i norsk fiskeindustri.»

Med vennlig hilsen

Fiskerinæringens Landsforening

Terje E. Martinussen
avd. direktør

Hovedkontor:

FNL Oslo, Postboks 5471 Majorstua, 0305 Oslo, Tlf: 22 96 50 18, Fax: 22 60 15 42

Avdelingskontor:

FNL Bergen, Bontelabo 2, 5003 Bergen, Tlf: 55 96 26 70, Fax: 55 96 22 05

FNL Ålesund, Postboks 514 sentrum, 6001 Ålesund, Tlf: 70 12 45 60, Fax: 70 12 30 02

TELSLUTTET NÆRRINGSUTVETS HØRINGSORGANISASJON

NORSK Sjømannsforbund

Hovedkontor

Torbjørn 5.
Knut

Vår ref.: Sak 655.6
TS/te

Oslo, 17. mars 1997

Fiskeridirektoratet
Postboks 185
5002 BERGEN

Weg

SE SE TT

KOP:
TT
HO
PO
AV
ORG

HØRING - EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI

Norsk Sjømannsforbund viser til ovennevnte høringsnotat, datert 20. desember 1996.

Norsk Sjømannsforbunds fiskeristyre har behandlet saken hvor følgende vedtak ble fattet:

"Norsk Sjømannsforbund er enig med arbeidsgruppen som Fiskeridirektoratet satte ned for å vurdere minstemålet for sei sin konklusjon. Ut fra biologiske og økonomiske grunner er det rett å øke minstemålet til 45 cm.

Norsk Sjømannsforbund går inn for at minstemålet på sei blir gjort gjeldende for alle fartøygrupper. En forskjellsbehandling mellom de forskjellige fartøygrupper er uakseptabelt. Det vil være betenkelig å tillate en enkelt flåtegruppe å fiske sei som er mindre enn det minstemålet som biologisk sett er forsvarlig.

Norsk Sjømannsforbund er imot at minstemålet skal være differensiert etter geografisk område. Selv om forbundet mener at minstemålet skal være likt for hele landet, kan det aksepteres at minstemålet for sei sør for N 62°, i en begrenset periode settes til 40 cm.

Norsk Sjømannsforbund er kjent med at danske myndigheter ensidig har fastsatt minstemålene for sei til 40 cm. EU har minstemål i Nordsjøen og Skagerak, som samsvarer med de norske.

Norsk Sjømannsforbund vil anmode norske myndigheter å ta kontakt med EU med henblikk på å heve minstemålet i første omgang til 40 cm., for deretter å heve det til 45 cm.

Norsk Sjømannsforbund forutsetter at nytt minstemål på sei blir gjort gjeldende så snart som mulig etter ekstraordinært Reguleringsrådsmøte i april".

Med hilsen

NORSK Sjømannsforbund

Tormod Storås

Tormod Storås

saksbehandler: Tormod Storås

Telefax
Fiskeridirektoratet
Postboks 185
5002 BERGEN

Bankgiro: 9019.07.01793
Postgiro: 0824 0 12 37 04
Sentralbord: 77 60 35 30
Telefax: 77 68 08 69

6.

Løst søk
Sutt SE
09. APR 97
SAKS NR. 550/97-18

TH
PS

J.nr.: 161/97 Vår ref.: HJD/RH Deres ref.: Tromsø, 8. april 1997

HØRING VEDRØRENDE MINSTEMÅL FOR SEI

Viser til direktoratets høring av 20. desember 1996 angående rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" samt telefonsamtale med Per Sandberg i denne sak.

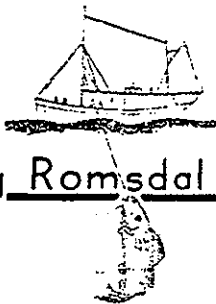
Forbundet er enig med arbeidsgruppen i at en heving av minstemålet for sei generelt vil bidra positivt til oppfyllelse av de fiskeripolitiske målsettinger. I den forbindelse vil vi særlig vektlegge en vurdering av ressursgrunnlaget og en bedring av bestandssituasjonen.

Norsk Nærings- og Nyttelsesmiddelarbeiderforbund er prinsipielt av den oppfatning at man bør fastsette et felles minstemål for sei uavhengig av hvor denne fanges og med hvilket redskap. På tross av denne prinsipielle holdning vil vi ut fra en totalvurdering foreslå at minstemålet for sei heves til 45 cm nord for 62 gr. br. N og 40 cm for sør for 62 gr. br. N. Etter vår mening bør minstemålet sør for 62 br. N fastsettes uavhengig av EU's minstemål for området. Likevel vil vi understreke at det må være et siktemål å få EU til å operere med samme minstemål som Norge har.

Når det gjelder de øvrige problemstillinger som reises i direktoratets høring har forbundet ingen kommentarer til disse.

Med hilsen
NORSK NÆRINGS- OG NYTTELSESMIDDELARBEIDERFORBUND
Nord-Norgeskontoret

Hans-Johan Dahl

Sunnmøre og Romsdal Fiskesalslag

Telegramadr. «BANKFISK»

Telefax 70 12 95 63

Telefoner Ålesund

Salgsavdelingen 70 12 15 85

Salgssjefen 70 12 32 95

bolig 70 18 34 64

Kasse og bokholderi 70 12 15 87

Direktøren 70 12 25 53

bolig 70 14 12 00

Kontorsjef/øk.sjef 70 12 17 62

Fosnavåg

Kontoret 70 08 85 50

Bestyreren, bolig 70 08 72 21

Bud 70 26 15 11

Bestyrer, kontor 70 26 10 87

7.

FISKERIDIREKTORATET,
Juridisk Kontor,
Postboks 185,
5002 BERGEN.

W. Sævi
Satt
Ålesund - 19/3.97.

W. Sævi
AW
WSP

HØRING AV RAPPORT « EN VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI ».

Vi viser til tilsendt rapport om minstemål for Sei.

Saken ble behandlet på lagets styremøte den 18/3.97, og styret gjorde følgende uttalelse til rapporten:

SAS
14/3.97
TH
Egk

«Styret i Sunnmøre og Romsdal Fiskesalslag vil uttale at i.h.t. pris- og omsetningsmessige forhold ser styret det som en fordel at minstemålet for Sei økes til 45 cm på sikt.»

Dette til Deres orientering.-

Med hilsen

SUNNMØRE OG ROMSDAL FISKESALSLAG

Jakob Sætre

Fiskeridirektoratet
Juridisk Kontor
Postboks 185

5002 BERGEN

03.03.97

530/97

HØRING VEDR. MINSTEMÅLET FOR SEI.

Saken ble behandlet i styremøte i Vest-Norges Fiskesalsslagn i Måløy den 26. februar 1996 som SAK: 5/97.

Vedtakk:

"Det var naturlig at den nedsatte arbeidsgruppe i Fiskeridirektoratet som skulle vurdere hvorvidt minstemålet for sei bør økes, såg på både ressursvern, verdiskaping, og sysselsetting/bosetting i forhold til de enkelte gruppers behov og fiskemønster. Vi vil berømme det grundige arbeidet som arbeidsgruppen har gjort. De har laget en meget god rapport bygd på materiale fra ICES, Havforskningsinstituttets og Fiskeridirektoratets databaser.

Fisket etter sei i Norge foregår på 2 seibestander. Nord for 62 gr. N fiskes det på en norsk bestand, og sør for 62 gr. N fiskes det på en bestand som Norge forvalter sammen med EU. Det er med utgangspunkt i vår beliggenhet og det fiskemønster som er innenfor vårt område, at vi i hovedsak vil uttale oss vedrørende seibestanden sør om 62 gr. N.

Norge har tradisjon i å drive ressursvern ved å regulere gytebestanden (f. eks. torsk). Gjennom bl. a. maskevidde regulerer vi uttak av småfisk. I omsetning/salg er dette en fordel ved at stor fisk gir bedre pris enn små fisk. Men i seifisket er beskatningsmønsteret annerledes og mer komplisert enn det som tradisjonelt gjelder. Sei blir fisket med not, trål, og garn, og man har forskjellige anvendelser for fisken. Man har derfor også forskjellig minstemål. Som nevnt så må man, i tillegg til ressursgrunnlaget, også ta hensyn til verdiskaping og sysselsetting/bosetting. Med bakgrunn i det beskatningsmønster man i dag har for sei både sør og nord for 62 gr. N, samt hensynet til de moment som er nevnt, så er det styret i Vest-Norges Fiskesalsslagns mening at minstemålet for sei må være differensiert etter redskap.

For å kunne oppfylle målsettingen om sysselsetting og bosetting, er en god ressursforvaltning grunnleggende. Kystnotgruppen er en av de grupper som bidrar sterkt til å oppfylle denne målsettingen. I vår videre utdyping av hvor viktig seinotfisket er for kystnotgruppen i vårt distrikt, så vil vi fullt og helt konsentrere oss om området sør for 62 gr. N. I Vest-Norges Fiskesalslags distrikt blir det landet mellom 3.000 og 7.000 tonn sei hvert år. Variasjonene har bl. a. sammenheng med tilgjengelighet, dvs. vær, temperatur og åteforhold. Flåten er lite mobil og består av 74 båter fra Hordaland og Sogn og Fjordane. Notseifisket blir drevet i kombinasjon med notfiske etter sild, brisling og makrell, og er et svært viktig supplement til sysselsettingen i denne flåten. Notsei er også viktig for industrien på land. For Domstein-konsernet er dette en viktig råvare til ett av deres spesialprodukter, og Bulandet Fiskeindustri bygger nå en helt ny filéfabrikk der notsei vil være deres viktigste råvare.

Som det går frem av arbeidsgruppens rapport så har, selv dramatisk heving av minstemålet på notsei sør for 62 gr. N., liten biologisk innvirkning. Det eneste man oppnår er å radere bort et fiskeri som er livsviktig for den flåtegruppen og den industrien det gjelder. Seinotfisket er viktig for sysselsetting og bosetting på kysten. Det vil helt klart gjøre større skade på seibestanden dersom notseifisket får en økning av minstemålet som fører til sortering. Fiskeridirektoratet kjenner meget godt til at det rette beskattningsmønsteret for notsei er slik det nå er med et minstemål på 32 cm.

Styret i Vest-Norges Fiskesalslag mener at minstemålet for notsei sør for 62 gr. N og hele Skagerrak, innenfor 12 n. mil, må være 32 cm. Man mener derfor at minstemålet for sei også må være differensiert etter geografisk område. Videre er det ingen motforestillinger at notgruppen får fiske på en fast årskvote prosentvis etter bestandsstørrelse. Siste årene har denne årskvoten lagt mellom 7.000 og 9.000 tonn.

Vest-Norges Fiskesalslag vil sterkt understreke at man må søke samarbeid med EU for å få et felles minstemål for sei i Nordsjøen. Norge må ikke vedta noe minstemål i Nordsjøen uten at EU forplikter seg til å innføre det samme. Det må også så snart som mulig utarbeides en beskattningsstrategi i samarbeid med EU, slik at den gevinsten som man forventer å oppnå, forvaltes på en best mulig måte."

Med vennlig hilsen

VEST-NORGES FISKESALSLAG

Audun Nybakk

Rogaland Fiskesalgslag S/L

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Postboks 185
5002 Bergen

550/97

V. G. M. O.

Fiskeridirektoratet

Koppe

Stavanger, 01.03.97

Vedr. Rapporten «En vurdering av minstemål for sei.»

Styret i Rogaland Fiskesalgslag S/L behandlet rapporten i styremøte i dag og uttaler fig.:

« Det lokale seifiske er av vesentlig betydning for å kunne opprettholde et fiske i det hele tatt i store deler av Rogaland. En økning av minstemålet for sei vil kunne få alvorlige følger for inntektsgrunlaget for mange fiskere og true sysselsettingen og bosettingen i deler av fylket.

Rogaland Fiskesalgslag S/L vil derfor på det sterkeste gå imot en økning av minstemålet for sei.»

Med vennlig hilsen
Rogaland Fiskesalgslag S/L

Arild Olsnes
Direktør

Besøksadresse Verven 28/30
Postboks 1523 Kjelve
4004 Stavanger
Telefon * 51 89 01 10
Telefax 51 89 08 71

Bankgironr 3260.05.78609
Postgironr. 0801 5645114
Foretaksregisteret: 915 442 730

W. J. ...

20. FEB 1997

550.97. 5

S. J. ...
TH

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5002 BERGEN

U. J. ...

Vår saksbehandler JEL/ST Vår dato 27. februar 1997 Vår referanse 229/97

HØRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI"

Det vises til Fiskeridirektoratet's brev av 21. januar vedrørende ovennevnte.

Vi har ingen kommentarer til rapporten som vi mener beskriver problematikken på en riktig måte.

Skagerakfisk S/L har satt et minste salgsmål for sei på 35 cm innen Lagets distrikt. Dette betyr at fiskere hjemmehørende i Lagets distrikt burde være "komfortable" med et minstemål på 35 cm.

Minstemålet bør etter vår oppfatning ikke differensieres etter reiskap eller geografisk område. Like bestemmelser vil være å foretrekke både av hensyn til kontroll og legitimitet.

I utgangspunktet bør det være samme tekniske bestemmelser for fiskere som fisker i samme havområde på felles bestander.

Med vennling hilsen
SKAGERAKFISK S/L

Jørn E. Lian
Jørn E. Lian
direktør

sett SAJ
78.Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5002 BERGEN

Kopi Fisk, V&K

Deres ref.	J.nr.	Telefax	Dato
	10071/96	77 62 30 81	14.02.97
Vår ref.	Arkiv	Tlf. dir.innvalg	Saksbehandler
006433/97	U40	77 62 30 87	Gunnar Davidsson

Oppgis ved alle henv.

HØRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI"

Næringsutvalget i Troms har i møte den 05. februar 1997 fattet følgende vedtak i sak 06/97:

1. Næringsutvalget i Troms fylkeskommune har fått til uttalelse rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" fra Fiskeridirektoratet. Rapporten tar for seg ulike konsekvenser av økning av minstemålet for sei i norske farvann.
2. Næringsutvalget konstaterer at rapporten synliggjør at det både ut fra biologiske, ressursmessige og økonomiske hensyn er grunnlag for å heve minstemålet på sei. Ut fra en totalvurdering av alle forhold, går næringsutvalget inn for at minstemålet på sei heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper.

Næringsutvalget vil likevel vise til at rapporten synliggjør at det for notgruppen i deler av landet vil oppstå problemer med en slik økning av minstemålet. Næringsutvalget vil derfor anbefale at det for disse områdene og for denne redskapsgruppen blir lagt opp til en gradvis økning av minstemålet til 45 cm.

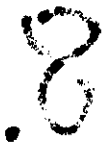
Næringsutvalget vil videre be om at det for den samme gruppen blir gitt støtte til omstilling."

./ Kopi av saken følger vedlagt.

Med vennlig hilsen

Kari Mette Aaseth
Kari Mette Aaseth
planleder

Ingvild M. Larsen
Ingvild M. Larsen

TROMS FYLKESKOMMUNE

Plan- og næringsetaten

Utvalg/styre: Næringsutvalget - Næringsutvalgsaker

Møtedato: 05.02.97

Saksbehandler: Gunnar Davidsson

A/B-sak: A

Offentlighetlovens

Reg.nr.	J.nr.	Arkiv	Dato
003207/97	10071/96	U40	23.01.97

...

Sak nr.: 0006/97

HØRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI"

Innstilling til vedtak:

"1. Næringsutvalget i Troms fylkeskommune har fått til uttalelse rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" fra Fiskeridirektoratet. Rapporten tar for seg ulike konsekvenser av økning av minstemålet for sei i norske farvann.

2. Næringsutvalget mener at en ut i fra biologiske og ressursmessige hensyn til fiskebestandene bør øke minstemålet for sei. Utvalget går inn for at minstemålet på sei heves til 45cm i alle områder og for alle redskapstyper. Fiskere som rammes særlig av denne endringen bør gis kompensasjon i form av (økte) kvoter på andre fiskeslag slik at de ikke lider uforholdsmessig stort tap."

...

Saksutredning:

(Kopi av rapporten som er på ca. 70 sider kan ettersendes dersom noen av utvalgsmedlemmene føler behov for det - vennligst ta kontakt med saksbehandler)

Fiskeridirektoratet har fått i oppgave av Fiskeridepartementet å utrede hvorvidt minstemålet for sei bør økes. Minstemålet er den minstepørrelse (lengde) som fisken må holde for å være lovlig fangst. Direktoratet har derfor nedsatt et utvalg som har utredet ulike sider av dette spørsmålet. Økning av minstemålet vil få ulike konsekvenser for forskjellige grupper av fiskere, og vil primært ramme notfisket etter sei som er et viktig sesongfiske for en gruppe kystfiskere.

Dagens minstemål er forskjellig mellom ulike deler av kysten, fra 30cm i Skagerrak og til 40cm nord for Lofotodden. Likeledes opereres det med ulike maskevidder i trål og snurrevad langs kysten.

Knut Werner Hansen fremmet følgende forslag som alternativ til innstillingens pkt. 2:

"Næringsutvalget konstaterer at rapporten synliggjør at det både ut fra biologiske, ressursmessige og økonomiske hensyn er grunnlag for å heve minstemålet på sei. Ut fra en totalvurdering av alle forhold, går næringsutvalget inn for at minstemålet på sei heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper.

Næringsutvalget vil likevel vise til at rapporten synliggjør at det for notgruppen i deler av landet vil oppstå problemer med en slik økning av minstemålet. Næringsutvalget vil derfor anbefale at det for disse områdene og for denne redskapsgruppen blir lagt opp til en gradvis økning av minstemålet til 45 cm.

Næringsutvalget vil videre be om at det for den samme gruppen blir gitt støtte til omstilling."

Votering:

Innstillingens pkt. 1 - enstemmig vedtatt

Knut Werner Hansens forslag til pkt. 2 - enstemmig vedtatt.

Endelig vedtak lyder slik:

1. Næringsutvalget i Troms fylkeskommune har fått til uttalelse rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" fra Fiskeridirektoratet. Rapporten tar for seg ulike konsekvenser av økning av minstemålet for sei i norske farvann.
2. Næringsutvalget konstaterer at rapporten synliggjør at det både ut fra biologiske, ressursmessige og økonomiske hensyn er grunnlag for å heve minstemålet på sei. Ut fra en totalvurdering av alle forhold, går næringsutvalget inn for at minstemålet på sei heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper.

Næringsutvalget vil likevel vise til at rapporten synliggjør at det for notgruppen i deler av landet vil oppstå problemer med en slik økning av minstemålet. Næringsutvalget vil derfor anbefale at det for disse områdene og for denne redskapsgruppen blir lagt opp til en gradvis økning av minstemålet til 45 cm.

Næringsutvalget vil videre be om at det for den samme gruppen blir gitt støtte til omstilling.

Plan- og næringsetaten, 13. februar 1997

Ingvild M. Larsen
Ingvild M. Larsen

TROMS FYLKESKOMMUNE

Plan- og næringsetaten

Utvalg/styre: Næringsutvalget - Næringsutvalgsaker

Møtedato: 05.02.97

Saksbehandler: Gunnar Davidsson

A/B-sak: A

Offentlighetslovens

Reg.nr.	J.nr.	Arkiv	Dato
003207/97	10071/96	U40	23.01.97

...

Sak nr.: 0006/97

HØRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI"

Innstilling til vedtak:

"1. Næringsutvalget i Troms fylkeskommune har fått til uttalelse rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" fra Fiskeridirektoratet. Rapporten tar for seg ulike konsekvenser av økning av minstemålet for sei i norske farvann.

2. Næringsutvalget mener at en ut i fra biologiske og ressursmessige hensyn til fiskebestandene bør øke minstemålet for sei. Utvalget går inn for at minstemålet på sei heves til 45cm i alle områder og for alle redskapstyper. Fiskere som rammes særlig av denne endringen bør gis kompensasjon i form av (økte) kvoter på andre fiskeslag slik at de ikke lider uforholdsmessig stort tap."

...

Saksutredning:

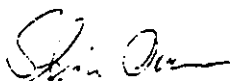
(Kopi av rapporten som er på ca. 70 sider kan ettersendes dersom noen av utvalgsmedlemmene føler behov for det - vennligst ta kontakt med saksbehandler)

Fiskeridirektoratet har fått i oppgave av Fiskeridepartementet å utrede hvorvidt minstemålet for sei bør økes. Minstemålet er den minstestørrelse (lengde) som fisken må holde for å være lovlig fangst. Direktoratet har derfor nedsatt et utvalg som har utredet ulike sider av dette spørsmålet. Økning av minstemålet vil få ulike konsekvenser for forskjellige grupper av fiskere, og vil primært ramme notfisket etter sei som er et viktig sesongfiske for en gruppe kystfiskere.

Dagens minstemål er forskjellig mellom ulike deler av kysten, fra 30cm i Skagerrak og til 40cm nord for Lofotodden. Likeledes opereres det med ulike maskevidder i trål og snurrevad langs kysten.

Sei i norske farvann deles opp i en nordlig og en sørlig bestand, selv om det antakeligvis er en stor grad av sammenblanding mellom disse bestandene. Begge bestander antas i henhold til biologiske kriterier å ha et potensial til større avkastning dersom en reduserer beskatningen av småsei (ved økning av minstemålet). I henhold til bioøkonomiske modeller som er anvendt antas en økning av minstemålet til 45cm i alle områder for alle redskapsgrupper å gi en mergevinst på 48 millioner i dekningsbidrag over en 10-årsperiode for den nordlige seibestand. Dette er det gunstigste alternativet økonomisk (se vedlegg). For den sørlige bestand er notfisket relativt marginalt (ca. 10% av fangsten), og vil bli bortimot helt utelukket dersom minstemålet heves til 45cm. Et minstemål på 45cm for alle andre enn notfiskere (som gis dispensasjon for et minstemål på 35cm) vil her gi det beste økonomiske resultat i henhold til disse bioøkonomiske beregninger.

Troms fiskarfylking har i et enstemmig årsmøtevedtak i 1996 gått inn for at minstemålet heves til 45cm for alle redskapsgrupper og alle områder. En slikt endring vil ramme notfiskerne særskilt hardt, og disse vil ikke uten videre kunne kompensere ved økt aktivitet på andre fiskeslag (på grunn av kvoter). For den nordlige bestand, vil økning av minstemålet til 45cm medføre at notfisket vil bli halvert (Ned fra 35 tusen tonn til 15 tusen tonn), mens trål og konvensjonelt fiske vil gå ned med inntil 20% det første året. Gevinsten av reguleringene, i form av økt fangst i årene som kommer, går i hovedsak til den konvensjonelle fiskeflåte (garn/snurrevad) og til trålerne, mens notfisket fremdeles vil bli under halvparten av dagens fangst etter 10 år med høyere minstemål (se vedlegg).

Stein Ovesen
ass. fylkesplan- og nærings sjef

Kari Mette Aaseth
planleder

Knut Werner Hansen fremmet følgende forslag som alternativ til innstillingens pkt. 2:

"Næringsutvalget konstaterer at rapporten synliggjør at det både ut fra biologiske, ressursmessige og økonomiske hensyn er grunnlag for å heve minstemålet på sei. Ut fra en totalvurdering av alle forhold, går næringsutvalget inn for at minstemålet på sei heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper.

Næringsutvalget vil likevel vise til at rapporten synliggjør at det for notgruppen i deler av landet vil oppstå problemer med en slik økning av minstemålet. Næringsutvalget vil derfor anbefale at det for disse områdene og for denne redskapsgruppen blir lagt opp til en gradvis økning av minstemålet til 45 cm.

Næringsutvalget vil videre be om at det for den samme gruppen blir gitt støtte til omstilling."

Votering:

Innstillingens pkt. 1 - enstemmig vedtatt

Knut Werner Hansens forslag til pkt. 2 - enstemmig vedtatt.

Endelig vedtak lyder slik:

1. Næringsutvalget i Troms fylkeskommune har fått til uttalelse rapporten "En vurdering av minstemålene for sei" fra Fiskeridirektoratet. Rapporten tar for seg ulike konsekvenser av økning av minstemålet for sei i norske farvann.
2. Næringsutvalget konstaterer at rapporten synliggjør at det både ut fra biologiske, ressursmessige og økonomiske hensyn er grunnlag for å heve minstemålet på sei. Ut fra en totalvurdering av alle forhold, går næringsutvalget inn for at minstemålet på sei heves til 45 cm i alle områder og for alle redskapsgrupper.

Næringsutvalget vil likevel vise til at rapporten synliggjør at det for notgruppen i deler av landet vil oppstå problemer med en slik økning av minstemålet. Næringsutvalget vil derfor anbefale at det for disse områdene og for denne redskapsgruppen blir lagt opp til en gradvis økning av minstemålet til 45 cm.

Næringsutvalget vil videre be om at det for den samme gruppen blir gitt støtte til omstilling.

Plan- og næringssetaten, 13. februar 1997

Ingvild M. Larsen
Ingvild M. Larsen

SAMMENDRAG

Fisket etter sei reguleres i Norge bl.a. med fem ulike minstemål, fra 40 cm lengst nord til 30 cm lengst sør. Fisket foregår på to seibestander, nord for 62°N fiskes det på en norsk bestand og sør for 62°N fiskes det på en bestand Norge forvalter sammen med Den Europeiske Union (EU). Norge kan heve minstemålet selvstendig for fisket i Norges økonomiske sone på begge bestander, men ettersom EU er en stor aktør i fisket på bestanden i Nordsjøen vil det være naturlig og ønskelig med en avklaring vis a vis EU hvordan en endring for Nordsjøen best kan gjennomføres.

Med utgangspunkt i de fiskeripolitiske målsettingene drøftes i denne rapporten konsekvensene av en heving av minstemålet for sei. Redskapet vi benytter er en regnemodell der vi kombinerer biologiske og økonomiske sammenhenger og data. Data om seibestanden størrelse, sammensetning (av ulike aldersgrupper), forventede utvikling og hvorledes de enkelte redskap beskatter seien hentes delvis fra Det internasjonale råd for havforskning (ICES) og delvis fra Havforskningsinstituttet. Data om ulike fartøygruppers inntekter, kostnader og leveringsmønster hentes fra Fiskeridirektoratets databaser. For seibestanden nord for 62°N er det utført beregninger med minstemål opp til 50 cm, mens det for seibestanden sør for 62°N er utført beregninger med minstemål opp til 45 cm.

Arbeidsgruppen finner at en heving av minstemålet generelt vil bidra positivt til oppfyllelsen av de fiskeripolitiske målsettinger. Regionalt vil imidlertid en heving av minstemål kunne få negative konsekvenser, fordi en generell heving av minstemålet vil medføre en sterk begrensning i enkelte redskapsgruppers fiske. Disse effektene er kvalitativt sammenlignbar for begge seibestandene, og et kort sammendrag av disse effektene relatert til de fiskeripolitiske målsettingene (nevnt stikkordsmessig) blir som følger:

Ressursgrunnlaget skal vernes

Heving av minstemålet vil, gjennom redusert fangst av småsei, øke gytebestandene og dermed bidra til å oppfylle målsettingen om å verne ressursgrunnlaget. Ved et minstemål på 50 cm, og en fast fiskedødelighet gjennom en 10-årsperiode, viser resultatene av vår modell at gytebestanden nord for 62°N vil øke sterkt. Ved en heving av minstemålet til 45 cm vil gytebestanden nord for 62°N øke med 85% i løpet av 10 år. Tilsvarende vil gytebestanden sør for 62°N kunne bli mer enn dobbelt så stor ved en heving av minstemålet til 45 cm.

I tillegg til ved hvilken alder seien fiskes (beskatningsmønsteret) vil det naturlig nok være hvor mye som fiskes (beskatningsstrategi) som vil være avgjørende for fremtidig størrelse på gytebestanden. Dersom minstemålet heves, og en registrerer en økning i gytebestanden, vil det være press for å øke kvotene, altså å avvike fra den fangststrategi som er lagt til grunn for utregningene her. I en slik situasjon er det viktig å ha utviklet en beskatningsstrategi - eller - et mål for hvilken fiskedødelighet det årlige ressursuttaket bør baseres på, slik at gevinstene ved et øket minstemål forvaltes på en best mulig måte.

Øket verdiskaping

Fordi våre analyser gir det resultat at et øket minstemål gir større fangst på sikt, samt at stor sei i hovedsak er bedre betalt enn liten sei, finner vi at heving av minstemål vil bidra til målsettingen om økt verdiskaping. Nord for 62°N finner arbeidsgruppen den langsiktige fangstverdien å være

høyest ved et minstemål på 50 cm. Introduisering av et slikt tiltak vil imidlertid innebære kortsiktige tap før en får den langsiktige vinningen. Om en derfor ser på dekningsbidraget som fangsten gir opphav til gjennom en 10-årsperiode, hvor altså det kortsiktige tapet veies mot den langsiktige vinningen, finner vi at et generelt minstemål på 45 cm vil være det beste.

Sysselsetting og bosetting

For å kunne oppfylle målsettingene om sysselsetting og bosetting er en god ressursforvaltning grunnleggende. Generelt vil derfor et øket minstemål også bidra (indirekte) til disse målsettingene. Men heving av minstemålet vil likevel slå negativt ut for slike målsettinger i enkelte fiskeri og i enkelte regioner. Med det fangstmønster som er lagt til grunn for modellen gjelder dette spesielt notgruppen, som ved et minstemål på 45 cm vil rammes hardt, spesielt i særlige områder. De deler av notflåten som av ulike grunner ikke har anledning til å endre fangstmønster må antas å ville få problemer med å gjennomføre et seifiske.

Vil en kompromissløsning være mulig?

Resultatene fra vår undersøkelse viser at en heving av minstemålet er en problemstilling med et betydelig fordelingsmessig aspekt. Generelt vil en heving av minstemålet være positivt for flere fiskeripolitiske målsettinger. Gitt dette resultatet, er det interessant at vi finner at målsettingene om å verne ressursgrunnlaget, øke verdiskapingen og sikre sysselsetting og bosetting likevel i betydelig grad vil bli ivaretatt hvis minstemålet for trålgruppen og konvensjonelle redskap heves og notgruppen likevel tillates å fiske med et noe lavere minstemål. En forutsetning for et slikt differensiert minstemål er naturlig nok at notgruppens andel av norsk kvote avgrenses, og arbeidsgruppen gir noen stikkord om hvorledes en slik begrensning kan utformes. Tilsvarende kan det argumenteres for at fartøy med seitråltillatelse skal tillates å fiske under et lavere minstemål enn konvensjonelle redskap og trål forøvrig, men dette har vi ikke kvantifisert i rapporten.

Ulempen med et differensiert minstemål er naturlig nok at det ikke bidrar til et enklere forvaltningssystem, samt at det kan reises debatt om hvilke signaler som ligger i at enkelte fartøygrupper tillates å fiske på fisk som er av en størrelse som andre grupper ikke tillates å fiske på. Likevel må en erkjenne at en heving av minstemålet vil slå svært ulikt ut for ulike grupper av fiskere. Av hensyn til stabile rammebetingelser og opprettholdelse av en differensiert flåte kan det derfor argumenteres med at enkelte grupper bør gis et visst vern.

Spørsmålet om påbud av skillerist i not eller trålfisket

En må konkludere med at forsøkene ved bruk av skillerist i not har gitt gode resultater, såfremt seien ikke dør under fangstoperasjonen. Likeså har forsøkene med bruk av rist vist at dersom minstemålet på sei er 45 cm vil rist med spileavstand lik 50 mm kombinert med maskevidde på 100 mm gi gode resultater. Det gjenstår imidlertid å undersøke hvordan en slik innretning på trål vil beskatte andre arter. Når dette er klarlagt, vil vi anta at forutsetningene vil være tilstede for å påby bruk av rist i trålfisket etter sei.

Fiskeridirektoratet
Postboks 185

5002 BERGEN

FISKERIDIREKTORATET	
06. MAR 97	
SAKSNR.	DOK.NR.
550/97	13
U.S. 8	

Kopi fisk ØK
V30

Dykkar ref.:

Vår ref.:
6141/313/SNG/GAK

Molde, 27.02.97

EI VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI - HØYRINGSFRÅSEGN

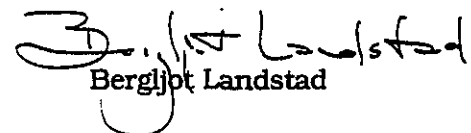
./.. Vedlagt sender vi saksframlegget i sak U- 38/97 A.

På møte 24.02.97 gjorde fylkesutvalet i Møre og Romsdal fylkeskommune i sak U-38/97 A følgende

v e d t a k:

1. Rapporten manglar ei utgreiing om konsekvensane for kvart distrikt eller fylke av ei heving av minstemål for sei. Fylkesutvalet i Møre og Romsdal ser på dette som ein vesentleg mangel ved rapporten. Ei slik fylkesvis utgreiing, både for dei enkelte flåtegruppene - spesielt notgruppa - og landanlegga er viktig for å kunne vurdere konsekvensane for verdiskaping, sysselsetting og busetting, to av målsettingane for fiskeripolitikken.
2. Fylkesutvalet i Møre og Romsdal ser i utgangspunktet positivt på ei heving av minstemålet for sei til 45 cm. Ein bør vurdere om skalleseitrålarane og notfiskarane i ein overgangsperiode, fram til seibestanden har teke seg opp att, kan få kvotetildeling frå beskatningsdyktige bestandar av fisk, som torsk og hyse.
3. Heving av minstemål for bestanden i Nordsjøen og Skagerak må samordnast med EU.

Ole E. Øverland

Bergljot Landstad

SAKSFRAMLEGG

Molde, 15.02.97.

Vår ref.:
313/SNG/GAK

Til fylkesutvalet

U-38/97 A

EI VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI - HØYRINGSFRÅSEGN

./ Vedlagt følger framlegg frå nærings- og miljøsjefen til nærings- og miljøutvalet i sak NM 16/97 A.

Nærings- og miljøutvalet hadde saka føre i møte 11. februar 1997, og følgjande vart tilførd møteboka:

Else Brandvoll Andresen gjorde framlegg om at siste setning i pkt. 2 går ut og at pkt. 3 og pkt. 4 går ut.

Einar Holm, Leif Helge Kongshaug, Anne Jorunn H. Hatle, Olav Bratland, Thor Sættem, Ingvald Olav Hatløy og Ole Johan Vidhammer gjorde følgjande framlegg:

"Pkt. 1 som innstillinga.

Pkt. 2: Siste setning går ut.
Følgjande tillegg:

Ein bør vurdere om skalleseitrålarane og notfiskarane i ein overgangsperiode, fram til seibestanden har teke seg opp att, kan få kvotetildeling frå beskatningsdyktige bestandar av fisk, som torsk og hyse.

Pkt. 3 som innstillinga.

Pkt. 4 og pkt. 5 går ut"

Else Brandvoll Andresen trekte sitt framlegg.

Det var røysta punktvis over framlegget frå Holm, Kongshaug, Hatle, Bratland, Sættem, Hatløy og Vidhammer.

Pkt. 1 - samrøystes vedtak

Pkt. 2 - siste setning går ut og med eit nytt tillegg - samrøystes vedtak

Pkt. 3 - samrøystes vedtak.

Pkt. 4 går ut - samrøystes vedtak

Pkt. 5 går ut - samrøystes vedtak.

Samrøystes vedtak:

Vi rår fylkesutvalet til å gjere slikt

vedtak:

1. Rapporten manglar ei utgreiing om konsekvensane for kvart distrikt eller fylke av ei heving av minstemål for sei. Fylkesutvalet i Møre og Romsdal ser på dette som ein vesentleg mangel ved rapporten. Ei slik fylkesvis utgreiing, både for dei enkelte flåtegruppene - spesielt notgruppa -

- og landanlegga er viktig for å kunne vurdere konsekvensane for verdiskaping, sysselsetting og busetting, to av målsettingane for fiskeripolitikken.
2. Fylkesutvalet i Møre og Romsdal ser i utgangspunktet positivt på ei heving av minstemålet for sei til 45 cm. Ein bør vurdere om skalleseitrålarane og notfiskarane i ein overgangsperiode, fram til seibestanden har teke seg opp att, kan få kvotetildeling frå beskatningsdyktige bestandar av fisk, som torsk og hyse.
3. Heving av minstemål for bestanden i Nordsjøen og Skagerak må samordnast med EU.

Per Kibsgaard-Petersen

Pål Haugstad

Saksbehandlar: Solveig Godø

SAKSFRAMLEGG

Nærings- og miljøavdelinga

Vår ref.:
SNG

Molde, 02.02.97

Til nærings- og miljøutvalet

NM- 16/97 A

**EI VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI -
HØYRINGSFRÅSEGN**

1. INNLEIING

Fiskeridepartementet ba Fiskeridirektøren å gjennomføre ei utgreiing i løpet av 1996, om minstemåla for sei bør aukast. Med bakgrunn i dette sette Fiskeridirektøren ned ei arbeidsgruppe med representantar frå Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet. Arbeidsgruppa leverte rapporten "En vurdering av minstemålet for sei" i desember 1996.

Etter at høyringsfråsegnene er gjennomgått tek Fiskeridirektøren sikte på å handsame spørsmålet om heving av minstemålet for sei på eit ekstraordinært møte i Reguleringsrådet. Fiskeridirektøren vil etter møtet fremje forslag overfor Fiskeridepartementet om eventuell endring av minstemålet for sei.

Høyringsfristen er 3.mars 1997.

2. INNHALDET I RAPPORTEN

2.1 Norsk fiske etter sei.

Norsk fiskeri utnyttar to seibestandar. Skiljet går ved 62°N. Bestanden nord for denne breiddegrad er ein eksklusiv norsk bestand, medan bestanden sør for 62°N (som omfattar Nordsjøen og Skagerak) er delt med den Europeiske Union (EU). Noreg har ein andel på 52% av den sørlege bestanden.

Fisket etter sei foregår med trål, konvensjonelle reiskap (hovudsakeleg garn) og not. Fangstsamansetninga av sei varierer mellom dei ulike reiskapsgruppene. Konvensjonelle reiskap fangar den største, not den minste, medan trål har eit utnyttingsmønster som ligg mellom garn og not. Bestandssamansetninga i havet varierar også ut frå geografi, det vert fiska generelt større fisk innan dei ulike reiskapsgruppene dess lenger nord ein kjem.

For å sikre at seien skulle kunne utnyttast av samtlige reiskapsgrupper langs heile kysten, har ein i lang tid regulert seifisket med ulike minstemål. Det eksisterer fem minstemål, frå 40 cm til 30 cm, der minstemålet er størst i nord og minst i sør. Frå eit reint biologisk synspunkt har det blitt hevda at desse minstemåla er for lave, og at ved å heve minstemåla ville det vere mogeleg å auke kvantumsutbyttet av seibestandane.

2.2 Bestandssituasjonen

Gytebestanden nord for 62°N, som i perioden 1966-1971 var på 500-600.000 tonn, nådde eit minimum i 1986-1987 på 90.000 tonn. Etter ein periode med lavt bestandsnivå, har rekrutteringa vist betring med talrike årsklassar i 1989 og 1990. Vurderingar gjort av seibestanden hausten 1996 tyder likevel på at gytebestanden vil minke frå 1996 til 1997, og at fisket derfor bør reduserast. I tråd med dette er totalkvoten (TAC) for nordaust arktisk sei for 1997 fastsett til 125.000 tonn.

Når det gjeld sei i Nordsjøen, var gytebestanden i byrjinga av 1970-åra over 400.000 tonn, men er seinare blitt sterkt redusert og var i 1995 rekna til omlag 140.000 tonn. Årsklassene 1994 og 1995 ser ut til å vere dårlege, men p.g.a. redusert fiske ser det ut til at gytebestanden kan auke til omlag 160.000 tonn i 1997. Totalkvoten for sei var i 1996 på 111.000 tonn.

Begge bestandane ligg i nærleiken av det nivået som kan sjåast på som ei "trygg biologisk grense". Ei slik grense er likevel eit minimumsnivå. Sjølv om ein ikke har fastsett det gytebestandsnivået som vil gi størst økonomisk utbytte på sikt, vil ei heving av minstemål, gjennom redusert fangst av småfisk, gjere bestandane meir robuste ettersom ein større del av bestanden ville kunne nå gytemoden alder og dermed auke rekrutteringa.

2.3 Konsekvensar av å heve minstemålet

Ei bioøkonomisk vurdering (går ut på å finne ei biologisk og økonomisk optimal utnytting av bestanden på lang sikt) av ulike minstemål syner at:

- Av omsyn til gytebestanden og langsiktig fangstverdi bør minstemålet vere 50 cm
- Tek ein i tillegg omsyn til det kortsiktige tapet ved heving av

minstemålet, får ein den høgaste netto gevinsten (målt i noverdi) ved eit minstemål på 45 cm.

- Trålarar og farty som fiskar med konvensjonelle reiskap vil auke sin langsiktige fangst ved auka minstemål, sjølv om det vert tillate for notgruppa å fiske med eit lågare minstemål.
- Ved ei radikal heving av minstemålet vil notgruppa sin fangst bli sterkt redusert dersom notfiskarane ikkje kan skifte til fangstområde med større innslag av stor fisk. Ved eit minstemål på 40 cm vil den langsiktige fangsten verte redusert med 25%, ved 45 cm med vel 50% og ved 50 cm vel 65%.

Desse konsekvensane gjeld for begge dei omtala bestandane. Ein viktig skilnad er likevel at bestanden sør for 62°N vert forvalta saman med EU. Det er derfor viktig å understreke at konsekvensanalyse bygger på at ei eventuell heving av minstemålet også skal gjelde for EU-flåta. I dag har EU eit minstemål for sei på 30 cm i Skagerak (same som Noreg) og 35 cm i Nordsjøen (Noreg har 32cm). Det ville vere mest tenleg om heving av minstemålet sør for 62°N vart samordna med EU.

Rapporten har ikkje fangst og biologiske data for ulike delar av kysten, og har derfor ikkje rekna ut i kor stor grad dei enkelte reiskapsgruppene vert råka i dei ulike områda. Analysesett er det notgruppa som får tap i fangstinntekt. Bestandssamansetninga i dei ulike geografiske områda, der ein får auka innslag av stor fisk dess lenger nord ein kjem, tilseier at det er notfiskarane sør for 65°30'N (Brønnøysund) som vert hardest råka.

Det er også sannsynleg at dei såkalla "skalleseitrålararane" kan få problem med eit auka minstemål, både fordi deira løyve til å fiske sei ikkje strekker seg lenger nord enn 65°N, m.a.o. dei kan ikkje tråle der innslaget av stor sei er størst, og fordi delar av denne gruppa er samansett av farty med ein storleik som avgrensar dei til eit kystnært fiske.

2.4 Verknader for seifiskarar i Møre og Romsdal

Som nemnt har ikkje arbeidsgruppa utarbeidd ei konsekvensanalyse for dei ulike distrikta eller fylka. Ut frå fylkesvise fangstdata for ulike reiskapsgrupper kan ein likevel danne seg eit bilete av

verknadene for Møre og Romsdal. Opplysningane er frå 1994.

Når det gjeld skalleseitråling vert nesten all fangst (rundt 30.000 tonn) levert i Møre og Romsdal av farty frå fylket. Totalt deltek 72 farty i dette fisket

Den andre gruppa i Møre og Romsdal som vil verte hardt råka er notfiskarar i området frå Stad til 65°30'N (Brønnøysund). Her deltek 30 farty i fisket. Ein stor del av desse er frå Møre og Romsdal fordi farty heimehøyrande her står for omlag 80% av totalfangsten på 4.500 tonn. Hovuddelen av fangsten vert levert i Troms, medan landanlegga i Møre og Romsdal tek mot mellom 1.000 - 1.500 tonn.

Når det gjeld trålfisket etter sei nord for 65°30'N er dette fisket viktig både for farty og landanlegg heimehøyrande i Møre og Romsdal, men konsekvensanalyse syner at heving av minstemålet vil vere gunstig for trålflåta generelt og nord for 65°N spesielt. Notfisket nord for 65°N har mindre å seie for Møre og Romsdal. Seibestanden så langt nord har også så stort innslag av stor sei at ei heving av minstemålet har svært lite å seie.

Notfiskarane i Nordsjøen vert enno hardare råka enn dei som fiskar på den nordaust arktiske bestanden. Totalt antal farty som deltek er her 77. Hovuddelen av fangsmengda på 4.000 tonn. vert teken av farty frå Sogn og Fjordane, men levert i Møre og Romsdal.

3. AVDELINGA SI VURDERING.

Trass i mogleg uvisse ved enkelte faktorar i analysemodellen, syner analyse klart at ei heving av minstemål for sei vil auke både det biologiske og økonomiske langtidsutbyttet. I utgangspunktet ser derfor avdelinga dette som eit positivt tiltak. Ein bør likevel ha visse unntak.

Når det gjeld Nordsjøbestanden, som vi deler med EU, bør ei minstemålheving samordnast med EU. Dette er også ein føresetnad i analyse. Dersom ein hadde vurdert konsekvensane av ei einssidig norsk minstemålheving, ville resultatet bli langt mindre positivt for norske fiskarar. Totalgevinsten ville bli lågare og hovuddelen av denne ville gå til EU-fiskarar samstundes som det kortsiktige tapet som norske fiskarar måtte tåle

under oppbygging av bestanden ville strekke seg lenger ut i tid.

Dersom ei slik felles heving av minstemålet for sei i Nordsjøen og Skagerak kom i stand mellom Noreg og EU burde ein likevel ta omsyn til notfiskarane i desse områda. Analyse syner at sjølv om ein gir unntak til denne gruppa, som vert hardast råka av ei minstemålheving, vil ein likevel oppnå ein positiv gevinst for alle grupper. Ved ei eventuell samordna minstemålheving med EU, bør minstemåla vere som no for notfiskarane, d.v.s. 30 cm i Skagerak og 32 cm i Nordsjøen. Sistnemnde kan eventuelt hevast til 35 cm, d.v.s. likt med EU.

Rapporten manglar ei utgreiing om konsekvensane for kvart distrikt eller fylke av ei heving av minstemål for sei. Etter avdelinga si oppfatning er dette ein vesentleg mangel ved rapporten. Ei slik fylkesvis utgreiing, både for dei enkelte flåtegruppene - spesielt notgruppa - og landanlegga, er viktig for å kunne vurdere konsekvensane for verdiskaping, sysselsetting og busetting, to av målsettingane for fiskeripolitikken som rapporten hevdar å ta utgangspunkt i.

Rapporten syner likevel klart at Møre og Romsdal har hovudtyngda av dei gruppene som vert hardast råka ved ei minstemålheving for den nordaust arktiske seibestanden, nemleg notfiskarane og skalleseitrålarane mellom Stad og 65°30'N (Brønnøysund). Når det gjeld siste gruppa vert også landanlegga i Møre og Romsdal hardt råka fordi desse tek mot hovudtyngda av fangsten. Dette fisket utgjer heile 30.000 tonn og er derfor svært viktig både for fartya og landanlegga.

Etter avdelinga si vurdering, kan minstemålet med fordel aukast til 45 cm for den nordaust arktiske seibestanden. Minstemålet bør gjelde frå 62°11'N (Stad) og nordover for alle andre farty enn notgruppa og skalleseitrålarar som fiskar i området frå 62°11'N (Stad) til 65°30'N (Brønnøysund). For desse to gruppene bør minstemålet vere som no, d.v.s. 35 cm

Ei avgrensing i fisket for notgruppa (både sør og nord for Stad) og skalleseitrålarane, t.d. ved at deira del av norsk kvote vert sett til ein viss prosent, kan vere mogleg å godta. Føresetnaden må vere at prosentsetningen vert sett slik at deira del av framtidig

fangst ikkje vert lågare enn deira del av den historiske fangsten.

Med bakgrunn i vurderingane over vil nærings- og miljøutvalet rå fylkesrådmannen til å legge saka fram for fylkesutvalet med tilråding om slikt

vedtak

1. Rapporten manglar ei utgreiing om konsekvensane for kvart distrikt eller fylke av ei heving av minstemål for sei. Fylkesutvalet i Møre og Romsdal ser på dette som ein vesentleg mangel ved rapporten. Ei slik fylkesvis utgreiing, både for dei enkelte flåtegruppene - spesielt notgruppa - og landanlegga er viktig for å kunne vurdere konsekvensane for verdiskaping, sysselsetting og busetting, to av målsettingane for fiskeripolitikken.
2. Fylkesutvalet i Møre og Romsdal ser i utgangspunktet positivt på ei heving av minstemålet for sei til 45 cm. Eit slikt vedtak bør innehalde unntak for bestemte grupper.
3. Heving av minstemål for bestanden i Nordsjøen og Skagerak må samordnast med EU.

4. Notfiskarane, både sør og nord for Stad, og skalleseitrålarane som fiskar mellom 62°11'N (Stad) og 65°30'N (Brønnøysund) bør få unntak frå eit minstemål på 45 cm. I Skagerak bør minstemålet vere 30 cm, i Nordsjøen 32 cm, eventuelt 35 cm. Nord for Stad bør minstemålet vere 35 cm både for notfiskarane og skalleseitrålarane som fiskar mellom 62°11'N og 65°30'N.

5. Ei avgrensing i fisket for notgruppa (både sør og nord for Stad) og skalleseitrålarane kan vere mogeleg å godta ved eit slikt unntak frå minstemålkravet. Føresetnaden må vere at ein eventuell prosentsats vert sett slik at deira del av framtidig fangst ikkje vert lågare enn deira del av den historiske fangsten.

Pål Haugstad

Bergljot Landstad

Saksbehandlar: Solveig Godø

BUSKERUD FYLKESKOMMUNE
3020 Drammen
Besøksadresse: Hauges gate 89
Telefon 32 80 85 00
PLAN- OG NÆRINGSKONTORET

Fiskeridirektoratet

Boks 185
5002 Bergen

Att.: Per Sandberg

TELEFON 32 80 87 00
TELEFAX 32 80 86 76

Vår dato 03.01.97
Deres dato
Vår ref.: 3689/96 /ts
Deres ref.:

15. JAN 97

SAKSBEH.	150/97	ARKIVNR.	1
----------	--------	----------	---

HØRINGSUTTALELSE PÅ RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLET FOR SEI"

Vi viser til rapporten "En vurdering av minstemålene for sei".

Buskerud fylkeskommune har et spesielt ansvar for å bidra til at rikspolitiske retningslinjer (RPR) for planlegging i kyst- og sjøområder i Oslofjordregionen blir oppfylt innen vårt fylke. Vi er også deltakere i et prosjekt som utreder mulighetene for blåskjell dyrking i indre Oslofjord. I tillegg skal vi gjennom våre uttalelser bidra til at fylkeskommunens synspunkter, slik de framkommer i fylkesplanen, blir oppfylte.

Buskerud fylkeskommune ved plan- og næringskontoret har ikke merknader til rapporten "En vurdering av minstemålet for sei".

Med hilsen

Kay Bjerke
konst. plan- og næringssjef

Kåre Aase
fung. seksjonsleder

Saksbehandler : Thor Skjevraak
Direkte tlf. nr. : 32 80 87 15

FISKERISJEFEN I FINNMARK

9.

 Saksbehandler, innvalgstelefon
 Frank Berglund 78 95 03 77

 Vår dato
 11. mars 1997
 Deres dato
 9. januar 1997

 Vår referanse
 97/9-2
 Deres referanse

 Fiskeridirektoratet
 postboks 185,

5002 BERGEN

550/97 - 16

HØRING AV RAPPORTEN «EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI»

1. KOMMENTARER TIL RAPPORTEN

Rapporten gir en grei framstilling av dagens fangstmønster. Ut fra de forutsetninger som er lagt til grunn gis det en bra vurdering av effekten som en endring av minstemålet for sei vil kunne gi nord for 62°N. Når det gjelder forhold sør for 62°N så virker rapporten mer uklar. En heving av minstemålet vil på lang sikt slå positivt ut for trål og konvensjonelle redskaper. Nottfisket vil bli redusert ved enhver økning av minstemålet. Effekten av kombinasjonen 45 cm for trål og konvensjonelle redskaper og 35 cm for not er i høyeste grad usikker.

Når en skal lage en konsekvensanalyse med flere parametre, både økonomiske og biologiske så vil det nødvendigvis inneholde en del usikkerhetsmomenter. Vurderingene er bl.a. gjort på bakgrunn av en-bestandsanalyser. Det er dog diskutert i rapporten hvordan mange av disse usikkerhetsmomentene vil kunne gi seg utslag i resultatene som er fremkommet. Hovedkonklusjonen om at en heving av minstemålet vil gi positive langsiktige virkninger både bestandsmessig og økonomisk ser likevel ut til å holde stikk.

Nord for 62°N.

Ved en heving av minstemålet vil fanget kvantum med not reduseres. Konsekvensene for trål og konvensjonelle redskaper vil ikke bli så store. Over tid vil utbytte av fisket øke for disse redskapstyper. De langsiktige virkningene for notfisket er ikke særlig lysende. Seien er tilgjengelig for not bare under en viss fase av utvandringen fra kysten. Jo lenger nord en kommer, jo eldre og større er fisken før den vandrer ut. En felles økning av minstemålet nord for 62°N vil slå værst ut for notfisket sør for Lofotodden, men også redusere fangstene betraktelig utenfor kysten av Troms og Finnmark. Denne reduksjonen er selvfølgelig avhengig av hvor mye minstemålet økes, men kan føre til at omfanget av notfisket etter sei blir betydelig redusert. Uoffisielle anslag for Øst-Finnmark: 40-45 cm vil være normalstørrelsen, siste år var den nærmere 50 cm.

Sør for 62°N

Konklusjonen sør for 62°N er i store trekk den samme som nord for 62°N, men det gir ikke fullt så store utslag i økning av de langsiktige fangstene for trål og konvensjonelle redskaper. Effektene for notfisket ved heving av minstemålet kan se ut til å bli en kraftigere reduksjon enn nord for 62°N.

Beregningene basert på en heving av minstemålet til 45 cm for trål og konvensjonelle redskaper og til 35 cm for not blir i rapporten ansett for ikke å være realistiske så disse velger vi å se bort fra.

Fiskedødlighet etter fangstfordeling:

Nord for 62°		Sør for 62°	
Not	0,08	Not	0,01
Trål	0,20	Trål	0,50
Konvensjonelle	0,09	Konvensjonelle	0,05
<u>Totalt</u>	<u>0,37</u>	<u>Totalt</u>	<u>0,56</u>

Tabellen ovenfor reflekterer fangstfordelingen mellom de forskjellige redskapstyper. Som en kan se er fiskedødligheten ved notfiske sør for 62°N liten i forhold til total fiskedødlighet. Fiskedødligheten er også høyere sør for enn nord for 62°N. Effekten på bestanden sør for 62°N av notfiske er relativt liten i forhold til trål spesielt. Notfisket utgjør en liten del av fisket og en drastisk heving av minstemålet vil gi store utslag for denne redskapsgruppen.

2. MOMENTER.

1. Fisken som samler seg i vandring ut fra kysten og som da er fangbar for notfiske vil neppe være større i fremtiden som en konsekvens av at minstemålet økes og at uttaket i en viss periode vil være lavere. Erfaring fra tidligere år med variable gytebestander og årsklasser tyder ikke på noen direkte sammenheng mellom størrelse på bestanden og størrelse på fisken når den forlater kysten.

For industrien i Finnmark vil det være av betydning at det drives et kystnært fiske med hensyn til råstoffbehovet på land. En drastisk heving av minstemålet slik at fisket dreies mot trålfiske etter stor fisk ved gyteområdene vil bety råstofftap for bedriftene i Finnmark.

2. Det kan se ut som at det i fremtiden vil bli mer aktuelt med mellomlagring/oppføring av sei. Dette er en måte å sikre råstoff av god kvalitet uavhengig av fiskesesongene. Dette gjør det mulig å planlegge produksjonen langsiktig og å kunne tilby sei utenom sesongene til en høyere pris. Denne aktiviteten er avhengig av at det drives et notfiske.

3. Seien er en utmerket matfisk og en viktig bestand for Norge. Vi må komme bort fra kvantumstenkingen og heller satse på å kunne levere sei/seiprodukter av topp kvalitet basert på større fisk. Dette kan sikres ved en heving av minstemålet slik at det ikke blir mulig for fiskerne å lovlig fange småfisk. Dette bør være et krav til seifisket både i nord og sør.

4. En økning av minstemålet bør skje gradvis slik at fiskere får tid til å kunne omstille seg og at forskerne kan følge med i utviklingen av bestanden og se om den effekten på kort/mellomlang sikt blir som forutsatt.

5. Det bør kunne bli et krav også for notfiskerne å levere fisk sløyd i kasser. Det skal ikke være nok bare å fange seien ut fra et mål om størst mulig kvantum og minst mulig arbeid. Det er et paradoks at sei fisket med not i Finnmark, blir fraktet med brønnbåt til Vesterålen enda industrien i Finnmark har behov for sei - levert sløyd, i kasser. Mesteparten av føringstilskuddet for sei går med til denne type føring.

2. FORSLAG TIL GJENNOMFØRING AV EN HEVING AV MINSTEMÅLET FOR DE TO SEIBESTANDENE.

1. Vi kan se for oss to aktuelle modeller for en endring av minstemålet;

a) Minstemålet bør heves gradvis og i første omgang til 42 cm nord for 62°N og 35 cm sør for 62°N. Målet må være et felles minstemål på 45 cm. Med en gradvis økning av minstemålet vil det være mulig å se an effekten av en mindre økning. Dette kan være en grei strategi da en ikke har den fulle oversikt over hva effekten vil bli ved en større økning av minstemålet.

b) Minstemålet heves til 45 cm for alle redskapsgrupper over hele landet. Som en overgangsordning kan det tillates en større innblanding under minstemålet for not i en tilpasningsperiode. Innblandingsprosent av fangst under 45 cm for not kan f.eks være 30 %. Innblandingsprosenten kan differensieres geografisk.

c) Et alternativ kan være en kombinasjon av a) og b).

2 Skal det tillates et dispensert fiske under fastsatt minstemål (f.eks permanent lavere minstemål for not) bør det kombineres med lavere kvoteandel.

3. Norsk minstemål i Nordsjøen bør ikke være lavere enn EUs minstemål.
EUs minstemål i Nordsjøen 35 cm, Norge 32 cm.

Med hilsen

Runar Harwigsen
Fiskerisjef

Frank Berglung

FISKERIDIREKTORATET

FISKERISJEFEN I NORDLAND

Vår dato
28. februar 1997
Deres dato
9. januar 1997Vår referanse:
97/AH11
Deres referanse

Saksbehandler, innvalgstelefon

Fiskeridirektoratet
Postboks 185
Strandgaten 229
5002 Bergen**RAPPORT "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI".**

Fiskerisjefen i Nordland viser til ovennevnte rapport hvor det er foretatt en vurdering hvorvidt minstemålet for sei bør heves. I tråd med hva som er Fiskeridirektørens ønske skal vi legge hovedvekten av våre kommentarer på forslagene til gjennomføring av minstemålet for de to seibestandene, nord og sør for 62°N.

1) Hvor meget bør minstemålet heves?

Hva er en økonomisk og rasjonell beskatning i seifisket? Hva betyr kortsiktige tap framfor langsiktige investeringer? Fiskerisjefen er ikke i tvil om at et generelt sett høyere minstemål for alt seifiske vil være fordelaktig, men vil anmode om at dette følger en opptrappingsplan. Vi kan slutte oss til et minstemål på 45 cm som overordnet mål på hele kysten.

2) Bør minstemålet være differensiert etter redskap?

Fiskerisjefen forutsetter at et nytt minstemål for sei blir gjort gjeldende for alle fartøygrupper, uavhengig av geografisk område. Vi ser dog visse betenkeligheter med å tilrå et slikt forslag, ikke minst gjelder dette notflåtens framtidige deltakelse i seifisket. Når vi allikevel slutter opp om økt minstemål forutsetter vi at forsøkene med sorteringsrist i seifisket blir kraftig forsert. Dette gjelder både for seinot og trål. Vi har tiltro til at forbedret teknologi når det gjelder seleksjon av småsei bedre vil legitimere innføring av forhøyet minstemål.

3) Bør minstemålet være differensiert etter geografisk område?

Fiskerisjefen er klar over konsekvensene et felles minstemål vil få å bety. Et minstemål på 45 cm vil i første omgang sette en effektiv stopper for alt notfiske såvel sør som nord for 62°N. Imidlertid har vi sterk tiltro til sorteringsristas egenskaper og vil igjen henlede fokus mot hurtig å få prøvd denne ut i stor skala, for å minimalisere de negative effektene økt minstemål påfører samtlige næringsaktører.

4) Bør en eventuell differensiering av minstemålet være tidsbegrenset?

Vi ser som sagt for oss at målet om å høyne minstemålet til 45 cm må følge en viss opptrappingsplan. Derfor kan vi ikke se behov for å innføre differensiert minstemål for ulike redskapsgrupper avhengig av geografisk tilhørighet. Vi vil minne om at dette spørsmålet er kontroversielt og en må være beredt på å bli møtt med massiv motstand av de som i første rekke blir sterkest berørt. Av dette følger at vi ikke må gå for fort fram, slik at en ikke får nødvendig legitimitet for beslutningen.

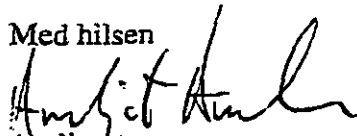
5) Bør fartøygrupper som eventuelt tillates å fiske med et lavere minstemål underlegges særskilte kvotebegrensninger?

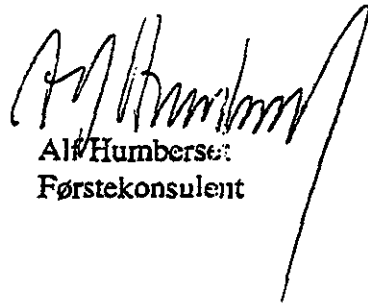
Fiskerisjefen kan ikke se behovet for å gi avkortet kvote til eks. seinotflåten i en opptrappingsperiode der siktemålet er å få etablert et felles minstemål på 45 cm. Forutsetningen må uansett være at arbeidet med å prøve ut sorteringsrist blir gitt tilsvarende prioritet i opptrappingsperioden. Motsatt,- skulle forsøk med skillerist i notfisket slå feil og et minstemål på 45 cm allikevel bli innført vil notflåten bli sterkt skadelidende. Da er det etter vårt syn grunnlag for å endre dagens fordelingsnøkler vesentlig i favør av seinotflåten.

6) Bør minstemålet sør for 62°N være uavhengig av EU's minstemål i dette området?

Fiskerisjefen viser til vår uttalelse under pkt. 1 der vi støtter et forslag om innføring av et minstemål på 45 cm på sei på hele kysten. Ønsker vi en beskatningsstrategi hvor et størst og høyest mulig langtidsutbytte er det primære siktemål, må EU *inspireres* til å se fordelene dette betyr for fiske ikke bare på kort sikt men også på lang sikt.

Med hilsen

Arnljot Arnisen
Fung. fiskerisjef

Alf Humberse
Førstekonsulent

Vår dato
28.02.1997.
Deres dato
09.01.97.

Vår referanse
32/97 RST 412.5
Deres referanse

Saksbehandler, innvalgstelefon
Roger Stefanussen

Justisdepart

Handwritten signature

FISKERIDIREKTORATET
Juridisk kontor
Postboks 185
5002 Bergen

Handwritten mark

Handwritten mark

550/17

7

Handwritten notes:
ORG: P
KOP: TT
PC
AKK
PC

HØRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI"

En viser til Ders ekspedisjon av 09.01.97.

Innledning:

For 20-30 år tilbake var Trøndelagsfylkene en av de store produsenter av sei. Seien, og foredling av denne, utgjorde en viktig del av sysselsettingen for kystfiskeflåten og fiskeindustrien i flere distrikter i Trøndelag.

Sviktende tilgang på seiråstoff i slutten av 1970-årene førte til at fiskere og foredlingsbedrifter måtte legge om drift og produksjon. For mange industrianlegg har sei vært et viktig råstoff og derfor av stor betydning for anleggenes økonomi. Notfanget sei har vært levendelagret og bidratt til jevn råstofftilgang for landanleggene og en fikk kontinuerlig drift i produksjonsanlegget.

Usikkerhet med avtak av notsei har vært medvirkende til at endel fiskere har redusert sin aktivitet i seifisket.

Vurdering av minstemål på sei:

Minstemålene for sei er idag som følger:

- nord for Lofotodden 40 cm
- mellom Lofotodden og 65°30'N 37 cm
- mellom 65°30'N og 62°11'N 35 cm
- sør for 62°11'N i Nordsjøen 32 cm
- Skagerak 30 cm

Dette innebærer at en i Trøndelagsdistriktet har et minstemål på sei på 35 cm.

Ved justering av minstemål på sei vil dette som regel berøre enkelte brukstyper sterkere enn andre.

En **økning** av minstemålet vil berøre notfiskeflåten. Dette fordi seien kun er tilgjengelig for not bare under en viss fase av utvandringen fra kysten. Dersom da seien ikke har det foreskrevne minstemål vil den følgelig ikke kunne fanges av den type redskaper som fisker på disse kystnære feltene.

Etter dette vil seien gå dypere og således ikke være fangstbar for notfiskere. På dypere farvann vil den da være fangstbar for redskaper som garn og trål.

Ved vurdering av nye bestemmelser om minstemål må en ta hensyn til:

- * Behovet til oppbygging og vedlikehold av seibestanden.
- * Hensyn til fiskerne og hvilken brukstype som nyttes i de enkelte distrikter.

En er innforstått med at en økning av minstemålene på sei vil på sikt være positivt for oppbygging av seibestanden.

For Trøndelagsfylkene vil en økning av minstemålene virke uheldig. Dette fordi en her i distriktet har lang tradisjon med notfanget sei.

Notfanget sei har også vært med å bygge opp omkring aktiviteten på landanleggene.

Dersom en fortsatt skal beholde en notfiskaktivitet i Trøndelag vil en gå inn for at minstemålene for sei i området mellom 65°30'N og 62°11'N settes til 37 cm

Om minstemålet skulle bli satt høyere vil en foreslå at det blir påbudt å bruke sorteringsrist ved bruk av not og trål. Dette under forutsetning av at de tekniske og driftstekniske forhold er løst.

Når det gjelder trål og konvensjonelle redskaper vil en anbefale at minstemålet for disse redskapene heves.

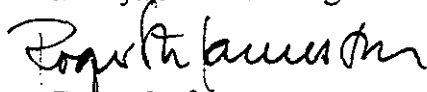
En vurdering av problematikken må baseres på en kompromissløsning for å ivareta helheten i de fiskeripolitiske målsettinger.

Med forannevnte utgangspunkt vil målsettingene om å verne ressursgrunnlaget øke verdiskapningen og sikre at sysselsetting og bosetting blir ivaretatt dersom minstemålet for trålergruppen og konvensjonelle redskaper heves og at notgruppen får anledning til å fiske med et noe lavere minstemål.

I et slikt forslag er det naturlig å se de enkelte gruppers totalkvote i sammenheng.

Dette til Deres videre behandling.

for Fiskerisjefen i Trøndelag

Roger Stefanussen

FISKERIDIREKTORATET

FISKERISJEFEN I MØRE OG ROMSDAL

Vår dato

28. februar 1997

Deres dato

9. januar 1997

Vår referanse

97/0150-1 Ark. 412,25.

Deres referanse

Saksbehandler

Jonny L. Dyb

Fil

T:\Fsk3-Jdy\Høring\Sei-Mål.Doc

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Postboks 185
5002 BERGEN

AD. HØRING AV RAPPORTEN " EN VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI ".

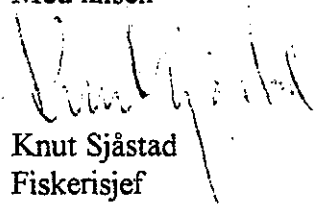
Viser til ovennevnte høring med frist for uttale den 3. mars d.å. Fiskerisjefen har følgende innspill til gjennomføringen av en heving av minstemål for sei:

Fiskerisjefen går inn for at minstemål for sei heves til 45 cm. Endringen bør gjelde alle redskapsgrupper, dog med mulighet for tilpasning i en overgangsperioden, og både sør og nord for 62 ° N.

Det er fiskerisjefen generelle oppfatning at fiskeflåten må tilpasses ressursgrunnlaget slik at en sikrer et optimalt langtidsutbytte av ressursene i havet. En heving av minstemålet for sei til 45 cm. vil, ifølge rapporten, sikre dette. Endringen vil imidlertid slå ulikt ut for de ulike redskapsgruppene. For å redusere ulempene for grupper som kommer spesielt ugunstig ut, bør en etter fiskerisjefens syn vurdere å gi disse muligheten til å tilpasse seg de nye bestemmelsene i en overgangsperiode.

Et minstemål på sei på 45 cm bør etter vår mening også gjelde sør for 62° N. Samtidig bør det arbeides for at EU's regelverk harmoniseres med de norske bestemmelsene på dette området.

Med hilsen

Knut Sjøstad
Fiskerisjef

Jonny L. Dyb
Førstekonsulent

Utrykk av...

*ckb
TH*

Sakshandsamer, direkte telefon
Rolv Petter Vetvik

Vår dato
24. februar 1997
Dykkar dato
9. januar 1997

Vår referanse
97/031 - 02 * 411
Dykkar referanse

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Postboks 185
5002 BERGEN

156 97 3

HØRING VEDRØRENDE "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI".

Fiskerisjefen i Sogn og Fjordane vil i utgangspunktet gi ros til overnevnte utredning. Den gir en meget god oversikt over seibestand, fiske, økonomiske konsekvenser for fiske og ulike regioners avhengighet av fiske etter sei. I Sogn og Fjordane har en tre grupper av fiskeflåten som særlig har sei som en viktig del av inntektsgrunnlaget, fabrikktrål, garnflåten og notflåten.

Når det gjelder seifiske med konvensjonelle redskaper i Nordsjøen utenfor 12 n.m. er det særlig banklineflåten og større kystfartøy fra Sogn og Fjordane som er avhengig av seifisket. I hovedsak fisker denne flåten sei over 35 cm, (minstemål 32 cm) dette gjelder også for trål i Nordsjøen. Under forutsetning av at det blir innført en felles minstemål for alle EU-land har en ingen merknader til at minstemålet blir hevet til 45 cm sør for 62 N i Nordsjøen og utenfor 12 n.mil fra kysten av Norge.

Sogn og Fjordane sin avhengighet av seifisket.

Sogn og Fjordane har to fiskebedrifter som har basert sin produksjon på notsei d.v.s. over 32 cm med 10% bifangst under 32 cm.

Produksjonen av notfanga sei er en spesialitet i Sogn og Fjordane. I august 97 vil det bli åpnet en ny filletfabrikk på Bulandet som har fersk levende sei som hovedprodukt. Denne bedriften vil erstatte den gamle bedriften på samme sted. Bulandet fiskeindustri og Domstein AS har spesialisert seg på singelproduserte frossenfileter. I tillegg har Domstein utviklet et panert produkt basert på hele seifileter. Dette produktet er ment å konkurrere med panert rødspette og gir et godt dekningsbidrag. Totalt arbeider cirka 100 personer i Sogn og Fjordane i fiskeindustrien med sei som hovedbeskjeftigelse. Årlig fangst av levende sei i Sogn og Fjordane kan variere stort. Normalt vil årlig fangst ligge mellom 6000 - 7500 tonn. I alt har en cirka 20 notbåter som driver dette spesielle fisket i Sogn og Fjordane. Disse sysselsetter cirka 100 fiskere.

Selv om seifiske utgjør cirka 20% av den totale fangstverdi disse båtene har i 96, svinger dette avhengig av den totale ressursituasjon. I dårlige år d.v.s. 88-92 utgjorde seifiske

opptil 50% av den totale årlige fangstverdi for notbåtene i Sogn og Fjordane. Fisket etter notsei er en basisnæring for notflåten i Sogn og Fjordane. Faller denne rettigheten bort ved at det innføres et minstemål på 45 cm sør for 62 grader nord, vil notflåten miste grunnlaget for jevn sysselsetting og dermed lønnsomt fiske.

Blir situasjonen vanskelig for fiskeflåten, blir innføring av økt minstemål på notfanga sei en katastrofe for seifilletindustrien i fylket. Dette fordi en ikke har alternativ råstoff.

Konklusjon:

Fiskerisjefen i Sogn og Fjordane vil be om at det avsettes en kvote på 14% til seinotfiske sør om 62 grader nord innenfor 12 n. mil av kystenmed uforandret minstemål. Med en totalkvote på i alt 54.400 tonn sei sør for 62 grader nord, skulle dette tilsvare en kvote for 97 på ialt 7.616 tonn.

En har ellers ingen merknader til at minstemål så sei sør om 62 grader nord og utenfor 12-milsgrensa blir hevet fra 32 cm til 45 cm.

Fiskerisjefen i Sogn og Fjordane er klar over at en med en slik anbefaling ikke gir et råd som fører til optimalt utbytte av seibestanden når det gjelder biomasse. Dette fordi en anbefaler at 7.616 tonn av ialt 54.400 tonn blir tatt med minstemål på 32 cm.

Når en vurderer potensielt tapt biomasse opp mot markedet vil allikevel en slik anbefaling være *samfunnsøkonomisk og bedriftsøkonomisk* riktig. Dette fordi sei med minstemål på 45 cm og over ikke er aktuell for den industriproduksjon som to bedrifter i Sogn og Fjordane har spesialisert seg på. *Ideell størrelse for å lage fillet i riktig markedsstørrelse i konkurranse med rødspette er 35-42 cm stor sei.* Sei over 45 cm vil dekke et annet markedssegment på markedet. Resultat blir derfor større kvanta sei på ett segment av markedet. Dette kan igjen føre til lavere priser og et dårligere utbytte både når det gjelder samfunnsøkonomi og bedriftsøkonomi.

En tør be om at overnevnte argumenter vektlegges når endelig vedtak om valg av minstemål for sei skal innføres.

Med helsing

Rolv Petter Vetvik
fiskerisjef

FISKERISJEFEN I HORDALAND

Slottsgaten 3
Boks 4122 - Dreggen, 5023 Bergen
Telefon 55 31 72 00
Telefax 55 32 58 82

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Pb.185
5002 BERGEN

11.03.97

SAKS NR.	550/97	15
----------	--------	----

SAG
Kopi VED
FISKE

Saksnr.: 81/97 Dok. Ark.nr.: 518 Dato: 10.03.97

SAT SE
Kopi:
PS
AD
PC
AW

RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI". HØYRING.

Vi syner til Dykkar ekspedisjon dagsett 09.01.97, vår telefax den 15.01.97 samt seinare telefonsamtale.

Fiskeristyret i Hordaland handsama rapporten som sak 2/97 i møte den 07.03.97 og fatta slikt samrøstes vedtak:

"Fiskeristyret i Hordaland konstaterar at seibestanden sør for 62 gr. N ligg i nærleiken av det nivået som kan sjåast å vera ei "trygg biologisk grense".

Sjølv om det ikkje er berekna/fastlagt eit gytebestandsnivå som vil gi størst årleg avkastning på lang sikt, korkje kvantums- eller verdimesig, er styret samd i at redusert fangst av småfisk vil styrka bestanden og betra det totale samfunnsøkonomiske utbyttet.

Seibestanden sør for 62 gr. N er ein fellesbestand med EU, der Norge sin kvoteandel er 52%. Hovudtyngda av seien vert fiska i Nordsjøen. EU- fiskarane har utkastpåbod for undermålsfisk. Auka minstemål for sei som ikkje samsvarar med andre tekniske reguleringar, som t.d. maskevidde, vil derfor kunna medføra auka uregistrert utkast av småsei.

Effekten av auka minstemål for sei er i liten grad vurdert mot bifangst- og maskeviddereglar både i seifisket og andre fiskeri i Nordsjøen. Denne problemstillinga bør utgreiast nærare slik at ein ikkje risikerar at ein potensiell gevinst ved å auka minstemålet på sei, vert kasta på sjøen igjen av EU- flåten grunna utkastpåbodet.

Fiskeristyret rår ifrå at det vert gjennomført einsidige norske tiltak for å redusera uttaket av småsei. Styret rår til at endra forvaltningsstrategi for seien i Nordsjøen vert samkjørt med EU. Eit minstemål på 45cm synest å kunna gi eit monaleg betre langtidstytbytte for seibestanden. Styret rår til at ein arbeider for eit slikt minstemål under føresetnad av at andre reglar vert justert slik at ein oppnår ein reell gevinst.

FISKERISJEFEN I HORDALAND

Då seien vandrar til havs når han har nådd ein storleik omkring gjeldande minstemål, varierar tilgjengeligheita av fangstbar sei for notfiskarane i Hordaland. Gjeldande minstemål er eit absolutt maksimalmål dersom notfisket på Hordalandskysten skal kunna fortsetta.

Seinotfisket vert dreve i kombinasjon med anna kystfiske. Sjølv om fangstmengdene av sei er relativt små, er dette ein svært viktig del av driftsgrunnlaget for mange kystfiskarar i Hordaland. Kystfiskarane strir med lav lønsemd og bortfall av seinotfisket vil truleg medføra ein sterk reduksjon av talet på kystfiskarar i Hordaland.

I rapporten går det fram at kvantumet som vert teken av notfiskarane sør for 62 gr. N er så lite i høve til den totale seikvoten at det vil ha marginal effekt på gytebestanden om notfisket får fortsetta som hittil, d.v.s med eit minstemål på 32 cm.

Styret rår derfor til at fiskeristyresmaktene fortsatt set av ein eigen kvote for notfiskarane sør for 62 gr. N.

Ein vesentleg del av den notfanga seien i Hordaland vert fiska utanfor grunnlina. Minstemålet for notfisket bør derfor gjelda ut til 12 nm. av grunnlina.

Dersom det etter høyringsrunden framleis er aktuelt å vurdere auka minstemål for notfisket, må det gjennomførast ei langt betre konsekvensutgreiing enn det som er lagt fram i rapporten. Ei slik konsekvensutgreiing må sendast ut på høyring før eventuelle vedtak vert fatta."

Vedtaket er i samsvar med vårt syn og vi har derfor ikkje yttarlegare merknader til saka.

Vedlagt (/.) følgjer kopi av innkomne fråsegner frå fiskerinemnder som har handsama saka.

Med helsing

Terje L. Magnussen
Fiskerisjef

John E. Bjelkerøy
Førstekonsulent

Kopi utan vedlegg:

- Hordaland Fylkeskommune, Regional Utvikling

FISKERIRETTLEIAREN I NORDHORDLAND

LINDÅS - MELAND - MASFJORDEN - AUSTRHEIM - RADØY - FEDJE

K O P I

BOKS 123,
5100 ISDALSTØ
TELEFON: 56 35 12 50
TELEFAX: 56 35 26 14
FEDJE: Fredag
TELEFON: 56 16 42 20

Fiskerisjefen i Hordaland

J. nr. 85/96/EK

Dato: 20. februar 1997

VEDK. HØYRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR
SEI"

Saka har vore førelagd Lindås, Meland og Masfjorden fiskerinemnd.

Nemnda uttaler følgjande:

Minstemålet bør ikkje hevast for notfiskarar sør for 62 °C. Ei heving av minstemålet for denne gruppa vil bety slutten for dette fisket. Minstemålet bør vere differensiert etter reiskap.

Ein bør også ha ei tidsbegrensa differensiering av minstemålet etter geografisk område. Fartygrupper som får løyve til å fiske med eit lavare minstemål bør ha særskilde kvotebegrensningar. Sidan seien sør for 62 °C er ein felles bestand med EU bør minstemålet i dette området vere likt i Norge som i EU.

Med helsing

Endre Korsøen

518

21. FEB. 1997

av møtebok for Austevoll fiskerinemnd

sak nr. 12/97 i møte den 19.02.97.

Av 5 medlemmer var 4 til stades (møtande varamenn medrekna).

Vedtaka er samrøystes når ikkje anna er nemnt.

81/97 10

Sak 12/97.MINSTEMÅL FOR SEI

Ref. Rapportar og meldingar, 1996 Nr. 6, Ei vurdering av minstemåla for sei.

Repporten viser til at fisket etter sei i Norge vert regulert bl.a. med fem ulike minstemål, frå 40 cm lengst nord til til 30 cm lengst sør.

Fisket føregår på to seibestander, nord for 62 ° N på ein norsk bestand og sør for 62 ° N på ein bestand som Norge forvalter saman med EU.

Utgangspunktet for rapporten er å drøfta konsekvens av å heva minstemåla for sei med bakgrunn i dei fiskeripolitiske målsettingane:

1. Hovedtrekka i busettingsmønsteret skal bevarast.
2. Ressursgrunnlaget skal vernast.
3. Folk skal sikrast trygge og gode arbeidspkassar.
4. Den reelle lønsemnda i fiskerinæringa skal aukast.

Ei heving av minstemålet for sei vil generellt bidra til at alle målsettingane i større eller mindre grad vert oppfylte når ein ser landet under eit.

Regionalt og lokalt vil derimot ei heving av minstemålet, spesielt for notfanga sei, kunna få store negative konsekvensar. Grunnen til dette er at vi har fleire lokalmiljø som fangstar med not etter sei, og ei heving av minstemålet for desse fiskarane utelukker dei frå dette fisket som er ein vesentleg del av deira grunnlag for å driva fiske. Dette har samanhenk med lange (lokale) tradisjonar i fisket, fartøystørrelse og redskap, samt tidspunkt (størrelse på fisken) når seien forlet kysten, som er deira fangstfelt. Rapporten viser til at notfisket etter sei med gjeldande minstemål er så marginalt (lite), at ei fortsetjing av dette fisket med same minstemål vil få lite å bety for ei optimal oppbygging av seibestanden.

Vedtak:

Austevoll Fiskerinemnd vil anbefala at minstemålet for sei vert auka til 45 cm med unntak av notfanga sei der minstemålet bør vera slik det er i dag.

Vidare kan det vurderast om det skal setjast kvote på notfiskarane sin andel.

Fiskerinemnda trur at denne forma for regulering av seibestandane, inkl. minstemål, best vil ivareta målsettingane for fiskeripolitikken, når ein vurderer dette samla nasjonalt, regionalt og lokalt.

Særutskrift går til Fiskeirsjefen i Hordaland, i det ein viser til vedtak.

Rett utskrift:

..... *Gundar Heimstad* 19.02.97.
 Dato

FISKERINEMNDA
 I AUSTEVOLL

..... *Hans Austevoll*
 Stempel og underskrift

av møtebok for Bømlo fiskerinemnd

KOPL 518

sak nr. 1/97. i møte den 11.02.97.

21 FEB 1997

Av 5 medlemmer var 5 til stades (møtande varamenn medrekna).

Vedtaka er samrøystes når ikkje anna er nemnt.

81/97 9

Sak 1/97. Minstemål sei. Høyringsnotat med forslag til vedtak var utsendt på forhand.

Fiskeridepartementet bad Fiskeridirektoratet i løpet av 1996 føreta ei utredning av om minstemålet for sei burde aukast. Fiskeridirektøren sette ned ei arbeidsgruppe med representantar frå Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet. Rapporten vart levert den 4. desember 1996. Arbeidsgruppa har vurdert ulike sider av eventuelle auking av minstemål av sei gjer på lengre sikt og peikt på dei negative sider dette vil få for enkelte reidskapsgrupper f.eks. med notfiske etter sei. Dei har og sett på økonomivurderingar for fartygrupper som fisker etter sei nord for 62 o og for det same sør for 62 o N. Dette er for året 1994.

Når det gjeld fisket etter sei sør om 62 o N så forvalter me denne saman med EU. Men minstemåla er ulike i Norge frå Nord 40 cm, 37 cm, 35 cm og sør om 62 o N 32 cm, og 30 cm i Skagerak. EU har 35 cm, med unnatak av danskane som har 40 cm. Som kjendt så har minstemålet i EU liten effekt, då ein har og forbud på fisk under minstemålet og den vert då dumpa i havet att. EU vurderer no å heva minstemålet til 37 cm i Nordsjøen og auka maskevidde på 110 mm (kvadratmasker).

Arbeidsgruppa foreslår ei auke av minstemålet til 45 cm som best gunstig dekningsbidrag på lengre sikt. Med det noverande beskatningsmønster vil dette ramma notflåten hardt av eit auka minstemål, og for å redusera problema for denne gruppa tillata mindre minstemål. Forutsetninga er då at gruppa vert begrensa i kvantum/kvota. Mine vurderingar ut frå det eg har kjennskap til og ut frå rapporten så bør ein auka minstemålet for andre reidskapsgrupper enn not her sør for 62 o N. Som ein kjenner til så forsvinn seien stort sett ut frå kysten når den er 32 cm og dei siste åra helst før minstemålet.

Arbeidsgruppa foreslår og at dispensasjonen kun skal gjelde for not innafor grunnlinja, og dersom not lenger ut, likt minstemål som for dei andre.

Eg foreslår her ut til 12 n.mil sør om 62 o.

Retts utskrift:

FISKERIRETET

Bremnes

20.02.1997.

D. Hellen
D.Hellen.

Dato

Stempel og underskrift

for 62 o og 45 cm nord om 62 oN, unnatake for not og eventuelt skalleseitrålerne nord om 62o N.

Arbeidsgruppa har stilt fylgjande spørsmål under punkt b. i utsendelsebrevet.

Forslag til gjennomføring av ei heving av minstemålet for dei to seibestandene, herunder bl.a.: Som eg her vil koma med forslag til.

- Kor mykje bør minstemålet hevast ? Svar: 40 cm sør om 62 o og 45 cm nord om 62 oN, unnatake for not og eventuelt skalleseitrålerne nord om 62o N.
- Bør minstemålet vera diffiransiert etter reidskap ? Svar: Ja.
- Bør minstemålet vera diffiransiert etter geografisk område ? Svar: Ja.
- Bør ein eventuell diffiransiering av minstemålet vera tidsavgrensa ? Svar: Nei.
- Bør fartygrupper som eventuelt tillates å fiske med eit lågare minstemål underleggjast særskildt kvotabegrensningar ? Svar: Ja, med not er dei det idag.
- Bør minstemålet sør for 62 o N vera uavhengig av EU's minstemål i dette området ? Svar: Nei. Det bør vera like eins då ein forvalter denne bestanden ilag, og ein må få endra dette med utkast av fisk under minstemål i EU.

Som arbeidsgruppa påpeikar, så kan ein konstatera at skal minstemålet aukast for alle reidskapsgrupper så får det svært alvorlege konsekvensar for seinotfiskarane her i Hordaland. Det vert mest uråd å driva dette fiske lenger. Det vil få svært uheldige virkningar for kystfiskerane og bosetjinga ved kysten. Fiskeriindustrien som er bygd opp i det siste på dette råstoffet vert også sterkt råka.

Dette er mine vurderingar, og mitt forslag til fiskerinemndene i Sunnhordland.

Nemnda gjekk grundig gjennom høyringsforslaget frå Fiskerirettleiaren og slutta seg til forslaget med fylgjande endringar /tillegg:
Vedtak:

- Nemnda sluttar seg i all hovedsak til målsetjinga i rapporten. frå Fiskeridirektoratet.
- Notfisket etter sei sør om 62 o N med gjeldande minstemål er marginalt lite og ei fortsetjing av dette fisket med sameminstemål vil få lite å seia for oppbygging av seibestanden.
- Kvotane for not etter sei sørav 62 o N er vorte sterkt redusert dei siste åra frå 18000 tonn til no 7000 tonn for 1997. Kvoten må ikkje verta lågare, den må kunna aukast ved auka tilgang.
- Norge må innafor 12 n.mil kunna setja eige minste mål for notfiske etter sei. Under forutsetjing av at ein får felles regelverk og kontroll i Nordsjøen/Skagerak, bør minstemåla vera lik. Unntatt for notfiske innafor 12 n.mil.

Når det gjeld minstemål for andre reidskapsgrupper sør for 62 o ogss Skagerak så trur eg at det kan vera vanskeleg å få EU å gå inn for 45 cm. Eg føreslår her 40 cm, det same som for Danmark.

Arbeidsgruppa har stilt fylgjande spørsmål under punkt b. i utsendelsebrevet.

Forslag til gjennomføring av ei heving av minstemålet for dei to seibestandene, herunder bl.a.: Som eg her vil koma med forslag til.

- Kor mykje bør minstemålet hevast ?. Svar: 40 cm sør om 62 o og 45 cm nord om 62 oN, unnateke for not og eventuelt skalleseitrålere nord om 62o N.
- Bør minstemålet vera diffiransiert etter reidskap ? Svar: Ja.
- Bør minstemålet vera diffiransiert etter geografisk område ? Svar: Ja.
- Bør ein eventuell diffiransiering av minstemålet vera tidsavgrensa ? Svar: Nei.
- Bør fartygrupper som eventuelt tillates å fiske med eit lågare minstemål underleggjast særskildt kvotebegrensningar ? Svar: Ja, med not er dei det idag.
- Bør minstemålet sør for 62 o N vera uavhengig av EU's minstemål i dette området ? Svar: Nei. Det bør vera like eins då ein forvalter denne bestanden ilag, og ein må få endra dette med utkast av fisk under minstemål i EU.

Som arbeidsgruppa påpeikar, så kan ein konstatere at skal minstemålet aukast for alle reidskapsgrupper så får det svært alvorlege konsekvensar for seinotfiskarane her i Hordaland. Det vert mest uråd å driva dette fiske lenger. Det vil få svært uheldige virkningar for kystfiskerane og bosetjinga ved kysten. Fiskeriindustrien som er bygd opp i det siste på dette råstoffet vert også sterkt råka.

Dette er mine vurderingar, og mitt forslag til fiskerinemndene i Sunnhordland.

Nemnda gjekk grundig gjennom høyringsforslaget frå Fiskerirettleiaren og slutta seg til forslaget med fylgjande endringar/tillegg.

- Fiskerinemnda peikar på at å bruka grunnlinja som event. dispensasjon frå minstemålet vil ramma brukargruppa for notfiske der mykje av dette fisket føregår utanfor.
- Nemnda rår til 4 n.mil ut frå grunnlinja som og er terotialgrensa og kan lett kontrollerast.
- Nemnda peikar på at ein har hatt ein reguleringseffekt frå tidlegare med heving frå 30 cm til 32 cm.
- Nemnda rår til at ved heving av minstemål i EU må ein også få regelverk som forbyr dumping av undermålsfisk.
- Nemnda vil sterkt understreka at ei heving av det eksisterende minstemål for fiske med not vil radera ut denne flåtegruppa i fisket.
- Nemnda ber om at kvotane for notfiske ikkje må bli lågare. Kvotane bør kunna aukast i tråd med det som har vore tilgang på dei siste 15-20 åra også ut frå markedsmessige hensyn av produktet.

Saksbehandler, innvalgstelefon
Terje Otnes
55 23 16 00

Vår dato
21.02.97
Deres dato
09.01.97

Vår referanse
036/96-2
Deres referanse
Terje Halsteinsen

Fiskeridirektoratet
Juridisk kontor
Her.

FISKEFANGST	
25. FEB 97	
SAKSNO	AKTNR.
550/97	4

HØRING AV RAPPORT «EN VURDERING AV MINSTEMÅLENE FOR SEI».

Viser til brev vedrørende en vurdering av minstemålene for sei . Utredningen tar for seg bestandsutviklingen for sei og mulighetene myndighetene har til å øke fangstutbytte og fangstverdien for sei både på kort og lang sikt.

Som belyst i rapporten er det flere minstemål på sei langs kysten, dette her sin bakgrunn i at flåten på hele kysten skal ha muligheter til å drive et fiske på denne ressursen. For eksempel her i vårt distrikt oppholder seien seg langs kysten inntil en viss størrelse, når fisken blir større er den borte fra områdene sør av Stad.

En moderat økning av minstemålet i dette område vil derfor få meget store følger for fiskerne som har drevet på denne ressursen. Øking av minstemålet for sei er ett av de virkemidler som samlet kan øke fangstvolumet på lenger sikt. Det som på sikt sikkert vil ha en positiv utvikling for næringen i landet som helhet, vil bli svært negativt for fiskerne i vårt område da de mister anledningen til å fangste på dette råstoffet i sitt nærområde.

På grunn av den bestandsutviklingen som er i dette fisket mener vi allikevel at minstemålet må heves som et virkemiddel for å øke seibestanden.

Vårt forslag er derfor at den gode bestandsutviklingen vi har sett på torsk i Barentshavet den senere tid kan draes inn i helhetsvurdering av våre felles fiskebestander. De fartøyene som har drevet seifiske sør om Stad og som vil bli skadelidende av en økning av minstemålet for sei, får kompensert tape av seifiske med at de blir gitt anledning til å delta på lik linje med ander i våre rike torskefiskerier nord av 62 graden.

Distriktssjef
Freddy Iversen
Freddy Iversen

Terje Otnes
Terje Otnes

Hareid den 8.2.97.

10.

Sunnmøre Kystfiskarlag
Postboks 193,
6090 FOSNAVÅG.

Fiskeridirektoratet
Strandgt. 229,
Postboks 185,
5002 BERGEN.

W
K
S
H
M
J
S
T
R

5000

Ragn Tølløvsrud

SLÅ/TH

ANG. AUKA MINSTEMÅL PÅ SEI.

Sunnmøre Kystfiskarlag vil på det sterkaste understreke behovet for auka minstemål på sei. Viser til ressursituasjon, med strenge reguleringar 1997, og fiskestopp for konversjonelle reiskap hausten 1996.

Føremålet med auka minstemål:

1. Sikre seibestanden.
2. Føre iland fisk av større verdi.

Fiske etter større fisk medfører:

1. Sikre gytebestanden.
2. Betre ressursutnytting.
3. Mindre arbeidskrevande bearbeiding.
4. På sikt mindre driftskostnader pr.kg fanga fisk.
5. Mindre markedstrykk av småfallen, billig fisk.

Kven fiskar på småfallen fisk pr. idag:

1. Seisnurparar.
2. Trålarar (skalleseitrålarar).

• Tiltak for å nå ønska mål:

1. Auka minstemål for sei nord for 62`NBr til 45 cm.

Sør om 62`NBr, Skagerak / Nordsjøområdet, auke minstemålet i samråd med EU, dersom ikkje det er mulig, å auke minstemålet i Norsk område.

2. Bättre kontroll av fiske på feltet, med stenging av felt med stor innblanding av småfallen fisk. Viser til praksis som vert nytta ved Finnmarkskysten for område med stor innblanding av hyse / torsk, samt på rekefelt i Barentshavet med stor innblanding av fiskeyngel, før skillerist vart påbode.

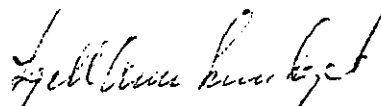
3. Skal auka minstemål ha noko virkning kan spesielt ikkje grupper som fiskar mest på småfallen fisk ha nokon form for dispensasjon frå krav om minstemål.

Andre grupper som garn, juksa mm. fiskar ikkje på fisk av denne størrelse, så det har inga hensikt å auke minstemålet for så å gje dispensasjon for dei reiskapsgrupper som beskattar den småfallne fisken.

For Sunnmøre Kystfiskarlag:

Oddleif Vorren

Olav Vågen

Kjell Arne Sundgot

Ragnar Leine

Oddmund Kvalsund

Kopi:

Fiskeridepartementet.

Møre og Romsdal Fylkeskommune, Næringavdelinga.

Norges Kystfiskarlag.

Uopi USAJ f. & kravd

DIREKTORATET FOR NATURFORVALTNING

Kontoradresse: Tungasletta 2 Telefon: 73 58 05 00 Telefaks: 73 91 54 33

Postadresse: 7005 Trondheim

Fiskeridirektoratet
Postboks 185
5002 BERGEN

WSS

07.02.97

SAKENS NR. 550/97

Deres ref.

Vår ref. (bes oppgitt ved svar)

Dato

97/170

28.02.97

Arkivkode: 456.3/1

HØRING AV RAPPORTEN "EN VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI"

Det vises til brev av 20/12-96 om høring av rapporten "En vurdering av minstemål for sei". Direktoratet for naturforvaltning (DN) synes det er veldig positivt at det er tatt en grundig gjennomgang av reguleringer av seifisket med hovedvekt på mulighetene til å endre minstemålet.

Rapporten virker grundig og gjennomført og hensynet til bestand, sysselsetting og bosetting er vurdert. DN har ingen kommentarer til innholdet i rapporten.

Kommentarer til forslag til gjennomføring av tiltak:

Nord for 62° N

Selv om gytebestanden av sei nord for 62° N er vurdert til å være innenfor biologisk sikre grenser er den fortsatt svært liten i forhold til situasjonen for 30 år siden. Det er derfor viktig å fortsette arbeidet med å gjenoppbygge gytebestanden. Minstemålet bør derfor heves slik at det gir en god effekt for gytebestanden. Et minstemål på 50 cm (som er det største av de vurderte minstemålene) vil gi det absolutt beste resultatet for gytebestanden. Et minstemål på 45 cm vil også gi en relativt god vekst i gytebestanden samtidig som dekningsbidrag for flåten er god.

Imidlertid vil det være mulig med et differensiert minstemål så fremvekst i gytebestanden er sikret. På den måten vil også notgruppens interesser ivaretas. Av de vurderte alternativene sikrer differensiert minstemål på 45/40 cm den beste veksten i gytebestanden. En forutsetning for å gjennomføre differensiert minstemål må være at fiske med det laveste minstemålet begrenses.

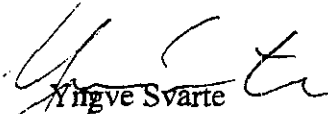
Sør for 62° N

Seibestanden sør for 62° N er nå betydelig mindre enn den var på begynnelsen av 70-årene. Selv om gytebestanden er økende i forhold til minimum i 1990 er den fortsatt lav og tiltak for å sikre en fortsatt økning bør iverksettes. Også for fisket i Nordsjøen bør minstemålet heves slik at det gir en god effekt for gytebestanden.

Beregningene viser at minstemålet bør opp i 45 cm for å få noen særlig vekst i gytebestanden. Alternativt kan differensiert minstemål på 45/35 cm anvendes, forutsatt at fangsten ved laveste minstemål begrenses. Dette vil også gi god effekt for gytebestanden.

Norge har en kvoteandel på 52% av seibestanden i Nordsjøen. Med en så stor andel vil et øket minstemål av norsk andel gi betydelig effekt på gytebestanden selv om ikke EU følger etter med en tilsvarende økning. Norge bør derfor kunne sette minstemål uavhengig av EUs minstemål.

Med hilsen

Yngve Svarte
avdelingsdirektør

Stig Johansson

T. de G. avd

Foreninga Åpen Fiskeriallmenning
Skogenveien 60
9300 Finnsnes

J. W. W.

5301-E

Høyfjellet

Finnsnes, 02.03.97

KOP1:

MIO

D. J.

T-

DFG: P

Til Fiskeridirektoratet
5002 Bergen

Høring rapport "En vurdering av minstemål for sei."

Dagens seifiske truer både bestandene og markedsprisene, og Foreninga Åpen Fiskeriallmenning vil derfor gå inn for at det generelle minstemålet for de to seibestandene heves til minimum 45 cm. Minstemålet må gjelde for alle redskapsgrupper og regioner og ikke tidsbegrenses.

Med hilsen

for Svein Johansen
leder

W. Cumming
Wenche Cumming

09. APR 97

NORGES FRITIDSFISKERILAG

SAKS NR.	---	BEK NR.
550/97		9

Fagkonsulent
Marine saker:
Arnulf Ulstein
Kollveien 1.
6003 Ulsteinvik
Tlf: 70 01 25 49
Fax: 70 01 25 49
Mob: 922 64977

VI GJER KRAV PÅ KYSTFOLKETS URGAMLE RETTAR PÅ SJØEN

Dato: 20.02. 1997.

Til
Fiskeridirektoratet
Postboks 185.
5002 Bergen.

Erstatning

Saksbehandler, Per Sandberg.

HØRINGSSVAR - " EN VURDERING AV MINSTEMÅL FOR SEI".

a) Kommentarer til rapporten.

Så langt det er mulig å sjå så er spennvidden i rapporten så stor at den siden skulle kunne festes litt til. Når det gjelder det rent tallmessige så er det for deler av rapporten vanskeleg å gi en uttalelse.

b) Forslag til heving av minstemålet.

Dersom resurssituasjonen er svært dårleg for seiens vedkommende så burde en kanskje lagt opp til et minstemål på 50 cm. uten andre hensyn.

Vi har oppfattet situasjonen for seibestanden som på nedtur, men uten å være faretruende svak, og utifra dette vil vi foreslå følgende:

-- Minstemålet heves til 45 cm. på landsbasis.

-- Minstemålet bør for notgruppens del likevel være satt til 40 cm. i en overgangsperiode på 1 år. (omstillingsperiode).

For denne gruppens del vil det også kunne tenkes at fisk på 35 - 40 cm. ble kvoteregulert pr. fartøy i omstillingsperioden.

-- Minstemålet bør ikke være differensiert etter geografiske hensyn.

-- Norske bestemmelser bør ikke nødvendigvis være tilpasset EU sine bestemmelser. Kanskje heller omvendt.

Arnulf Ulstein.

Bjørn Fiskaa
Bjørn Fiskaa
formann.

**Sogn og Fjordane
Arbeidarparti**

Fylkesstyret

Førde, den 13. mars 1997

Kjvick

Fiskeridirektoratet
postboks 185
5002 BERGEN

Fiskeridepartementet
postboks 8118 Dep
0032 OSLO

14.03.97
11.03.97
11.03.97

FRÅSEGN OM MINSTEMÅL PÅ SEI

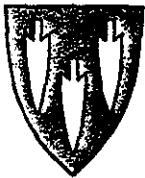
Årsmøtet i Sogn og Fjordane Arbeidarparti den 1. -2. mars 1997 sende følgjande fråsegn over til fylkespartistyret.

Årsmøtet i Sogn og Fjordane Arbeidarparti ber om at Fiskeridepartementet tek forsvarleg omsyn til kystflåten ved regulering av seifisket. Minstemålet for sei kan difor ikkje aukast frå 32 til 45 cm. for notfiske i Nordsjøen sør for 62 grader nord. Dersom minstemålet generelt vert auka til 45 cm, må det avsettast kvote med redusert minstemål til notfiskarar innanfor 12-mils grensa. Ein tilstekteleg effektiv og spesialisert kvitfiskindustri krev rimeleg jamn råstofftilgang gjennom heile året. Då sei-sesongen varierer mellom regionane, bør det av omsyn til både fiskeflåten og mottaksapparatet etablerast ei kvoteordning som sikrar seinotsfiske innanfor 12-milsgrensa langs heile kysten.»

Styret i Sogn og Fjordane Arbeidarparti har drøfta saka på møte den 11.3.97, og vil så sterkt vi kan oppmode om at dette vert teke til følgje.

Med helsing
for Sogn og Fjordane Arbeidarparti

Per Bj. Molnes
Per Bjarne Molnes
sekr.

Averøy kommune

ORDFØREREN

Godt
Fiskeridirektoratet
Postboks 185
5002 BERGEN

Handwritten signatures and initials, including "SE" and "PS".

Vår ref. LHK/AS

Deres ref.

Bruhagen, 07.04.97

FASTSETTING AV NYTT MINSTEMÅL FOR SEI.

Vi viser til Fiskeridirektoratets og Havforskningsinstituttets rapport om vurderingen av minstemålet på sei, og en eventuell forestående endring av dette dagens fastsatte minstemål.

Averøy kommune er Nordmøres største fiskerikommune og har blant annet en stor seinotflåte. På Averøy finnes også regionens største konsentrasjon av fiskeindustribedrifter, hvorav flere er betydelige mottakere av sei. Fastsetting av nytt minstemål for sei har derfor store konsekvenser både for fiskeflåten hjemmehørende i kommunen og den landbaserte fiskeindustrien.

Vi vil generelt fastslå at vi er positive til reguleringer som har til formål å sikre en best mulig utnyttning av ressursene i havet på lang sikt. Dette gjelder ikke minst utnyttelsen av seien, som har så stor betydning for vår kommune både når det gjelder økonomi, sysselsetting og bosetting.

Averøy kommune er derfor skuffet over at det i forbindelse med en såpass bredt anlagt utredning ikke er gjort konsekvensanalyser om hva en ensidig økning av minstemålet vil bety for de distrikter der seifisket er en viktig del av næringsgrunnet. Vi vil protestere på at det blir vedtatt en ensidig økning av minstemålet for sei før konsekvensene for de berørte flåtegrupper og den landbaserte fiskeindustrien er belyst.

En har idag forskjellige minstemål for sei langs kysten. Dette avspeiler de geografiske ulikheter i størrelse på seien som kommer inn til feltene langs kysten. Langs Møre og Trøndelagskysten har seien historisk sett vært mindre enn lenger nord. Over år har derfor flåten utviklet fangstredskaper for å tilpasse seg dette. Det samme gjelder for produksjonslinjene i den landbaserte fiskeindustrien.

Det tar tid og har økonomiske konsekvenser å tilpasse seg nye rammebetingelser. Utvidelse av minstemålet er en kraftig endring av rammebetingelsene spesielt for to fartøytyper i vår region. For seinotflåten vil en radikal økning av dagens minstemål i verste fall gjøre dette notfisket uaktuelt langs Møre og Trøndelagskysten. Tilsvarende problemer vil også de såkalte "skalleseitrålerne" få. Disse båtene har begrensning på sin virksomhet ved 65° N, og vil i praksis bli avstengt fra å fiske sei over minstemålet.

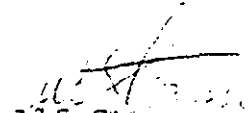
Som nevnt over ber vi om at en ensidig og summarisk økning av minstemålet for sei ikke blir gjort før en får belyst hvilke konsekvenser dette har for flåte og landanlegg i de berørte distrikter. Hvis en likevel skulle finne det nødvendig å foreta en økning før slike analyser foreligger, ber vi om at de mest berørte flåtetypene gis dispensasjon eller betingelser slik at det fremdeles kan drives notfiske etter sei eller "skalleseitråling" på fiskefeltene utenfor Midt-Norge.

Dette vil bidra til å opprettholde virksomheten for disse fartøytypene inntil en ser om de aktuelle reguleringene får de ønskede virkningene. Samtidig vil dette gi disse fartøytypene tid til å tilpasse seg de nye rammebetingelsene.

For kystkommuner som Averøy en seinotbåt en bedrift som sysselsetter 7-9 ansatte. Vi har 8 slike båter i Averøy. I tillegg til de direkte berørte ombord, og de som arbeider i fiskeindustrien, har også kommunen et nett av bedrifter som leverer varer og tjenester til disse båtene. Fravær av denne flåten vil derfor kunne føre til bortfall av over hundre arbeidsplasser bare i vår kommune. Vi håper derfor at det blir tatt hensyn til disse forhold når nye reguleringer settes i verk.

Med hilsen

Leif Helge Kongshaug

Alf Stormo
kontorsjef

kopi til : Fiskeridepartementet, Postboks 8118 Dep, 0032 Oslo
Nordmøre Fiskarlag, Vågevn. 6, 6500 Kristiansund
Sunnmøre og Romsdal Fiskarlag,
Nedre Strandgt. 4, 6004 Ålesund

Norges Fiskarlag, Firsenteret Brattøra, 7005 Trondheim

HAFS
kommunane

Soll 26

SE MIC

for FV

TT

SE

PS

ML

10

Til
jfr. vedlagde adresseliste

Arkivkode:
026

Dato:
20.februar 1997

MINSTEMÅL FOR SEI.

HAFS regionråd er sett saman av kommunane Hyllestad, Askvoll, Fjaler, Solund og Gulen. På regionrådsmøte 13.02.97 vedtok rådet vedlagde fråsegn vedkomande minstemål for sei.

HAFS REGIONRÅD
Kjellaug Verivåg Høyvik
Kjellaug Verivåg Høyvik
-leiar-

Adresseliste:

Fiskeridirektør Peter Gullestad,
Postboks 185
5002 BERGEN

Fiskeriminister Karl Erik S. Pedersen
Postboks 8118 Dep.
0032 OSLO 1

Sogn og Fjordane Fiskarlag
Postboks 173,
6701 MÅLØY

Stortingsrepresentantane frå Sogn og Fjordane
Jorunn Ringstad
Håkon Giil
Astrid Marie Nistad
Lars Gunnar Lie
Marit Lefdal

Sogn og Fjordane Fylkeskommune
v/fylkesordføraren
5840 HERMANSVERK

MINSTEMÅLET FOR SEI - fråsegn frå HAFS-kommunane -

HAFS Regionråd kjenner til at minstemålet for sei er til vurdering i fiskeriforvaltninga. Vi er kjende med konklusjonane i rapport nr. 6 - 1996 - En vurdering av minstemålene for sei - frå Fiskeridirektoratet.

Regionrådet deler arbeidsgruppa bak rapporten sine konklusjonar når det gjeld behovet for å stabilisere ein berekraftig seistamme både nord og sør for 62-graden. Vi aksepterer også at ein generell auke i minstemålet kan vere eit tenleg verkemiddel for å oppnå ein slik effekt.

På den andre sida vil ein auke i minstemålet sør om Stad sette heile seinotfisket i fare. Dette vil ramme den minste kystflåten sine inntekter hardt, og kan dermed etterkvart svekke rekrutteringa til fiskaryrket i mange utsette fiskerisamfunn både i vår region og langs resten av kysten. Eit minstemål som i praksis vil medføre stopp i seinotfisket, vil også få konsekvensar for mange av kystnotbåtane. Forsvinn seinotfisket, må vi rekne med sterkare press på makrell og sild dersom flåtestruktur og busetnadsmønster skal oppretthaldast.

Etter HAFS Regionråd sitt syn har arbeidsgruppa lagt for einsidig vekt på flåteleddet i sine utrekningar av optimal verdiskaping. Notfanga sei som vert ført levande fram til foredlingsanlegget, gjev ein unik kvalitet og stort potensiale for verdiskaping både i høve til innanlandske og utanlandske marknader. I kvitfiskanlegg som har spesialisert seg på notsei, vert heile fisken utnytta kommersielt. Dette gjeld t.d. filetproduksjon, ryggbein til produksjon av fiskesuppe m.m og anna avskjer til fiske- og dyrefor. Ombordproduksjon på fabrikktrålarar gjev sjeldan og aldri denne utnyttingsgraden, og restprodukt og småfisk vert som regel dumpa som avfall i sjøen.

Sjølv om ein då kan få til vekst i gytebestandane ved auka minstemål, vil redusert utnyttingsgrad kunne føre til at verdiskapinga ikkje veks tilsvarande. I rundskriv frå Fiskeridepartementet datert 4. februar 1997 vedk. retningslinjer for bruk av offentlege tilskot i høve til fiskeri- og havbruksnæringa, understrekar departementet nett dette poenget:

Fiskeridepartementet vil fremheve det næringspotensialet som er knyttet til større utnyttelse av bi- og avfallsprodukter fra fiskeri- og havbruksnæringen. Det må være et mål å planlegge framtidens fiskeflåte og industri til å ta hånd om biprodukter, og å utvikle produkter og markeder basert på dette råstoffet

HAFS Regionråd krev at Fiskeridepartementet tek forsvarleg omsyn til kystflåten ved regulering av seifisket. Minstemålet for sei kan difor ikkje aukast frå 32 til 45 cm for notfiske i Nordsjøen sør for 62 grader nord. Dersom minstemålet generelt vert auka til 45 cm, må det avsettast kvote med redusert minstemål til notfiskarar innanfor 12-milsgrensa. Ein tilstrekkeleg effektiv og spesialisert kvitfiskindustri krev rimeleg jamn råstofftilgang gjennom heile året. Sidan sei-sesongen varierer mellom regionane, bør det av omsyn til både fiskeflåten og mottaksapparatet etablerast ei kvoteordning som sikrar seinotfiske innanfor 12-milsgrensa langs heile kysten